

MIKE HASSEL

RĂZBOI FĂRĂ ARME

OPERAȚIUNEA „CONTROLUL MINȚII"

NEMIRA

MIKE HASSEL

RĂZBOI FARA ARME. OPERAŢIUNEA „CONTROLUL MINŢII”

ISBN:
973-569-378-x

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
KRIEG OHNE WAFFEN.
„VERSTAND KONTROLLE" OPERATION
Editura Nemira
1999

De acelaşi autor
la Editura Nemira au apărut:

PENTRU BANI, ÎNAINTE!
(nr. 38, 1996)
SPAIMĂ ŞI MOARTE ÎN TRANSNISTRIA
(nr. 40, 1996)
MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO
(nr. 41, 1996)
CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT
(nr. 46, 1997)
ORDON: UCIDE-ŢI APROAPELE!
(nr. 50, 1998)
CONSPIRAŢIA SFÂRŞITULUI LUMII
(nr. 54, 1999)
KOSOVO – DRUMUL GOLGOTEI
(nr. 57. 1999)

Lianei, zâmbetul dimineţii şi lacrima nopţii…

Cuprins

Când am spus că numai Dumnezeu îmi va schimba hotărârea de a renunţa la mercenariat, nu ştiam că El arată altfel decât mi-L închipuiam. Şi nici că El hotărâse totul dinainte. Nu ştiam că eram sortit să intru într-una dintre împărăţiile Lui, alta decât cea despre care credeam că există. Noii Adami, nepăsători la pedeapsa primită de strămoşul lor după ce a muşcat din fructul cunoaşterii, porniseră să se înfrupte şi din cel al nemuririi. De-acum, Raiul şi Iadul deveniseră realităţi virtuale, dar ceea ce era mai rău se împlinise cu vrerea Lui: existenţa pe pământ se dovedise doar un vis într-un vis. Iar – acesta, la rândul lui, într-un alt vis… Andar Prajepa, mercenarul indian, pe care-l *porecliserăm Fachirul, ne spusese odată câteva cuvinte, neînţelese la acea vreme: „Şinele nu poate fi dobândit de cei slabi.”*

(Din „Jurnalul unui mercenar”, scris de Florin Zamfir)

I

Parisul mi se înfăţişează ca un bătrân general, încovoiat de greutatea medaliilor şi a decoraţiilor şi care se scapă pe el cu seninătatea unui sugar. Străzile din Cartierul Latin, pe care mă poartă taxiul, miros a sex şi a scârnă de câine. Rarii trecători, la acea oră din noapte, cu mişcările lor dezordonate, cu feţele lor palide şi transfigurate, mă trimit cu gândul la un carnaval mascat.

Conform bunului meu obicei, cobor din maşină la o oarecare depărtare de adresa spre care mă îndrept apoi agale, încercând să semăn cât mai mult cu păpuşile dezmembrate care hălăduiesc pe trotuarele umede. Singura căreia îi trezesc interesul e o prostituată rămasă fără ajutorul de şomaj. Meniul pe care mi-l descrie, cu vocea ei graseiată, nu e trecut oricum pe lista cu protecţia socială. Nici preţul pe care-l aruncă la sfârşit nu e de natură să te facă să te gândeşti la ravagiile inflaţiei. Din superstiţie, îi scap zece franci, însoţiţi de urări de succes în ramură.

Scara pe care urc cinci minute mai târziu îmi mută nasul. Mă gândesc că „m-am stilat” din cale-afară, ceea ce înseamnă că, pentru un mercenar obişnuit cu mirosul morţii, orice altă duhoare n-ar trebui să fie decât un parfum mirific. Sunt doar şase luni de când m-am întors din Kosovo[1]. Cu toate acestea, ori de câte ori mă uit în oglindă îmi vine să-mi cer actele de identitate.

La etajul al treilea, mă opresc în faţa uşii proaspăt vopsite a singurului apartament de pe palier, deasupra căreia ar trebui să scrie: „Lăsaţi orice speranţă voi care intraţi aici.” Nu scrie asta. E doar o carte de vizită cu numele Fachirului – Andar Prajepa. La cât e de căutat de duşmani, ar fi trebuit să-şi găsească un nume de împrumut, dar, ca întotdeauna, gândeşte cu o secundă înaintea celorlalţi. Nimeni nu l-a căutat sub adevăratul nume. Se joacă cu soarta. Îi şi convine. El e stăpânul jocului.

N-aş spune că ezit înainte de a apăsa butonul soneriei, deşi ştiu că asta echivalează cu încălcarea unei promisiuni făcute Lianei[2]. Nici măcar nu mă amăgesc, spunându-mi că o discuţie nu înseamnă nimic.

Îmi deschide chiar indianul, care nu are pe el decât un ştergar tras printre picioare şi înfăşurat pe şoldurile scheletice. N-are nici papuci, în schimb, n-ar renunţa la turban nici când se tunde.

— Deschizi uşa oricui, fără să întrebi cine e? îi spun în loc de bună ziua. Dacă eram un *killer?*

— Acum ai fi fost un *killer* mort, îmi răspunde indianul, amabil, făcându-mi loc să intru.

— Ai o mitralieră sub turban? mă hlizesc eu.

Fachirul mă sfătuieşte să nu calc peste dunga verde, trasată pe parchetul murdar, iar eu îmi înghit rânjetul. Dunga reprezintă un declanşator pentru sistemul-capcană construit din lame de cuţit, subţiri şi lungi ca nişte andrele.

— Nu înţeleg de ce dracu' mă încumet să fac afaceri cu tine, mormăi eu cu năduf. Eşti mai periculos decât un inspector de la Fisc.

Colosul, Otto şi Sara[3], răsturnaţi în cele mai caraghioase poziţii, îmi transmit semnalul de bun-venit în stilul lor propriu. Colosul iese, bineînţeles, în evidenţă, ceea ce-l determină pe Fachir, altfel teribil de econom, să pornească aparatul de aer condiţionat.

— N-ai murit, măi, păduche? mă întreabă cu afecţiune uriaşul, înfigându-mi un pahar în mână.

— Nici Parisul nu te poate scoate din peştera în care te-ai născut, îl gratulez eu, ciocnind cu ceilalţi.

— Parisul! pufneşte ţâfnos Colosul, de parcă i-aş fi amintit de marca unui săpun. Sunt atâţia negri, că m-aş putea crede în oricare oraş din Africa. Iar tu clănţăne mai puţin. Ştiu mai multe despre istoria Franţei decât oricare dintre voi.

— Fredi, şopteşte Fachirul, oare te-ai tâmpit chiar în aşa măsură, încât ai început să frecventezi bibliotecile?

— Ce-s alea? întreabă Colosul, precaut. Sper că un fel de bordeluri, pentru că în astea am aflat câte ceva despre trecutul glorios al ţării în care ne aflăm. Una dintre piţipoancele care frecventează astfel de locante obişnuia ca, în timp ce ne coţăiam, să răsfoiască un fel de album cu reproduceri după faptele de vitejie ale strămoşilor. Zicea că e studentă la Istorie şi că nu prea are timp de învăţat. Aşa am aflat că franţujii sunt atât de lipsiţi de imaginaţie, încât le puneau regilor aceleaşi nume şi-i numerotau aşa cum sunt numerotate străzile în New York. Fiindcă învăţasem albumul cu pricina pe de rost şi nici pe tipă n-o scotea fantezia din casă, am trecut la o colegă de-a ei. Asta era studentă la Filosofie, în timp ce i-o trăgeam, răcnea citate din clasicii greci.

— Aşa este, bunul meu prieten, rânjeşte Fachirul, tu n-ai avut nevoie de bibliotecă. Ai îmbinat, cum nu se poate mai bine, utilul cu plăcutul.

— E într-adevăr util să mergi la bordel, cade de acord Colosul, dar plăcerea de a te cultiva în astfel de situaţii ţi-o las ţie.

Îndeobşte, o întâlnire între nişte foşti camarazi ar trebui să se lase cu amintiri mai mult sau mai puţin plăcute. Sara însă mă contrazice. Pentru ea, timpul are o importanţă aparte.

— Andar, acum, că suntem în formaţie completă, poţi să dai drumul, la muzicuţă.

— De ce atâta grabă? face Fachirul. Întâi să ne umplem de bucuria revederii.

— Ce te face să crezi că e vorba de bucurie? îi replică Sara. În ceea ce mă priveşte, vederea lui Frederick Sheldon îmi produce numai spasme de vomă!

— Stările dinaintea orgasmului! o lămureşte Colosul, simţindu-se vizat. Sunt gata să-ţi epuizez întreaga energie sexuală.

— Otto, intervine Fachirul, mai toarnă nişte votcă.

Neamţul păstrează în continuare o atitudine rezervată. Este la fel de spilcuit şi exact în mişcări, cum l-am cunoscut. Colosul îi scapă o mână pe fese, primind, în schimb, o copită în piept. Se prăvăleşte pe spate, râzând ca un smintit. E gata să atace tema Otto-homosexualul, dar Fachirul i-o ia înainte:

— Desigur, vă întrebaţi de ce v-am chemat pe toţi aici. Nu ca să depănăm amintiri, sau să ne povestim ce-am mai făcut de când ne-am despărţit. Soarbe cu evlavie din paharul plin, apoi continuă cu o voce joasă: Am o ofertă. Una dintre cele mai tentante. De refuzat, puteţi refuza acum. Dacă încep să vorbesc, nu mai e posibil.

— Ce să refuzăm? fac eu pe nedumeritul, strâmbându-mă. Nu ne-ai propus nimic, ca, să putem refuza.

— Florine, nu poţi convinge nici un câine şchiop că eşti picat din lună. Ştii foarte bine ce înseamnă o ofertă. Pot să vă mai spun că suma are cinci zerouri şi e pentru două luni de „treabă”.

— Zerourile nu valorează nimic fără cifra din faţă! punctează Colosul, făcându-ne să înţelegem, cu această ocazie, că „a prins” şi o studentă la Matematică.

— Nu e unu, zice Fachirul. Dis-de-dimineaţă o să tragem o vizită prin împrejurimile Parisului. Sunt câteva obiective care merită să fie vizitate. Atunci vă voi spune mai multe.

— La naiba! sare Colosul, mereu în dezacord cu mersul lucrurilor. La ce bun să ne mai fâţâim fundurile prin mahalale, din moment ce suntem aici şi suntem împreună?

— Pereţii au urechi, Frederick, îl anunţă Otto. Şi s-ar putea ca, spre deosebire de tine, să aibă şi creier.

— Am hotărât pentru dimineaţă, pentru ca, în cele câteva ore rămase, să-mi dau seama dacă mai putem forma echipa care am fost odinioară.

— Vrei să ne supui la teste? întreabă Sara, cu maliţiozitate.

— Glumeşti, desigur, zâmbeşte Fachirul. Pe scurt, un mecanism care a fost desfăcut, o dată remontat, trebuie încercat.

— Şi de ce tocmai tu? se interesează Sara.

Prind ideea din zbor şi plusez:

— Chiar aşa, de ce oferta vine de la tine şi nu direct de la cei care dau banii?

Fachirul ne priveşte pe rând, ca o cloşcă căreia nu-i ies toţi puii la apelul de seară, după care îşi lasă palmele pe genunchi, încercând să-i cuprindă asemenea unor mingi de cauciuc.

— Suspiciunea este cel mai de temut inamic al unei echipe, zice el ca la carte. Cred că, ar fi mai bine să ne oprim aici, la, o seară de votcă în cinstea revederii.

— Că veni vorba, mârâie Colosul, sticloanţele tale au căpătat guturai. Aveam altă idee despre ospitalitatea indienilor.

— Găseşti în frigider oricâtă vrei, îl linişteşte Fachirul.

Un timp, ne servim din sandvişurile tăiate la milimetru de Otto, prefăcându-ne că afară e soare şi viaţa merită trăită. În mod surprinzător, trăncăneala inofensivă îi aprinde Colosului o lampă uitată în priză.

— Nu trecem la vot?

— Frederick, revino-ţi! fi sfătuieşte Otto. A trecut cam multişor timp de când nu mai beneficiezi de drepturi cetăţeneşti!

— Drepturi cetăţeneşti?! se burzuluieşte Colosul, scuturându-şi haina de parcă ar fi fost vorba de nişte gândaci. Fachirul are dreptate. Cât aţi fost în civilie, v-aţi tâmpit de-a binelea. Ce-s alea drepturi cetăţeneşti? Eu cunosc un singur drept: de a ucide şi de a primi bani pentru asta. Dacă despre aşa ceva e vorba în oferta ta, atunci, Fachirule, poţi conta pe mine.

— Îţi mulţumesc, Fredi! îngână Fachirul, ca la simpozion. Din păcate, sau din fericire, e nevoie de o echipă, nu de unul sau altul. E o omisiune din partea mea, pe care mă grăbesc să o înlătur. Dacă unul dintre voi refuză, oferta cade pentru toţi.

— Pare ceva cu totul ieşit din comun, zice Sara.

— Şi noi suntem deosebiţi, nu-i aşa? replică Otto. Înseamnă că ne este pe potrivă.

— O mai frecăm mult? se zborşeşte Colosul, împroşcând cu salivă. Treaba e simplă. Să zicem fiecare „da” sau „nu” şi să ne vedem de treabă. Pentru

mine, timpul înseamnă bani, cum spunea babacu' meu, care amanetase toate ceasurile din casă. Dacă nu e să fie, atunci am un contract în…

Uriaşul primeşte palma Fachirului peste bot, rămânând uimit de cutezanţa acestuia.

— Un contract cu o editură, care să-ţi publice memoriile, nu-i aşa? zice indianul, reamintindu-i că DST[4]-ul şi-ar fi putut termina pauza de masă.

— Nu sunteţi sănătoşi, decide Colosul.

— Peste trei ore se face ziuă. Atunci îmi veţi da răspunsul, behăie Fachirul. Otto, te rog, adu tu surpriza!

Surpriza constă în toate felurile de mâncare pe care ţi le poate oferi un restaurant de cinci stele, iar în plus, şampanie bordeleză. Colosul susţine ideea de a umple cada cu şampanie, în care să se îmbăieze Sara. Evident, el va fi cel care o va spăla pe spate. Sara îi face o contrapropunere: să umple cada cu rahat şi să-l îmbăieze ea pe el. O vreme, cele două oferte fac obiectul unei aprige dispute.

Bântuit de amintiri, Colosul propune un pocher pe dezbrăcatelea. Nu găseşte însă nici un amator. Mâncarea şi băutura ne amorţiseră simţurile, transformându-ne într-o ceată de amici petrecăreţi. Fireşte, tot Colosul preia iniţiativa:

— Dacă ar fi să-mi scriu memoriile, aşa cum amintea sfrijitul ăsta de indian, care e tocmai bun să te scobeşti cu el între dinţi, ei bine, atunci ar trebui să-mi petrec restul vieţii numai între nişte scriitori impotenţi, care să clapeteze zi şi noapte la maşinile lor de scris. Fiecare clipă din viaţa mea e o pagină de carte! Încă din ziua în care m-am născut, oamenii din jurul meu şi-au schimbat destinul. Negresa care o făcea pe moaşa a leşinat şi s-a lovit cu capul de colţul mesei, de unde i s-a tras o damblageală pe viaţă. Maică-mea a rămas subit fără lapte, iar taică-meu a prins s-o învinovăţească de zoofilie. Bucuria a fost şi mai mare atunci când m-au botezat. Preotul a umplut cristelniţa cu tămâie şi m-a pocnit de câteva ori cu crucea în cap. Cert e că nimeni nu a vrut să-mi fie naş, dar, pentru că tradiţia trebuia respectată, au apelat la un boschetar beat mort, care, după oficiere, s-a lăsat definitiv de băutură, ajungând în câţiva ani unul dintre cei mai apreciaţi senatori. Singurul câştigat din toate astea a rămas, până la urmă, babacu' meu, care şi-a găsit în mine o justificare deplină a deprinderilor lui de beţiv şi nu mai. Înceta să-mi mulţumească, ori de câte ori îi apăream în cale. O făcea în felul lui, umplându-mă de vânătăi. Asta până când am crescut îndeajuns ca să-i pot administra un şut în burtă, ceea ce l-a făcut mai circumspect în relaţiile

cu mine. Un altul în locul meu ar fi încheiat de mult socotelile cu viaţa, dar eu am luat totul ca pe o pregătire pentru cariera căreia îi eram sortit. Când a venit vremea armatei, duceam în spate mai multe fapte de vitejie decât oricare soldat al vreunui împărat francez nu ştiu ce număr. Soarta nemiloasă a făcut însă ca primul meu comandant, un sergent mai negru decât un rahat uitat de zece ani la soare, să nu-mi aprecieze corect calităţile, care ieşeau singure în evidenţă. „De când maimuţele au voie să fie înrolate?" m-a întrebat el, după ce şi-a revenit dintr-un preinfarct. „Nu. Cunosc data exactă când aţi venit sub arme!" i-am răspuns eu regulamentar, fără a uita să-mi ţin călcâiele lipite.

Astfel, dragii mei, înainte de a vedea cum arată un dormitor al măreţei noastre armate, am luat cunoştinţă cu bulăul. Instrucţia o făceam separat de ceilalţi şi pot spune că am parcurs regulamentele tuturor armatelor care au existat vreodată pe pământ, începând chiar cu prima oaste a oamenilor primitivi. Eram însă o nucă prea tare pentru dinţii sergentului, care, în urma unui atac de apoplexie, a fost turnat la birouri, unde a şi murit la scurt timp, după ce a băut cerneala din toate călimările. De zece ori am fost demobilizat şi tot de atâtea ori au fost nevoiţi să mă reprimească. Asta, e drept, cu ajutorul unui avocat evreu, oropsit rău de tot în armată, care-şi făurise un ţel din a le face zile fripte tipilor cu epoleţi. M-au trimis la *Marines,* în cel mai al dracului pluton disciplinar, în care cel mai nevinovat era un individ care-şi hăcuise iubita şi-i mâncase creierul. La prima acţiune reală de luptă, în Panama, m-au trimis de unul singur să distrug un cuib de mitralieră adăpostit într-o clădire. Îmi expediaseră şi telegrama de condoleanţe acasă, la bătrânii mei şi, în treacăt fie spus, asta cred că a fost singura bucurie pe care au trăit-o în legătură cu mine. Dar se înşelaseră asupra mea. Am şterpelit câteva batoane cu dinamită şi am aruncat pur şi simplu clădirea în aer. Întâmplător, tipii cu mitraliera ocupaseră consulatul american, unde deţineau nişte ostatici şi, ca atare, rezultatele au fost dezastruoase. Au găsit cu cale să mă trimită la Alcatraz, unde domnea la vremea aceea colonelul Mathau. Acolo am luat atâta bătaie câtă nu luasem în toată aventuroasa mea viaţă. Dar, cum vă spuneam, eram pregătit pentru cariera care mă aştepta răbdătoare, drept care m-am lăsat bătucit, dându-le chiar şi câteva indicaţii folositoare. Pe chestia asta, m-au trimis la cabinetul de psihiatrie. Inteligenţa mea nativă mi-a şoptit atunci că mi se ivise ocazia nesperată de a o şterge din aşezământul colonelului, aşa că am hotărât să mimez nebunia. Când a ieşit din mâinile mele, psihiatrul arăta ca o pictură cubistă, despre care am învăţat de la o altă curvă, studentă la Belle-Arte. Împuţitul de Mathau a categorisit însă ieşirea

mea ca pe una foarte raţională, având el însuşi unele probleme cu psihiatrii. Pe scurt, am mai încălţat doi ani. De evadare, nici vorbă, Alcatraz fiind o insulă de pe care nici pârţurile nu pot pleca încotro ar vrea ele. Tocmai mă aflam pe punctul de a mă împăca cu soarta, când, iată, sunt chemat la colonel, unde mă aştepta un tip spilcuit, pus la patru ace, care s-a recomandat drept agent guvernamental.

— Să ne oprim aici, bunul meu prieten, intervine Fachirul. Pentru prima ta carte de memorii, e material destul. De altfel, se crapă de ziuă.

Sara apare cu cinci cocteiluri „Învierea lui Lazăr[5]”, reţetă deprinsă de la un cârciumar sârb. Oboseala dispare pe negândite. Fachirul primeşte consimţământul fiecăruia dintre noi. De-acum, contractul e ca şi semnat. Pentru mercenari, ca şi pentru oamenii de afaceri, înţelegerea e literă de lege.

Ne îmbarcăm în Sedanul obosit al Fachirului, îndreptându-ne către un sătuc din partea de vest. Dimineaţa de vară e limpede ca privirea unei virgine. Când coborâm, avem în faţă un câmp imens, pe care orizontul îl înconjoară ca tras cu compasul.

— Vom face un drum în State, într-un orăşel de pe Coasta de Vest, unde vom semna contractul, murmură Fachirul, după ce se asigurase că suntem singurele vieţuitoare din zonă, cu excepţia câtorva vaci aflate la o sută de metri. Aparent, nu e nimic deosebit. Vom lupta în Burundi, de partea trupelor *tutsi.*

Pe neaşteptate, Colosul îl ia în braţe pe indian, sărutându-l apăsat pe obraji. Îl lasă jos, îndreptându-i turbanul şifonat, după care plescăie ca un crocodil într-o bucătărie chinezească.

— Să trăieşti, puiule! Să-ţi ajute Doamne-Doamne! Despre Africa păstrez numai amintiri plăcute! Lasă-mă pe o stradă din Paris şi nu ştiu cum să ajung la gară. În schimb, în junglă mă simt în elementul meu!

— Nici nu-i de mirare! oftează Otto cu subînţeles.

— Otto, scumpule, replică uriaşul, deşi nu înţelesese unde bate neamţul, nu face mutra asta acră. Negrii sunt vânjoşi şi au nişte fese de-ţi lasă gura apă.

— N-am înţeles un lucru, ne readuce Sara cu picioarele pe pământ. De ce spui că, aparent, nu e nimic deosebit?

— Vom primi arme noi, necunoscute până acum, ne lămureşte Fachirul misterul. Nici eu nu ştiu cu precizie despre ce e vorba şi, în consecinţă, trebuie să ne trambalăm până în America.

— Asta-i tot? arunc eu la întâmplare.

Fachirul mă priveşte cu atâta sinceritate, că întru şi mai rău la bănuieli. Neamţul prinde şi el glas:

— Cine ne vrea? Armata?

— Un anumit departament al armatei. Nu ştiu nici eu mai mult, se scuză indianul.

— Ce-aţi rămas încremeniţi? întreabă Colosul, nedumerit. Am admirat destul frumuseţile neasemuitei Franţe. S-a făcut ora s-o luăm din loc.

— Plecăm pe căi diferite, precizează Fachirul. Punct de întâlnire: Portland, motelul *Papagalul Roşu.*

— Acum, poţi să ne spui cifra din faţă! zice Colosul, lingându-şi buzele.

Fachirul nu pricepe din prima ce vrea uriaşul, dar privirea acestuia îl lămureşte mai bine decât ar fi făcut-o cuvintele.

— Trei sute de mii de dolari americani pentru două luni, cu înzestrare asigurată, plus prime de luptă.

— La înzestrare intră şi votca? cere Colosul noi lămuriri.

— Asta se poate rechiziţiona, face Fachirul. Tipul care ne va prelua de la motel se numeşte Rupert.

— Ăsta-i nemţălău de-al tău, Otto! zbiară Colosul, cu aerul unuia înrăit în toponimie. Aţi umplut lumea, după ce-aţi luat-o peste cur în ’45.

— Nu se poate spune că ţi-ai lăsat banii degeaba prin bordelurile pariziene! îi zic eu Colosului, pe un ton admirativ. Ceva noţiuni de drept n-ai deprins?

Fachirul ne poartă înapoi, la Paris, depunându-ne ici-colo, ca un cuc care-şi ia slujba oatului în serios. Camera pe care am închiriat-o pe Rue Amsterdam e mobilată cât se poate de auster, aşa că nu trebuie să alerg în căutarea patului. E deja amiază când alarma pe care am instalat-o la uşă prinde să piuie, semn că cineva a apăsat pe clanţă. Sar în spatele patului, cu bătrânul meu Carpaţi în mână, gata să fac oficiile gazdei. Glasul de porumbiţă scăpată din ghearele unui motan mă lămureşte că e proprietăreasa, care venise după chirie. N-am cum să-i spun că trebuie să plec. E informatoarea poliţiei şi orice mişcare suspectă a unuia ca mine poate stârni vigilenţa sticleţilor. O las să intre, nu înainte de a scoate de la magazie un zâmbet trecut bine prin frişcă. Tipesa poartă o rochie roşie, îmbrăcată cu limba de pantofi. Îşi saltă pe sub nasul meu sânii pe jumătate dezgoliţi, după care face vreo două piruete pentru a mă lăsa să admir întreaga colecţie.

— Am auzit că faceţi o cafea grozavă! îmi spune ea, luând banii fără să-i numere.

— Nu beau cafea, îi răspund eu politicos.

— Nu?! se miră proprietăreasa. Imposibil! Nimeni nu locuieşte la Paris fără să consume cafea!

— Eu, doar votcă.

— N-am băut niciodată chestia asta, precizează ea, trecându-şi degetele peste cearcănele care caută s-o contrazică.

— Mai bine. Dăunează la ficat.

— Mi-aţi stârnit curiozitatea! nu se lasă Jasmine, cum o cheamă pe proprietăreasă.

Fără să o invit, se prăbuşeşte în fotoliul obosit, făcând rochia să scheaune de durere. Îmi zic că femeia o fi în misiune şi atunci îi torn un pahar dimpreună cu povestea vieţii mele, pe care probabil o aşteaptă. Refugiat român, bla-bla, bla-bla, mă rog, materie cât să-i ajungă pentru două-trei informări. Dar Jasmine are de gând să îmbine munca neoficială cu distracţia. Îşi trece limba mică şi roşie peste buzele senzuale, clipocind din genele false. Îşi freacă uşor coapsele, ridicând ca din întâmplare genunchii. La un desen ca ăsta, nu ai nevoie de legendă.

Bineînţeles, ca în majoritatea împrejurărilor, Colosul îşi face apariţia exact atunci când este mai puţin dorit. Arborează un aer complice, care s-ar putea traduce prin „prietenul la nevoie se cunoaşte”.

Jasmine se lasă încet pe spate, cochetând cu un puişor de leşin. Vocea americanului o învăluie însă cu ademeniri de sirenă. Dintr-o dată, Colosul e cu totul altul. Ce mai, se cunoaşte şcoala Parisului!

— Bine, Florine, ce mai e şi asta? Ai furat bijuteriile Coroanei şi le-ai ascuns la tine în casă?

Jasmine se înroşeşte feciorelnic, în vreme ce eu joc rolul pacientului la dentist. Colosul continuă pe aceeaşi notă:

— Doamnă, dar sunteţi foarte egoistă, dacă aţi strâns numai pentru dumneavoastră atâta frumuseţe! Ce le-a mai rămas şi celorlalte biete femei?

Îmi dă un ghiont menit să mă scoată din starea de prostraţie. Frigiderul, de unde se serveşte ca la el acasă, îi oferă şansa unei şampanii, din care toarnă peste votca din paharul lui Jasmine.

— Să nu-mi spuneţi că aveţi şi un nume, recită uriaşul. O femeie frumoasă e frumoasă şi atât! Sau dacă are un nume, el trebuie să fie numele unei stele sau al unei poezii!

— Exageraţi, monsieur! se mâţâie Jasmine, încercând să-şi dea seama dacă americanul o ia în balon.

Iată-l pe Colos prelucrându-şi o faţă prelungă, de călugăr franciscan scuipat de un ţăran ignorant.

— Când e vorba de dumneavoastră, a exagera e doar un cuvânt!

— Sunt proprietăreasa…

— Sunteţi proprietăreasa inimii mele! urlă Colosul, făcând-o pe Jasmine să cadă într-o rână. Şi stăpâna visurilor mele! Dacă Dumnezeu a putut crea o fiinţă ca dumneavoastră, înseamnă că-i iubeşte pe pământeni! Apoi, pe neaşteptate, schimbă diapazonul, adresându-ni-se sec: Fă rost de nişte ţigări, Căruntule!

Colosul a şterpelit cu îndemânare pachetul de Chesterfield de pe comodă, aşa că, intru iar în întuneric.

— Du-te şi cumpără, amice! îmi dă el adresa exactă.

„Eventual, de la o tutungerie din Londra", mă lămureşte unicul lui ochi, în care citesc ca într-un abecedar.

— Doamnă, se întoarce el spre obiectul dorinţelor sale, mă îndoiesc că v-aţi născut pe pământ!

Oripilat de atâtea dulcegării compuse de unul dintre cei mai mari ucigaşi ai secolului, aproape că nu mai găsesc uşa. Afară, ploaia mă ia pe după umeri, ca un bun prieten. Mă plimb pe străzile Parisului, cu acelaşi sentiment pe care-l încerc întotdeauna înainte de plecarea într-o misiune: că nu voi mai apuca să trăiesc, fie şi pentru scurt timp, într-o lume civilizată. De parcă aş fi un speolog care priveşte încă o dată în jurul lui, înainte de a intra sub pământ. Hoinăresc cu mâinile în buzunare, uitându-mă la vitrine. E ultima gură de aer curăţ. Dar nu-mi pasă. Ştiu deja că cine a deschis cea de-a treisprezecea uşă a castelului, aceea interzisă, nu poate scăpa nepedepsit.

Când mă întorc, găsesc patul răvăşit. Colosul e răsturnat în fotoliu, radios ca un hipopotam proaspăt câştigător al unui concurs de poezie. Suge direct din sticlă, crăcănându-se cu nesimţire.

— În sfârşit, am dat şi eu peste una care nu era studentă! exclamă el, lingându-şi picăturile de pe bărbie. În schimb, am învăţat totul despre calculul chiriei şi despre cum poţi să faci evaziune fiscală fără să fii prins.

Jeepul în care mă aflu împreună cu Sara şi Otto se ţine scai de colegul lui din faţă, de parcă ar fi un cocoş externat după ani grei de pârnaie. Rupert, care a venit cu maşinile pentru a ne prelua din Portland, e un tip deşirat, cu ochelari cu rame din aur şi cu o chică de păr blond, de care e foarte mândru. Nu vorbeşte deloc, dar, în schimb, îşi scutură capul încolo şi-ncoace, făcându-şi podoaba capilară să se zbânţuie în ritm de samba. Nici şoferul jeepului nostru nu e un povestitor înnăscut. Stă cu labele pe colac, îngânând la răstimpuri câte un „nu" sau „da", sau „nu ştiu". Nu că am fi din cale-afară

de curioşi, dar drumul e lung şi, în general, e bine să deţii câteva date despre locul şi oamenii care te aşteaptă.

La lumina farurilor, îl văd pe Colos rânjindu-şi fasolea prin luneta maşinii din faţă. Ne face gesturi obscene, vesel nevoie mare. Orice schimbare de situaţie îl încântă ca pe un copil căruia îi cumperi, o jucărie nouă. Probabil că a apucat să-şi încerce memoriile pe pielea lui Rupert. Ideea mă face să surâd. Nu-mi plac tipii scorţoşi şi apretaţi. Ascund prea multe pericole. De altfel, nimănui dintre noi nu i-au plăcut privirile lui dispreţuitoare şi nici mâna molatică şi umedă. Om fi noi scursorile omenirii, dar cine lucrează cu scursori e vidanjor, nu director de operă.

De fapt, cinstit vorbind, cine scoate banii poate să arate cum vrea muşchii lui, dar, dacă nu-i cauţi pricină, nu eşti fericit, aşa-i?!

La un moment dat, maşinile virează la dreapta, oprind într-un fel de scuar, înconjurat de numai câteva case. La asta se reduce toată aşezarea. Luminile de camuflaj te duc cu gândul la o bază secretă a armatei. Suntem conduşi într-o cameră lungă, unde se află o masă, tot atât de lungă şi nenumărate scaune anatomice. Colosul nu mai prididește să se rotească într-unul, făcând tot felul de giumbuşlucuri, până când saltă fără să vrea siguranţa şi vine cu crăcii în sus.

— Doamne! se cruceşte Otto. Mă tot mir cum a fost posibil să intre atâta cretinism în capul tău!

— Să fiu sinceră, întăreşte şi Sara, acum regret că am acceptat să lupt alături de unul ca ăsta!

— Fleoşc! urlă Colosul, căznindu-se să revină la o poziţie normală. Sunteţi cumva violonişti şi n-am văzut eu bine?! Pe de altă parte, se pare că aţi uitat că în Kosovo v-am salvat vieţile de două ori!

— Aici are dreptate, spune, împăciuitor, Fachirul. Trebuie să-i acceptăm excesele. Frederick Sheldon e un luptător de prima mână!

— Aşa e, Fachirule! plescăie Colosul. Tu eşti singurul care ştie să aprecieze în mod just o valoare ca mine.

— Cel puţin nu mai rage aşa! îl imploră Otto.

— Ai tu urechile prea fine, se scuză Colosul. Am auzit că există o legătură directă între regulatul în poponeţ şi uzura timpanelor.

— Şi acum ce facem? mă bag şi eu în vorbă. Aşteptăm să ne pună masa? Nu văd nici o listă de meniuri.

— Din acest moment vă puteţi considera în misiune, zice, calm, Fachirul. Aşa că nu vă mai daţi în stambă. Timpul vostru e plătit.

— Al tău, nu? replică Sara, atentă la nuanţe.

— Sara, dacă ai ceva de spus, toarnă direct, clămpăneşte indianul, uşor enervat. Eşti mai circumspectă decât o babă care şi-a pierdut plosca.

— E din cauza ciclului, intervine Colosul, doct, bătând darabana cu degetele lui boante, cu unghii negre.

— Nimeni nu are nimic cu tine, Andar, încerc eu să potolesc nervii indianului. Pur şi simplu nu ştim de ce Rupert te-a bătut pe umeri numai pe tine. Ziceai parcă ceva despre un curier prin care ăi primit oferta.

— Aţi văzut prea multe filme. Traiul în libertate nu vă prieşte deloc, răspunde indianul în doi peri.

Colosul e primul care dă cu ochii de camera video.

— Băieţi, suntem filmaţi!

— Mi se pare normal, spune Otto, urmărindu-i privirea. Să ştie oamenii pe ce dau banii!

Dar Colosul înţelege altceva. Prinde să se scălâmbăie şi să se strâmbe în faţa camerei, neomiţând să-şi arate şi anumite părţi ale corpului care dau bine pe ecran.

— Prea multe fartiţii! hotărăşte el. Să ne dea armele şi să plecăm la africani. Restul ne priveşte pe noi. Ce atâtea complicaţii?! N-am venit până aici ca să dăm probe pentru un film.

Scoate o butelcă extraplată, al cărei conţinut nu mai trebuie dus la o analiză de laborator. Dar nu apucă să bea. Şuieratul inconfundabil al unui gaz, venit, probabil, pe ţevile de la aparatul de aer condiţionat, ne pune pe jar. Momentul de surprindere nu durează nici trei secunde. Otto şi Sara sunt deja în căutarea orificiilor şi, când le găsesc, îşi scot micile pumnale prinse direct de coapse, grăbindu-se să îndepărteze grătarele. E prima reacţie a oricărui mercenar: înainte de a afla cauza unui fenomen, îndepărtează efectul.

Degeaba încerc, ajutat de Colos, să deschid uşa. E blindată, ca şi ferestrele aflate în partea de sus a încăperii!

Într-o fracţiune de secundă văd tot filmul: ne-au adus aici ca să ne achite! Ori CIA, pentru care lucrasem la descoperirea unui furt de minibombe atomice, ori Agenţia Naţională de Securitate, căreia îi făcusem servicii în Cambodgia şi în Cecenia. Maiorul Pavlovici[6] ne avertizase.

Otto şi Sara sunt pe jumătate dezbrăcaţi. Au reuşit să scoată grătarele şi să înfunde ţevile cu propriile lor veşminte. Dar n-apucăm să schimbăm impresii, că ferestrele de sus se deschid deodată şi un foc ucigător se

declanşează asupra noastră. Trag încontinuu, fără a se mai osteni să ne ia în cătare.

Ne refugiem lângă peretele în care sunt încastrate ferestrele, în vreme ce Colosul baricadează uşa cu scaunele. Apoi îşi scoate haina, o udă cu votca rămasă în butelcă şi-i dă foc. Cu o voltă, haina este proiectată peste baricada improvizată. E foarte riscant ceea ce face, întrucât putem muri înecaţi de fum sau arşi de vii, dar e singura noastră şansă ca să oprim o eventuală intrare a trăgătorilor. În ceea ce mă priveşte, îmi pun Carpaţiul la lucru, ţintind dintr-un unghi aproape imposibil spre una dintre ferestre. Aud un urlet, apoi obloanele ferestrelor se închid brusc. În acelaşi moment, începe să plouă.

Acţionează declanşatoarele pentru caz de incendiu. Într-un minut, ajungem în apă până la glezne. Uşa blindată se întredeschide, dar suntem pregătiţi să ne vindem scump pielea. Trei pumnale şi un pistol nu reprezintă un arsenal înfricoşător, dar, mânuite de noi, pot căpăta puterea de luptă a unui pluton de pifani. Apa se revarsă prin uşa crăpată, iar baricada formată din scaune se prăbuşeşte, cât pe-aci să-l îngroape pe Fachir. Deveniserăm mai încordaţi decât strunele unei viori în plin recital, gata să oferim şi noi unul pe măsură.

De undeva, din spatele nostru, dintr-un difuzor mascat, o voce profundă ne prezintă detalii noi:

— Exerciţiul a luat sfârşit! Ieşiţi pe rând, unul câte unul şi îndreptaţi-vă spre camera numărul zece!

— Rahat! urlă Colosul, agitându-şi fioros pumnalul. Se vede că mă-ta te-a fătat într-o potcovărie! Vreau să spun că eşti lovit de o copită în diblă! Nu ne mai fraieriţi!

— Exerciţiul a luat sfârşit! repetă vocea nesuferită. Vă va prelua domnul Rupert. Opriţi orice acţiune.

Sara îmi face un semn şi într-o clipă dispar sub mormanul de scaune fumegânde, cu pistolul gata să interpreteze aria lui Othello. Prin deschizătura uşii apare chiar Rupert. Şi-a agăţat de buze o schemă de zâmbet care, în viziunea lui, ar trebui să arate dispreţ. La vederea Colosului, ridică automat mâinile şi scuipă printre dinţii lui mici şi albi:

— OK! N-aveţi de ce vă teme. Totul a fost o înscenare. Un test. Gazul nu era otrăvitor, iar gloanţele erau oarbe.

Otto îl ia la pipăit, constatând că e neînarmat. Înainte de a i se cere şi alte explicaţii, Colosul îl şi imobilizează, proptindu-i pumnalul în gât.

— Cuţitul ăsta e din carton, îi şopteşte el la ureche, aşa că n-ai de ce să te sperii.

Rupert încetează să-şi mai salte chica blondă, ba chiar pare făcut numai din lemn de esenţă tare.

— Nu e cazul să te comporţi în felul ăsta, încearcă el să găsească înţelegere. A fost un simplu test ordonat de generalul O'Connor.

— Tot un test fac şi eu! insistă Colosul. Vreau să văd dacă nu cumva eşti un robot. Te scobesc niţel doar. Dacă dau de sârme, am pierdut, dar, dacă dau de sânge, ai pierdut tu.

Mă aşez spate în spate cu Colosul, care continuă să ţină cuţitul la gâtul lui Rupert şi, în formaţia asta, ieşim uşurel pe uşă. Pe culoar întâlnim doar un tip în uniformă de general, care ne priveşte calm, de la vreo zece metri depărtare. Din două salturi, Sara şi Otto sunt lângă el, cu pumnalele pregătite. Nici unul dintre noi nu şi-a dat seama că, în tot jocul ăsta, singurul care a stat liniştit a fost Fachirul.

— Dacă scuzele mele sunt absolut necesare, atunci daţi-mi voie să vi le prezint! zice ceremonios generalul, fără să se simtă prea confortabil între două pumnale. Din punctul nostru de vedere însă, a fost un test obişnuit, pe care îl aplicăm tuturor celor ce urmează să lucreze în slujba noastră.

— E de crezut că fişele noastre, în posesia cărora probabil vă aflaţi, ar fi suficiente! ricanează Sara.

— Decoraţii obţin şi cei din spatele frontului, replică sec generalul. Dar am uitat să mă prezint. Sunt generalul Greg O'Connor, şeful Departamentului probleme speciale din cadrul infanteriei marine americane.

— Aveţi un mod ciudat de a primi oaspeţii, domnule general! precizează Otto, fără să-şi retragă mâna în care ţine pumnalul.

— Mi-am imaginat că sunt destul de clar! E vorba de testul numărul unu din programul nostru de pregătire: situaţie-limită ivită pe neaşteptate. L-aţi trecut cu brio. Apoi, arătând către Rupert, i se adresează Colosului: Fii drăguţ, Sheldon, mai am nevoie de el!

Colosul pare surprins nu atât de faptul că generalul i s-a adresat pe nume, cât de prezenţa posesorului chicii blonde în labele sale. Îi dă drumul dintr-o dată, iar Rupert cade fleaşcă la podea. Haleşte cu nesaţ tot aerul din perimetru şi cere chiar şi un supliment. Când se hotărăşte să se ridice, seamănă cu un eschimos lăsat pradă nemiloaselor vânturi arctice. Va mai trece o vreme până când îşi va recăpăta câte ceva din voce, aşa că tot generalul e cel care umblă la potenţiometru:

— Să intrăm! ne îndeamnă el, deschizând o uşă pe care e înscrisă doar cifra zece.

Încăperea seamănă cu aceea în care am fost „testaţi”. Ne menţinem încă toate radarele în funcţiune, dar generalul ne prezintă pe scurt datele la zi:

— Dacă aş fi vrut să vă omor, aş fi putut s-o fac oricând, de la sosirea voastră la Portland şi până acum. Se îndreaptă către un bufet mascat în perete, aruncându-ne peste umăr: Whisky, votcă, rom?

— Votcă! zbiară Colosul, preluând atribuţiile purtătorului de cuvânt. Şi, pe deasupra şi o butelcă la purtător. M-aţi făcut să-mi consum provizia de rezervă cu testul vostru idiot!

Nu e cel mai regulamentar mod de adresare către un grad superior, dar generalul se mărgineşte să zâmbească într-un peş. Se execută întocmai, iar una dintre sticle ia drumul buzunarului primitor al Colosului. Ne-am aşezat unul lângă altul, cu excepţia lui Rupert, care a luat distanţă de scaunul uriaşului. A achiziţionat un nou tic nervos, care însă îl mulţumeşte şi pe el, întrucât îi face să tresalte, la răstimpuri, chica blondă.

— M-am convins că sunteţi nişte duri, spune generalul, ridicând paharul ca şi cum ar vrea să toasteze pe chestia asta.

— Ce-aţi văzut nu e nimic! se făleşte Colosul. Data viitoare am să-l îndoi pe Rupert, până îl fac să se miroasă singur în cur!

Generalul râde ca un calorifer spart, în timp ce Rupert îşi caută demnitatea şi o invită la masă.

— Te-aş sfătui; zice el cu o voce în revenire uşoară, ca, pe viitor, să-ţi ţii labele acasă. Altfel rişti sa rămâi fără degete.

Colosul dă drumul unui hohot de râs care poate concura la egalitate cu o tornadă. Îşi dezgoleşte colţii de tigrii, mai galbeni ca nişte chinezi bolnavi de hepatită, răspunzând pe un ton care nu admite replică:

— Nu ştiu ce învârţi tu pe-aici, măi, Rupert! Ai putea fi o poamă de soi sau o legumă uitată pe vrej! Cert e că n-ai putea să-mi frângi nici măcar un deget, chiar dacă te-ai folosi. De o menghină. În schimb, cu două din astea îţi pot rupe oricând gâtiţa!

Când se deschide uşa, luăm automat poziţie de luptă. Apare doar o domnişoară, îmbrăcată fistichiu, care lasă pe masă, în faţa generalului, câteva dosare.

— Propun să ne oprim aici! zice O’Connor cu o voce autoritară. Timpul e la fel de preţios pentru noi, ca şi pentru voi. Dă iama prin primul dosar, după care continuă: Sara Lipovicz. Fost agent secret Mossad, luptător în Iordania, Siria, Egipt, Iran şi Kosovo. Specialistă în transmisiunii Pregătire de gradul IV, pentru arme de foc şi arme albe.

— La datorie! zice Sara în. Zeflemea.

— Florin Zamfir, continuă generalul să strige catalogul. Pregătire în trupele secrete ale armatei române, mercenar, luptător în Angola, Transnistria, Algeria, Cecenia, Kosovo ş.a.m.d. Specialist în arte marţiale. Soarbe din pahar şi trece mai departe: Andar Prajepa, fost ofiţer în trupele regulate ale armatei indiene, mercenar în Pakistan, Yemen şi Kosovo. Specialist în paranormal.

— Dar şi în normal! completează Fachirul. Pot încă ochi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi de la o sută de metri.

— Otto Mazeppa, citeşte generalul, luptător IRA, fost agent SAS, mercenar în Malawi şi Kosovo. Condamnat pentru crimă de gradul întâi şi evadat. Specialist în explozibili.

— Şi în poponeţuri! ţine să adauge Colosul.

— În fine, Frederick Sheldon! face generalul, lăsându-se pe spate. Mai e nevoie să citesc textul de aici?

— Un prieten mi-a propus să-mi scriu memoriile, zice Colosul, cu modestie, aşa că n-ar fi rău să ne reamintim câte ceva.

Generalul nu-şi părăseşte poziţia relaxată. Soarbe iarăşi din pahar, răsfoind aiurea filele.

— Fost *Marines,* condamnat, evadat, condamnat din nou, eliberat cu apostila „irecuperabil”, mercenar în mai toate conflictele de pe mapamond, asasin plătit… Ce-ar mai fi? Ucigaş fără scrupule.

— Fiţi amabil, intervine sfios Colosul, pentru biografii mei, ce-s alea pe care le-aţi spus ultima oară?

O’Connor mai rade o porţie de râs şi dă dosarele deoparte. Umple paharele, cu excepţia celui al lui Rupert, care a rămas neatins.

— Domnilor, sunteţi oamenii de care am nevoie! Probabil că aţi fost deja informaţi asupra termenilor contractului. Pentru probarea noilor arme, am ales ca poligon Burundi, fiindcă acolo e mai greu să-şi bage nasul ruşii. Aţi dovedit cu toţii fidelitate faţă de fiecare contract semnat, chiar dacă duşmanii de ieri v-au devenit camarazii de astăzi şi, ceea ce apreciez cel mai mult, aţi păstrat secretul operaţiunilor la care aţi participat.

— Cu toate acestea, îl întrerupe Sara, în ultimele acţiuni am fost la un pas de a fi lichidaţi. Dacă există o onoare a mercenarilor, aşa cum aţi lăsat să se înţeleagă aici, ar trebui să existe şi una a celor care-i angajează.

— Nu deţin date despre posibilele atentate asupra voastră şi, oricum, nu au nici o legătură cu mine, se grăbeşte generalul să precizeze.

— Despre asta e şi vorba! îi ţin eu tira Sarei. Ce garanţii ne oferiţi că nu vom fi vânaţi, o dată încheiată misiunea?

— Ce garanţii cereţi? replică generalul.

— Să ni-l daţi pe Rupert drept ostatic! sare Colosul, care făcuse o pasiune secretă pentru asistentul generalului.

Rupert îşi pune din nou în mişcare podoaba blondă, emiţând câteva sunete guturale, între care se distinge cu claritate doar cuvântul „excrement”.

— Să-l lăsăm pe Rupert, zice O'Connor. Nu şi-a făcut decât datoria. Revenind la garanţii, singura pe care v-o pot oferi e cuvântul meu.

— Nu că n-ar conta pentru mine cuvântul unui general, spune Sara, dar cel mai bine ar fi să ne înmânaţi fotocopiile contractelor noastre, pe care le vom depozita la o bancă şi despre care nu va mai şti decât un prieten de-al nostru.

— Şi dacă veţi fi ucişi? Vreau să spun, în luptă! Doar nu mergeţi la o simplă şedinţă de trageri.

Momentul de tăcere îi este propice generalului pentru a prelua iniţiativa. Vorbeşte răspicat, ca în faţa unor handicapaţi:

— Într-o afacere ca a noastră nu există garanţii în afară de încredere. Dacă eu aş face o greşeală, n-aş mai găsi niciodată oameni din afară care să lucreze pentru mine. Cum nici voi, dacă aţi încălca jurământul de fidelitate, n-aţi mai găsi de lucru!

Toate astea fiind lămurite, se trece la partea a doua a programului. Mâine vom fi supuşi unor teste fizice, după care urmează câteva zile de instruire. Pe toată durata programului, alcoolul este strict interzis, aşa încât Colosul e sfătuit să-şi termine proviziile încă din seara asta.

Suntem conduşi într-un dormitor comun, care are însă un paravan anume făcut pentru Sara. Ne putem socoti intraţi în pâine. Lucrul ăsta ne dă o stare de bună dispoziţie. Colosul e atât de încântat, încât acceptă chiar duşul. Cere instrucţiuni de folosire a săpunului, fornăind precipitat sub apa fierbinte. Pe înserate, încingem un pocher, căci am primit drept extra câte o sumă de bani destul de consistentă. Doar Fachirul face notă aparte. Şi-a luat *asana* florii de lotus, executând exerciţii de respiraţie. Colosul pretinde că este deranjat de fornăiala indianului. Nu ezită să-i ceară pe chestia asta o taxă de stres. Dar Fachirul e dus în lumea lui, unde nu-l mai poate ajunge nimeni.

Într-un târziu, ne vârâm în paturi, primind cu recunoştinţă confortul aşternuturilor moi. Câteva oftaturi, dublate de zgomotele obscene ale Colosului, pun punct primei noastre zile sub noul contract. După şase luni de *dolce farniente,* ne-am îmbrăcat din nou uniformele de mercenari. Noi cinci formăm o echipă sudată, testată pe deplin în luptele din Kosovo. Ştim aproape totul unul despre celălalt, ne cunoaştem deprinderile şi abilităţile şi,

mai presus de toate, suntem conştienţi că, înarmaţi corespunzător, avem valoarea unei întregi companii din orice armată regulată din lume.

Şi mai ştim, fără să, recunoaştem explicit, dintr-o pudoare care n-ar trebui să existe, că suntem plătiţi pentru a ucide.

Adorm repede, ca oricare om cu conştiinţa împăcată.

Noaptea, transportaţi în vis şi omul simplu şi mercenarul sunt egali. Şi. Ucigaşul şi victima devin, în somn, fraţi de cruce. În lumea în care trupurile nu există, stăpân e doar cel treaz.

Fachirul încercase odată să ne înveţe tehnica somnului în stare de veghe, conştientizarea acelei fracţiuni de secundă a trecerii de la trezie la somn, când îţi puteai privi propriul trup adormit. El reuşea asta ori de câte ori dorea. Noi însă aveam s-o reuşim doar în clipa morţii.

Laboratorul de testare fizică este unul ultramodern. Deşi nu mă pricep la aparatura medicală, spun asta pentru că e prima oară când văd o asemenea logistică. Paturile albe sunt dispuse în nişte cilindri de plexiglas, din care o mulţime de fire duc către nişte aparate ce seamănă vag cu antenele radar. În jurul camerei, sunt aşezate mai multe calculatoare, pe ale căror ecrane se zbat tot felul de linii şi puncte. Mai există şi nişte ceaune uriaşe, făcute din ceramică albă, care se rotesc cu încetinitorul. Peisajul e întregit de zeci de tuburi şi tubuleţe a căror întrebuinţare îmi rămâne la fel de secretă.

Abia ne întindem pe paturi, că suntem imediat conectaţi la mulţimea de fire. Încerc să mă relaxez, păstrându-mi atenţia trează. Doar din curiozitate, nu pentru altceva. O vreme nu se petrece nimic, apoi parcă aud o voce. Caut să disting vreo comandă venită din partea doctorilor, dar vocea vagă pare mai mult un tânguit, cu care mă obişnuiesc repede, nemaibăgându-l în seamă. Abia acum îi aud pe doctori schimbând între ei câteva cuvinte sub formă de coduri. Se foiesc împrejur, însă nu-i pot observa, căci ochii mei au descoperit un punci roşu, situat pe tavan. Rămân fixaţi pe el, fascinaţi, fără să mai răspundă la comenzile mele. Încerc să cred că e o stare indusă de hipnoză, deşi mă simt mai în formă ca niciodată, de parcă aş fi în toiul unei lupte.

Punctul roşu se măreşte şi devine o pată. O pată de sânge, în jurul căreia se materializează un chip ce, în scurt timp, capătă trup şi membre. Îmi este necunoscut, deşi îmi pare familiar. Apoi, treptat, mai apare o pată de sânge şi altele şi altele, iar în jurul lor se materializează tot atâtea chipuri. Se formează un lung şir de oameni, îmbrăcaţi în uniforme sau în salopete negre, purtând cu toţii petele roşii ca pe nişte sigilii de ceară. Nu vorbesc, doar

horcăie şi gem, gesticulând haotic şi holbându-se la mine. Dintr-o dată îmi dau seama că sunt cei pe care i-am ucis în decursul luptelor. E o constatare care-mi vine, pur şi simplu, în minte, căci, în continuare, nu recunosc pe nimeni. La un moment dat, fiinţele capătă un aspect real. Mă înconjoară, tânguindu-se mereu, de parcă mi-ar cere ceva.

La fel de neaşteptat, mă cuprinde un sentiment de teamă. Un gol imens ia locul stomacului. Tremur tot. Pulsul mi se accelerează. Îmi simt trupul acoperit de o transpiraţie rece, ca şi cum m-aş rostogoli gol prin iarba plină de rouă. Sunt şi nu sunt eu. Deşi încerc să mă domin, teama creşte, în loc să scadă, de parcă aş fi depozitarul a două Euri care se luptă pentru dominaţia trupului şi a creierului meu. Dau drumul unui ţipăt, pe care însă nu-l aud. Acum, frica îmi părăseşte corpul, căpătând formă concretă: un animal mic şi negru, care îşi face loc printre fiinţele însângerate, rupând hălci mari de carne şi mestecându-le cu dinţii săi ascuţiţi încet, dar temeinic. Seamănă cu un porc spinos, doar că, în loc de ochi, are două orificii prin care se scurge un lichid strălucitor.

Apoi, oamenii aceia ciudaţi, mâncaţi pe jumătate, îşi desprind braţele şi picioarele, pe care le aruncă spre mine, lovindu-mă cu putere. Durerea loviturilor îmi stârneşte o mânie cumplită. Uit de teamă. Îmi duc mâna la tocul meşterit în cizmă şi scot Carpaţiul de care nu mă despart niciodată. Trag cu precizie, până la ultimul cartuş, pe care-l păstrez pentru animalul mic şi negru ce întrupează frica. Atins, porcul spinos se transformă într-o pasăre de pradă, cu gheare lungi în foc de pene. Fără nici o logică, ştiu că e furia mea, care m-a părăsit ca stare, concretizându-se, cum făcuse şi teama. Privesc impasibil pasărea încotoşmănată în gheare, căci nu mai sunt spectatorul unui film de groază, ci regizorul lui.

O femeie, dezbrăcată, cu pielea transparenta, îşi presează sânii şi coapsele de trupul meu, pe la spate. Mâinile ei molatice mă mângâie asemenea unor valuri ale unei mări calde, în care mă scald şi care-mi pătrunde prin piele, calmându-mi furia. Înăuntrul meu, femeia şi marea devin una şi aceeaşi cu propria-mi fiinţă. E o stare de beatitudine pe care nu cred că am mai trăit-o. Când observ micul peşte, cu ochi în loc de solzi, ştiu că este euforia mea. Mă las purtat de undele calde, în care voinţa mi s-a topit, s-a dematerializat şi a dispărut, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Plutesc, e prea puţin spus. Sunt chiar plutirea!

Nici măcar nu mă mai surprinde să constat că, de fapt, sunt mort. Nici urmă de ură sau rezistenţă. Doar acceptare supusă, întrucât nu-mi mai aparţin, sunt altceva, sau altcineva, oricum, nu mai am identitate. Totuşi,

exist, căci eu sunt chiar punctul roşu, pe care privirea, care m-a părăsit, continuă să-l fixeze.

Punctul roşu e un minuscul beculeţ, care acum s-a stins. Doctorul deschide cilindrul din plexiglas, cerându-mi să mă ridic. Mă aflu împreună cu camarazii mei. Colosul nu scapă prilejul să facă unele constatări tipice, în legătură cu Sara, care are pe ea doar lenjeria intimă.

— Ceva îmi spune că, într-una dintre zilele următoare, te voi avea în patul meu! zice el, frecându-şi de pe-acum mâinile.

— Nici în sicriul tău! îi răspunde Sara. Dacă vei apuca vreunul.

— Nu ştii ce pierzi! continuă Colosul, trăgându-şi salopeta. O să vină vremea când o să mă rogi să mă ocup de tine.

Sara face un gest care ar putea însemna orice, dar mai ales lehamite. Colosul părăseşte ţanţoş scena, la braţul meu. E mulţumit că a avut ultimul cuvânt, iar acum caută să mă convingă să formăm o echipă de cercetare-scotocire, cu un obiectiv clar: sticla de votcă.

— Strict interzis! îi reamintesc eu, eliberându-mi braţul. Am, în schimb, un deodorant din care te poţi servi cu încredere.

Colosul mă priveşte ca pe o zdreanţă dintr-un magazin de ţoale second-hand, aruncându-mi câteva aprecieri neaşteptat de coerente. Aş vrea să deschid discuţia despre testele la care am fost supuşi, dar, ca un făcut, nu-mi mai amintesc nimic concret. E ca într-o dimineaţă, în care te trezeşti şi cauţi să-ţi reaminteşti ce ai visat, fără să fii în stare să reuşeşti.

Andar, numit coordonatorul grupei, ne ia la o alergare prin semideşertul care înconjoară mica tabără secretă. Trecem de zeci de ori peste obstacolele construite special pentru noi, fără să simţim oboseala. După câteva ore de frecangeală, suntem puşi să ridicăm un buştean uriaş. Rămânem aşa, cu mâinile ridicate, susţinând lemnul, până când unul dintre noi va ceda. Surprinzător, acesta nu e Sara, ci Otto. Andar surprinde tremurul aproape imperceptibil al muşchilor şi ordonă încetarea exerciţiului.

— Otto, zice el, nepăsător, cât timp noi ne vom odihni, tu execuţi o sută de flotări.

Neamţul nu crâcneşte. Pentru el, disciplina e mai presus de orice. Execută corect flotările, după care ne însoţeşte la şedinţa de trageri. Obţinem punctajul maxim, ceea ce nu-l scoate din papuci pe Rupert, care-şi notează conştiincios rezultatele într-un carneţel cu margini aurii.

— Putem imagina o situaţie nouă! propune Colosul, pe care lipsa băuturii îl face deosebit de arţăgos. Tu, Rupert, te-ai putea aşeza în profil, cu un măr în dinţi. Mă prind pe o sută de dolari că nimeresc la fix.

— Ce înseamnă să nimereşti la fix? îi cer eu date suplimentare. Pe Rupert sau mărul?

— Mărul, fireşte! Nici n-ar mai trebui să muşte din el. După aceea, dragă Rupert, putem repeta figura şi stând cu faţa.

Rupert nu e cucerit de intenţiile uriaşului. Se grăbeşte chiar să-şi arate totalul dezacord.

— Tipii de pe-aici sunt de-a dreptul lipsiţi de imaginaţie! mi se destăinuieşte Colosul, la masa de seară. Adeseori, când era prea obosit să se mai apuce să mă mardească, babacu' meu îmi spunea că fantezia e cea mai de preţ calitate a omului. Ce-i drept, în privinţa asta, stătea cât se poate de bine, căci, de cele mai multe ori, din lipsă de bani, trebuia să inventeze o grămadă de trucuri pentru a face rost de băutură. Într-o bună zi, m-a luat cu el, spre o necesară exemplificare. Nici n-am apucat să intrăm în prima cârciumă care ne-a apărut în cale, că barmanul a şi scos de sub tejghea o hârtie pe care i-a aruncat-o în faţă bătrânului. Era notată acolo toată cantitatea de băutură pe care taică-meu o consumase pe datorie. Pot să spun că, în privinţa asta, concura cu creditele obţinute de unele ţări sărace din Africa. Dar babacu' nu era omul pe care să-l impresionezi cu una, cu două.

„Mai ai loc pe listă”, a zis el în loc de bună ziua. Şi avea dreptate. Hârtia nu era acoperită în întregime de calculele acelea meschine. „Dar nu pentru asta am venit!” a continuat el. „Datoria este o chestiune de onoare şi mă declar gata să o achit.” După ce şi-a revenit din primul moment de stupoare, barmanul a mai controlat o dată calculele şi i-a transmis suma exactă. „N-are rost să verific, am încredere în tine”, a zis babacu', care, fie vorba între noi, nu putea aduna mai sus de zece. „Poţi adăuga pe lista aia şi un whisky pentru tine.” Barmanul a mormăit ceva ce putea aduce pe departe cu o mulţumire şi a rămas în aşteptare, cu mâna întinsă. Dar babacu', întorcându-i spatele, de parcă i-ar fi şi trimis suma prin mandat, a prins să strige către ceilalţi consumatori, împingându-mă în faţă: „Stimaţi şi apreciaţi colegi, fiul meu, aici de faţă, e gata să încaseze de la oricare dintre domniile voastre o scatoalcă, la preţul derizoriu al unui păhărel de rachiu.” Eu unul nu m-am scandalizat, crezând că e vorba de un truc la care babacu' îmi spusese că se pricepe ca un grădinar la pepeni. Cum în localul cu pricina singurele distracţii erau număratul paharelor date pe gât şi scuipatul pe jos, propunerea a fost primită cu voioşie. Primul care s-a încumetat a fost o aschimodie care a trebuit să se urce pe un scaun ca să mă plesnească. Deşi aveam numai doisprezece ani, încă de pe atunci luasem proporţii. Sfrijitul îşi luă avânt şi-mi trase un pumn drept în nas, fără ca babacu' să aibă timp să apeleze la

vreun truc. Pe chestia asta, câştigă însă un păhărel, pe care nu pregetă să-l golească. Mi-au zis că, hai, fiind prima oară, n-a fost atent şi l-am luat prin surprindere. Scatoalcele însă prinseră să curgă gârlă. Abia când m-au umplut de sânge, a reuşit şi babacu' să se cherchelească.

„Totul e să găseşti fraierii care să-ţi ofere băutură", îmi explică el la budă, unde mă dusese ca să mă spele. Spre a-i dovedi că învăţasem câte ceva despre cum devine chestia cu fantezia, i-am ars şi eu una la ţurloaie, de s-a dat cu capul de pisoar. Pe chestia asta, am mai primit o scatoalcă, fără însă ca bătrânul să tragă vreun folos. Peste câteva zile, nebunul mă luă iar cu el, spre a-mi sedimenta cele învăţate. De cum intrarăm într-o altă crâşmă, în care i se arătă din nou o listă asemănătoare cu prima, babacu' făcu linişte şi prezentă noul număr: „Pun pariu pe un pahar pântecos, plin cu rachiu, că sunt în stare să-l beau cu curul!" întrucât cei din jur apucaseră să consume destul e mult apelând la metoda clasică, s-a găsit fireşte unul care să-i plătească bătrânului paharul. Asta, nici una nici două, îşi dădu nădragii jos şi-şi fixă cu gesturi de iluzionist un pai drept între buci. Apoi se aşeză cu fundul deasupra paharului în care introduse paiul. Stăteau toţi ca la panoramă, uitând să mai tragă din ţigări. Dar în loc să se străduiască să soarbă cu partea folosită îndeobşte pentru alte lucruri, babacu' slobozi o băşină care puse whiskyul în stare de fierbere.

„N-am reuşit, zise el. Prin urmare, am pierdut." Vezi bine însă, că, nici unul nu a mai vrut paharul cu pai, de care se îndepărtară cu toţii scârbiţi. Ca atare, bătrânul îl dădu pe gât, arătându-se dispus să mai încerce o dată. Dar chestia nu mai prinse, aşa că mă purtă în alt local, în care să-şi exercite talentele. Acum, înţelegând eu îndeajuns de multe despre tainele fanteziei, i-am propus să apelăm la un alt truc: contra unui pariu pe o sticlă de whisky, eu aveam să mă prefac că-i trag una cu o bâtă în cap, fără să-i produc nici un fel de daune. Trucul avea şi un nume: omul cu capul de fier. În esenţă, era vorba de ceva foarte simplu. Sub peruca lui, moştenită de la un poponar plecat spre lumi mai bune şi mai drepte, babacu' urma să-şi plaseze un mic coif din tablă, meşterit dintr-o tigaie. Ideea i-a plăcut atât de mult, încât m-a numit asistentul lui personal. Asta până ce am pus-o în aplicare.

„Acest copil – a zis el, arătându-mă asistenţei, spre a nu exista nici o îndoială în legătură cu persoana despre care vorbeşte acest copil mă va păli cu o bâtă în cap, iar eu nu voi păţi nimic. Pentru că sunt omul cu capul de fier! Cine ţine un pariu pe o sticloanţă?" Rămăşagul l-a ţinut chiar barmanul care, având, fireşte şi el o listă de datorii, dorea cam de multişor să procedeze în felul arătat mai sus. Ca urmare, îmi înmână bâta lui personală

de baseball, pe care o ţinea în spatele tejghelei, spre a mai înveseli, când era cazul, conversaţiile ce ar fi dat semne de lâncezeală. Doamne, de când căutam să i-o plătesc babacului! L-am pălit cu aşa o sete, că i-a zburat şi peruca şi coiful de tablă, ba chiar şi o bucată de scalp. Trucul ăsta l-a costat pe taică-meu zece zile de spitalizare şi, în plus, lista cu datorii s-a completat cu o sticlă de whisky, pierdută, vezi bine, la rămăşagul pus. Două luni m-a căutat ca să-mi demonstreze pe viu ce înseamnă să duci o fantezie până la capăt, dar eu adăstasem deja într-un bordel, unde, pentru câţiva dolari, masă şi casă, spălam podelele şi dezinfectam latrina.

Dintre armele pe care ni le prezintă generalul O'Connor, doar două ne trezesc cu adevărat curiozitatea. Prima este o puşcă cu lunetă care, în loc de cartuşe, are capse inflamabile. În orice loc al corpului ar nimeri, capsa declanşează un mic incendiu interior. Într-o secundă, victima se trezeşte fără organe interne şi fără sistem osos. Este o armă eficientă, taman fabricată pentru trăgătorii izolaţi. Cu adevărat fascinant este însă cel de-al doilea tip de armă, cu care va fi înzestrat Fachirul.

— Domnilor, zice O'Connor, lovindu-şi călcâiele ca un fazan cu adrenalina până-n gât, ceea ce vedeţi aici. Puţini oameni au apucat să vadă. Este aşa-numita puşcă cronală!

Ne priveşte de parcă tocmai ar fi decretat primul război interplanetar. Pare niţeluş dezamăgit când dă cu ochii de figurile noastre împietrite. Totuşi, nu renunţă. Reia cu glas triumfător, atingând cu evlavie puşcociul, altfel, de o formă destul de obişnuită, de parcă ar fi mângâiat boaşele preşedintelui Americii.

— Poate vă întrebaţi ce este aceea o puşcă-cronată?! Aparent, este o puşcă obişnuită, doar că nu are cartuşe. Observaţi? Nici închizător, nici încărcător.

— Şi atunci de ce-i zice cronală? întreabă Colosul, pentru care semnificaţia cuvântului e cu totul alta. Pentru că o putem folosi ca pe o ghioagă?

— N-are nici o legătură, răspunde generalul, iritat.

— Legătura ar fi între capul inamicului şi puşca de faţă, încearcă uriaşul să se avânte pe tărâmul nesigur al logicii.

— Soldat Sheldon, guiţă vizibil deranjat O'Connor, ştim cu toţii că mai mult de trei sferturi din dosarul tău se referă la prostia ta inimaginabilă. Iată de ce ţi-aş rămâne recunoscător dacă ai încerca să vorbeşti cât mai puţin.

Generalul îşi trece un deget între gât şi gulerul cămăşii care, dintr-o dată, a devenit foarte strâmt. Se aşteaptă la o reacţie, dar aceasta nu mai vine. Reia

cu o voce sfătoasă:

— Prin urmare… această puşcă cronală are un efect devastator. Iar efectul constă, nici mai mult, nici mai puţin decât în radiaţia temporală! Mai explicit, puşca asta trage cu cronomi, cu particule de timp! O singură salvă face ţăndări orice prestaţie umană. Condiţia care trebuie îndeplinită e simplă. Se ocheşte nu o parte din trup, ci haloul din jurul lui, adică aura!

Ce-i drept, a reuşit să ne lase mască! Despre aşa ceva nu citisem nici, în cele mai îndrăzneţe cărţi ştiinţifico-fantastice. După ce îşi savurează victoria, generalul o ia băbeşte:

— De pildă, dacă nimeriţi aura din jurul capului, va fi afectată activitatea cerebrală. Inamicul face colaps sau accident vascular. Sau, dacă nimeriţi aura din dreptul inimii, inamicul face stop cardiac. Mai departe, dacă nimeriţi în dreptul piciorului, inamicul face gangrena…

Primul care îşi revine este tot Colosul. Curiozitatea lui proverbială îl împinge de la spate, ca o babă grăbită să coboare din autobuz:

— Dar, domnule general, dacă nimerim în aura din dreptul păsăricii?

— Eram mai mult ca sigur că o să-mi pui întrebarea asta idioată! se cocoşeşte generalul, agitându-şi cascheta cu cozoroc lucios. Atunci, îi va crăpa sfincterul. De asemenea, dacă ochiţi în jurul rinichilor, inamicul face blocaj renal. Şi aşa mai departe! Superioritatea unei asemenea arme constă, în primul rând, în faptul că are o autonomie practic inepuizabilă. Totodată, nu se uzează şi nu necesită piese de schimb. Datorită sistemului de ochire cu laser, poate fi folosită şi de la distanţe foarte mari.

Îi înmânează puşca Fachirului, cu gesturile unui mare preot. Otto primeşte puşca incendiară, iar Sara şi cu mine ne mulţumim cu pistoale cu ultrasunete, pe care le mai folosiserăm în trecut, deşi numai în poligon. Au calităţi asemănătoare puştii cronale, doar că efectul e mai simplu: spargerea timpanelor inamicului, care, astfel, devine o pradă uşoară.

Colosul nu este invitat la festin. Va mânui, ca şi până acum, doar armament clasic, în care, ce-i drept, este neîntrecut. Treaba asta nu-l deranjează prea mult, mai ales că n-are de gând să-şi bată capul cu invenţiile unor minţi nebune.

— Când ucizi, cele mai bune arme rămân tot laţul de oţel şi pumnalul, ne zice el, în drum spre poligon. Oricine poate bese de la distanţă cu un Kalaşnikov sau cu un M-16, ca să nu mai vorbim de farafastâcurile pe care le-am văzut azi. Dar câţi au curajul să ucidă de-aproape?!

În cea din urma zi petrecută în tabăra de instruire, Rupert ne prezintă ultimele detalii. Vom fi în subordinea unui comandant de stat-major, de

origine *tutsi,* pe nume Ohalele. Ceea ce ne bucură cu adevărat, este faptul că vom forma un pluton independent.

— Rupert, clămpăne Colosul, ce-ar fi să vii şi tu cu noi? Ne-am distra de minune. În plus, ne-ai putea da indicaţii chiar la faţa locului.

— Sincer să fiu, se destăinuieşte Rupert, nu ştiu de ce-ai fost ales pentru acest comando. După mine, acum erai de mult într-o cuşcă bine ferecată dintr-o grădină zoologică.

Aplaudăm entuziasmaţi ideea lui Rupert care, prin aceasta, aş, devine ceva mai simpatic. La cina de despărţim, se dă, în sfârşit, dezlegare la băutură. Doar Colosul şi cu mine apreciem la justa valoare iniţiativa, ceilalţi trei rezumându-se la a sorbi cu demnitate câteva pahare.

Dar nu suntem singuri. Generalul a chemat şi două animatoare, pentru cheltuirea a ceea ce numeşte el energii negative acumulate în perioada de instrucţie. Fetişcanele se dovedesc a fi membre ale unor trupe auxiliare, repartizate în subordinea lui O'Connor. Sunt încântate să execute o misiune deosebită de ceea ce au ele trecut în fişa postului.

Dacă pe Otto nu-l animă deloc prestaţia celor două, Colosul e pe culmile fericirii. Scapă câte o mână pe formele apetisante, stârnind chicotele puicuţelor. Întâmplările legate de extraordinara sa virilitate sunt scoase din lada de zestre şi puse pe tarabă, la loc de onoare. Vreau, nu vreau, trebuie să prestez rolul de martor, adăugând şi de la mine unele amănunte picante.

Generalul se retrage pe tăcute cu una dintre tipese, dovedind o bună cunoaştere a tacticii de repliere. Rupert, abţiguit binişor, preia din mers oficiile gazdei. Îşi clatină tot mai des chica blondă, de zici că, dintr-un moment într-altul şi-o va desprinde de la locul ei pentru a înlocui drapelul ce flutură pe catargul din curte. Socotindu-se în drept, îi face Sarei câteva avansuri, pe care, în sinea lui, le consideră deosebit de subtile. Primeşte, în schimb, un mâner de pumnal peste degete şi acum îşi suflă în pumni ca un african trimis în solie la Polul Nord. Colosul uită pe moment de fetişcana rămasă în mrejele lui, ocupându-se de noul aspect.

— Măi, Rupert, te văd dispus să întreţii o relaţie nu tocmai academică, asta ca să nu-i spun sexuală, cu camarada noastră. Hai să spunem că am fi cu toţii de acord, continuă uriaşul, insensibil la înjurăturile Sarei. Problema e: ai cu ce?

Întrebarea sună ca un clopot într-o latrină soldăţească, având darul de a opri pentru o vreme zumzăiala din jurul mesei. Colosul ţine încă degetul arătător ridicat, de parcă ar vrea să-i predea lui Rupert o lecţie practică.

— Te întreb, reia el cu bunăvoinţă, ai cu ce?

Rupert îi aruncă o privire bovină. Chica lui e trimisă iar la plimbare. Se căzneşte să-şi adune toată virilitatea din el şi tună:

— Haida-de! Nu port între picioare o Bazooka, cum, probabil, e cazul tău. La tine, lucrul ăsta e invers proporţional cu creierul.

— S-o vedem! zbiară Colosul, fără să facă nici un efort pentru a-şi ascunde neîncrederea.

— Are dreptate, întăresc eu. Când pleci la luptă, trebuie să dovedeşti că eşti înarmat. Eu, camaradul lui Sheldon, aici de faţă, sunt gata să fiu un arbitru imparţial.

— Terminaţi cu scârboşeniile astea! zice Sara, aruncându-mi restul de votcă din pahar drept în figură. De altceva nu sunteţi în stare, decât să vă exhibaţi membrul, ca nişte urangutani.

— Eu n-am spus să treacă la treabă, caută Colosul înţelegere. Vrem doar să constatăm dacă, în caz de necesitate, numitul Rupert posedă instrumentul necesar. Prinde mâna puicuţei de lângă el şi, după ce i-o aşază între picioarele lui lăbărţate, o întreabă triumfător: Ei? Ia spune, ce simţi?

Fătuca se pune pe râs, până se îneacă şi suntem nevoiţi s-o răsturnăm cu capul în jos. O scuturăm zdravăn, dar asta o face să râdă cu şi mai mare poftă. E atât de beată, încât nici nu observă că am dezbrăcat-o pe jumătate. Colosul îşi pune mâinile pe sânii ei ca nişte conuri de brad, dar, surprinzător, renunţă dintr-o dată şi se întoarce la problema dezbătută.

— Sunt gata să pun pariu pe o mie de dolari că Rupert are un cocoşel exact cât jumătatea degetului meu mic!

Aprecierea înscrie chica blondă pe noi orbite. Într-un târziu, Rupert acceptă pariul, deşi puţin modificat.

— Dacă pierd, îţi dau o mie de dolari, zice el, căutându-şi cu atenţie cuvintele. Dar dacă pierzi tu, Sara va fi a mea în noaptea asta!

— De acord! acceptă imediat Colosul.

Sara a ajuns la capătul răbdării. O amuză, dar în acelaşi timp o şi enervează insistenţele celor doi.

— Mă, hahalerelor, ce sunt eu, târfa voastră? Faceţi pariuri pe propriile voastre buci, sau vă treziţi cu toate sticlele astea în cap!

— Ţi-l pot oferi pe Otto! schimbă Colosul macazul, fără să ţină seama de şutul pe care neamţul i-l trimite în gleznă.

— Nu sunt pidosnic! mormăie Rupert, neomiţând însă să-l cântărească din priviri pe Otto.

— La dracu'! Pretenţios mai eşti! spune Colosul, după care se întoarce spre Sara, reluând tratativele: N-ai de ce te teme. În mod sigur, puţulica lui

nu e mai mare decât o unghie.

De astă dată, Sara îşi proiectează pumnul drept în faţa lui hidoasă. Uriaşul pricepe că are o putere de convingere scăzută, drept care îmi cere ajutorul. Nu-l pot lăsa de izbelişte.

— Vom proceda altfel. Dacă vei pierde, atunci, dragă Fredi, îţi voi tăia pendulul după măsura lui Rupert.

Noua propunere stârneşte interesul tuturor, mai puţin pe al celui în cauză.

— Mersi de aşa ajutor! spune Colosul, scrâşnind din dinţi.

— Parcă ziceai că eşti sigur că nu o are decât cât o unghie! încerc eu să-mi fac dreptate.

— Era o ipoteză! umblă Colosul la sipetul cu expresii rare. Se întoarce spre Rupert, alegând persuasiunea: Văzându-ţi minunăţia, Sara s-ar putea îndupleca. O privelişte pe măsură poate oricând stârni patimi nebănuite.

Dar Rupert nu poate fi convins. Pretinde că are o treabă urgentă şi dispare, însoţit de animatoarea beată moartă. Deodată, Colosul se vede văduvit de ospăţul de care fusese atât de sigur. Îi reproşează Sarei situaţia lui de plâns, cerându-i daune morale.

Cheful se încheie spre miezul nopţii, când, răpus de băutură, cad laolaltă cu uriaşul peste masa plină cu sticle şi pahare.

Mahmureala de a doua zi e înrăutăţită de zborul avionului care ne transportă spre Burundi. Doar Andar şi Otto par ca scoşi din cutie: Nu ne învrednicesc nici măcar cu o privire. Sara doarme ghemuită ca o pisică, pufăind uşor pe gura întredeschisă. Sunt câteva ore bune până când vom fi paraşutaţi, aşa că-i urmez exemplul.

Încă mai credeam că plecăm într-o misiune obişnuită, ca atâtea altele pe care le duseserăm la bun sfârşit ca mercenari.

Încă mai credeam că îmi urmez propria-mi voinţă şi că sunt singurul meu stăpân.

Încă mai credeam că, peste două luni, îmi voi petrece restul vieţii alături de Liana şi de copil. Aşa cum, în zadar, crezusem de atâtea ori.

Şi asta, deoarece încă mai credeam că M.K. ULTRA, operaţiunea în care eram implicaţi, e doar un nume de cod.

De multe ori m-am întrebat cine-i conduce pe oameni, cine le stăpâneşte patimile şi sentimentele, cine le supune raţiunea, cine le dictează destinul…

Nu cred în Dumnezeu, pentru că nu cred într-o viaţă de apoi. Cum nu pot înţelege de ce trebuie să te temi de El, dacă îl iubeşti şi te iubeşte. Am învăţat în chinuita mea viaţă că ura, mânia, frica, bucuria, îndoiala sau indiferenţa sunt stări datorate doar trupului, rezultate ale reacţiilor chimice petrecute în creier. Că numai sufletul îţi aparţine cu adevărat şi că, paradoxal, tocmai sufletul e cel care-ţi reneagă identitatea. Aikido, în care sunt maestru, m-a învăţat să mă conectez la energia universală, după care să mă umplu de energia adversarului, pentru a i-o putea ghida după cum vreau eu şi a-l lăsa gol de orice iniţiativă sau putere. Dar niciodată n-am realizat pe deplin că, de fapt, îi luam locul, mă transformam în altul, renunţând la mine… Andar Prajepa, mercenarul indian, pe care-l porecliserăm Fachirul, ne spusese odată câteva cuvinte, neînţelese la acea vreme: „Adevărata moarte se petrece în timpul vieţii.

(Din „Jurnalul unui mercenar”, scris de Florin Zamfir)

II

Apa din cele două burdufuri din piele de capră e atât de scârboasă, încât, în alte condiţii, n-am fi folosit-o nici pentru spălatul pe picioare. Gustul chininei o face de-a dreptul odioasă.

Cu toate acestea, cei doi negri care cară burdufurile îi cunosc valoarea. Fachirul, pe care, cu puţină bunăvoinţă, îl poţi confunda cu un băştinaş, a stabilit raţii exacte, căci drumul prin pădurile ecuatoriale e destul de lung, iar apa din bălţile întâlnite are culoarea puroiului.

Pilotul avionului din care am fost paraşutaţi nu are nici o vină. A respectat coordonatele primite. Alta e problema. Ori Rupert nu a împrospătat baza de date operaţionale, ori drumul ăsta bestial e un nou test imbecil. Înclinăm să credem în prima variantă, căci O'Connor a apucat să se convingă de inutilitatea oricărei alte verificări a potenţialului nostru. Cert e că Ohalele şi-a mutat câmpul de luptă în Sud, la graniţa cu Tanzania. Întrucât trebuie păstrat un secret deplin al prezenţei noastre prin acele locuri, s-a ales varianta unui marş forţat prin pădurea etajată, în care întâlneşti la tot pasul arbori de cauciuc, cocotieri, bananieri şi abanos.

N'Gomo şi Hula, cele două călăuze ale noastre, care sunt şi purtătorii apei, nu încetează să se minuneze de noi. Fac comentarii pe limba lor, care seamănă cu scârţâitul unor roţi de căruţă.

— Rupert e un bou! decide Colosul, transpirând cu pasiune. Când mă gândesc că asemenea oameni pot fi angajaţi în armata americană, îmi vine să-mi rup dosarul!

— Cred că-ţi poţi păstra hârţoagele! exclamă Sara. Nu aduceau a ofiţeri.

— Ce vrei să spui? întreabă Colosul, dându-se mai aproape de evreică. E drept că nici mie nu-mi prea miroseau a cizme.

— Vreau să spun, continuă Sara, că am cunoscut destui agenţi ai serviciilor speciale americane care semănau izbitor cu O'Connor şi cu Rupert.

— Ai vreo dovadă? intervine Andar, a cărui voce părea scoasă atunci dintr-un gramofon.

— Flerul meu! răspunde simplu Sara. Ca să nu spun că programul de testare fizică mi-a adus aminte de unele tehnici folosite de foştii mei amici din Mossad.

Fachirul ordonă un popas tocmai bun pentru ciolanele noastre, care-şi intră mai greu în atribuţii. Cuvintele Sarei m-au pus pe gânduri. Ţinusem

numai pentru mine ciudăţeniile constatate, de teamă să nu fiu luat peste picior.

— Nu am nimic concret, continuă Sara. Dar ceva mă face să cred că tipii au umblat prin scufiţele noastre.

— Cum adică? Ne-au zgândărit la creier? întreabă Colosul, uşor neliniştit.

— Nu trebuie să te agiţi atât pentru asta, zice, dispreţuitor, Otto. Nu tu!

Fachirul împarte apa cu gesturi de paşă, sfătuindu-ne să n-o bem dintr-o dată. Îi aruncă Sarei priviri date pe polizor, dar se abţine de la comentarii.

— N-au decât, face, împăcat, Colosul. Totul e să nu-mi fi umblat la partea de mansardă răspunzătoare de activitatea pendulului. Dar sunt liniştit. De câte ori mă aflu în prezenţa ta, continuă el, frecându-se „întâmplător" de Sara, mi se confirmă că nu au făcut-o.

N'Gomo şi Hula stau pe vine ca două babe constipate, schimbând cu Fachirul câteva cuvinte într-o franceză tocmai bună să tunzi oile cu ea.

— Ce zic magraonii ăştia? se interesează Colosul, politicos. Mai e mult până la tribul lor?

— Să sperăm că nu mai mult decât ne va ajunge apa, face, prevăzător, Fachirul. Aici, timpul şi spaţiul au cu totul alte dimensiuni.

Se întinde în iarba înaltă, părând un şarpe negru, intrat în greva foamei. Când începe ploaia, singurii care se bucură sunt cei doi negri. Saltă pe loc, croncănind ca două ciori care au primit o porţie de arsenic sub coadă. Ne aciuim la adăpostul unui cocotier, dar aversa abundentă ne transformă repede în nişte bureţi. Colosul ia exemplu de la călăuze, doar că exclamaţiile lui seamănă perfect cu înjurăturile suculente scoase din zestrea lingvistică a unui bătrân lup de mare. Otto, în schimb, profită de ocazie, frecându-şi salopeta şi bocancii cu săpunul care nu lipseşte niciodată din buzunarul rucsacului său. Atâta ferchezuială n-am mai întâlnit nici la cel mai rasat motan.

— Orice ar fi fost, reia Fachirul discuţia lăsată momentan de izbelişte, nu trebuie să ne facem griji. Ce importanţă are pentru cine lucrăm? Banii sunt aceiaşi.

— Opreşte-te, Otto! zbiară Colosul, enervat. Ne demoralizezi cu extravaganţele tale!

— Nu tuturor le place să trăiască în împuţiciune! strigă Otto, frecându-şi pielea mai albă decât miezul unei nuci de cocos.

Colosul trage un gât de votcă, pentru a contracara gustul oribil al apei, întorcându-şi privirile. Admiră o pereche de paviani, care stau resemnaţi pe o cracă, vârâţi până la gât în frunziş. Apoi gravitează spre subiecte tabu:

— De ce s-o crede că ne tragem din maimuţe?

— E de-ajuns să te priveşti în oglindă, ca să-ţi răspunzi! profită Otto de ocazie să dea replica adecvată.

— Nu vorbeam de poponari. Ăştia se trag cu siguranţă din curmali! Vorbeam de noi, oamenii normali. Măi, Hula, îşi îndreaptă uriaşul atenţia spre negrotei, bunică-tău avea coadă?

Burundezul nu pricepe o boabă englezeşte, dar, bucuros că a fost băgat în seamă, dă din mâini, pierzându-se într-o explicaţie lungă. N'Gomo îl întrerupe din când în când, pentru a contribui şi el cu propriile-i cunoştinţe la explicarea fenomenului.

— Mulţumesc, e de-ajuns! zice Colosul, ridicând o labă.

— Ştii burundeza? fac eu nedumerit.

— Nu e nevoie să cunoşti tigreza ca să pricepi că urmează să fii sfâşiat, mă lămureşte Colosul. De multe ori, de altfel, cuvintele nu fac decât să îngreuneze relaţiile dintre oameni. N-aveam mai mult de optsprezece ani, când mi-a trecut prin cap că unul dintre lucrurile cele mai inteligente pe care ar trebui să le fac ar fi să mă însor.

— Îţi trebuia o păsărică permanentă? îl întreb, scoţându-mi apa din bocanci.

— Aş! în Chicago, unde mi-am petrecut tinereţea, măcelarii şi curvele întrecuseră pe atunci numărul de şobolani pe cap de locuitor. Mă găseam însă în relaţii foarte proaste cu poliţia. Era vorba de unele cafturi la care participaseră, în calitate de victime, chiar nişte gabori. Mă bătea gândul să mă însor cu fiica unui judecător.

— De ce nu cu fiica unui poliţist? zic eu, crezându-mă dintr-o dată foarte deştept.

— Ai răbdare şi ai să pricepi, îmi răspunde Colosul, scăpându-mi un ghiont. Cum ziceam, am pus ochii pe una care, după ce că era urâtă cu draci, se mai chema şi Ruth. Ajutorul pe care mi-l putea da însă viitorul tată-socru era mai important, drept care am atacat-o frontal. Ruth, care nu se bucurase de coţăială decât privind la filmele de gen, a rămas atât de încântata de realitate, că a stors toată vlaga din mine. Acum, nici eu n-aveam de gând să-mi cheltuiesc materialul pe de-a moaca. Într-una dintre nopţi, pe când mă refăceam după o trosneală aprigă, i-am pus pe tapet problema căsătoriei. Tipii din înalta societate au însă regulile lor, pe care, vrei nu vrei, trebuie să le respecţi. Mai pe înţelesul vostru, trebuia s-o cer direct de la taică-său, care urma să ne dea binecuvântarea. Zis şi făcut. Ruth îmi stabili o întâlnire, având grijă să nu-i spună însă nimic bătrânului despre intenţiile mele. Cum,

pe lângă alte calităţi, o am şi pe aia că nu mă pricep prea mult la cuvinte, de îndată ce am intrat, i-am zis:

„Bună ziua, domnule judecător, am venit s-o iau!” Reacţia tipului nu a fost exact cea pe care o aşteptam. Vreau să spun că, în loc să-mi tragă un şut în fund şi să cheme servitorii, m-a prins pe după umeri şi mi-a servit un whisky, zicând că sunt primul din ziua aia care a venit în acest scop. Iată-mă luat cu totul prin surprindere: care vasăzică, nu eram singurul escroc căruia îi dăduse prin cap ideea genială de a se înrudi cu tribunalul. Dar surpriza avea să fie şi mai mare când m-a întrebat direct: „Ai văzut-o? Ai pus mâna pe ea?” Fiindcă nu puteam recunoaşte că pusesem chiar mai mult decât mâna pe paţachina de fiică-sa, am făcut o referire vagă la vreme, cum citisem eu că ar procedă oamenii stilaţi. Boşorogul era însă pornit pe destăinuiri şi-mi zise: „Înţeleg de ce vorbeşti despre ploaie. Ai băgat de seamă că dă din fund şi voiai să ştii daci poţi s-o stăpâneşti!” Al naibii hodorog! Mirosise probabil ceva, că prea mergea direct la obiect. N-am apucat să cer un nou whisky, că babalâcul mai scoase o perlă: „Cam bate toba, să ştii!”

Ce-i drept, Ruth asta obişnuia, pe când zbârnâiam în fofoloanca ei, să dea cu tălpile în tăblia de la divan, dar nu remarcasem că ar fi făcut-o într-un anumit ritm. Aşa că am dat-o iar pe ceva vag, legat de influenţa soarelui asupra creierului, dar pas să scap de obsedat. Mă luă pe după umeri şi claxonă iar: „Dar nu e o problemă chestia asta cu toba! Apuci şi tu o piatră sau un ciocan şi-i arzi câteva la încheietură!”

Acum, mă ştiţi, nu se poate spune despre mine că am fost vreodată vizitat de inocenţă, nici măcar când eram în burta maică-mii, care, în treacăt fie spus, pretindea că n-am crescut în uter, ci în intestinul ei gros. Totuşi, parascoveniile judecătorului m-au făcut să mă gândesc mai serios la intenţiile mele matrimoniale. Mă blindez cu încă un whisky, aşa că următoarea întrebare a boşorogului nu mă mai ia pe nepregătite. Diliul voia să afle dacă intenţionam s-o ţin în stradă. După care trecu fără nici o legătură la sfaturi părinteşti, îndemnându-mă să n-o calc prea tare pe coadă, că nu mai e nouă. Îmi şi preciză: „Eu am mai dat-o şi la alţii! Dar numai la prieteni!” Cu asta m-a făcut tablou! Şi eu, care crezusem că măcar scorţoşii ăştia, care-şi zic puritani, mai păstrau câte ceva din principiile morale, cu care, eu cel puţin, nu m-aş şterge nici la cur. În fine, hodorogul puse şi bomboana pe colivă: „În rest, numai eu m-am urcat pe ea!”

De data asta a fost nevoit să cheme doctorul, care-i era chiar vecin şi care, fiind un cunoscut homosexual – avea şi acasă o lozincă cu „homo sweet homo” – a dat să-mi facă respiraţie gură la gură. Evident că a trebuit să-i ard

un pumn, zicându-i că Ruth îmi ajunge, când e vorba să fac sacrificii sexuale. A fost rândul judecătorului să leşine, deoarece nici nu-i trecuse prin cap că ar fi putut să fie vorba despre fiică-sa, ci despre o rablă de Chevrolet pe care ţinea s-o vândă. De-aia vă spun, prieteni, că, de cele mai multe ori, vorbăria înrăutăţeşte relaţiile dintre oameni.

O dată cu povestea uriaşului se opreşte şi ploaia, ceea ce nu înseamnă însă şi sfârşitul necazurilor. Păşim printr-o veşnică băltoacă, ţinându-ne tot mai greu echilibrul, din cauza vegetaţiei alunecoase invadate de apă. În plus, o mulţime de insecte zburătoare, din toate speciile, mişună pe feţele şi pe mâinile noastre. Ne ungem cu o cremă neagră, al cărei miros, în loc să le îndepărteze, are un efect benefic asupra apetitului zburătoarelor, căci acestea îşi dublează numărul.

— Ne-ai dat un smac cu termenul de garanţie depăşit! strig eu către Fachir, gesticulând ca un naufragiat spre un vapor zărit la orizont.

— Aveţi răbdare! răspunde Fachirul, care suportă cu stoicism asaltul sfârlezelor.

Şi are dreptate. Peste câteva minute, insectele sună retragerea, lăsându-ne să răsuflăm uşuraţi. Dintr-o dată, nici mersul prin apă nu mai e atât de chinuitor. Sara face o piruetă, cât pe-aci să vină cu roţile-n sus. Prevenitor, Colosul o susţine, readucând-o în poziţie normală. Fireşte, nu scapă prilejul să-şi strecoare mâna între picioarele ei, lucru pe care Sara nu-l apreciază. E rândul Colosului să facă *pleosc,* împins cu putere de braţele vânjoase ale evreicei. Se scutură ca un câine de scafandru. Nu poate să se împace cu modul oarecum ciudat în care înţeleg unii să răsplătească un ajutor camaraderesc.

Se apropie noaptea, dar drumul, nostru prin apă nu se mai termină. Abia când soarele devine un cerc uriaş, portocaliu, pregătindu-se să dispară la orizont, întrezărim pe o colină câteva colibe strânse într-un pătrat. Putem distinge şi nişte siluete negre care înteţesc un foc vesel. E un cătun tipic de fermieri bantu, crescători de bovine. Nu sunt prea bucuroşi să dea ochii cu noi. Amintirile lor despre albi îi fac să-şi ţină pe-aproape prăjinile cu vârf de metal şi cuţitele lungi, care strălucesc sinistru.

N'Gomo dă explicaţiile de rigoare. Din privirile burundezilor pricepem că nu cred nici un pic în povestea cu exploratorii de la *Animal Planet,* pe care conveniserăm s-o turnăm în cazul unor întâlniri neprevăzute. Vederea banilor, pe care Fachirul îi plimbă pe sub nasurile lor late, le schimbă însă părerea. În schimbul unei sume modice, sunt pregătiţi să creadă orice, chiar şi faptul că suntem trimişii ONU.

Am nimerit la cină. Nici unul dintre noi nu face nazuri, deşi ciorba care ni se oferă are aspectul conţinutului unei scuipători dintr-un spital de tuberculoşi. La masă s-a strâns tot satul – bătrâni, copii şi femei care, în acelaşi preţ, ne privesc cu ochii lor rotunzi şi negri, fără să scoată o vorbă. Doi câini ne dau târcoale, mârâind. Pentru ei, banii nu reprezintă nimic. Sunt însă alungaţi de cel care pare să fie şeful tribului, căci are locul principal, mai exact, şade pe singurul scăunel care se găseşte prin zonă.

N'Gomo şi Hula schimbă cu conaţionalii lor diverse păreri, în vreme ce Fachirul îşi notează conştiincios coordonatele locului. Când vine vremea votcii, atmosfera prinde să se însufleţească. Colosul este invitat să guste dintr-un rachiu făcut din coajă de cocotier şi, deşi are o figură incredibil de grotescă, putem distinge o strâmbătură de beţiv la primul pahar cu votcă al dimineţii.

— Sigur nu bagă în fiertura asta şi urină de babuin? îl întreabă el pe N'Gomo, mirosind precaut ceaşca de lut.

— E o băutură tradiţională, îi răspunde negrul în franceza locului. Se numeşte *oulampa.*

— Numele nu-mi spune nimic, zice Colosul, care ar putea câştiga oricând un concurs gen „cine ştie câştigă” pe tema băuturilor alcoolice.

Frige un gât din bidonaşul propriu, după care îl invită pe şef să guste şi el. Şeful nu refuză, ba devine brusc cooperant, transmiţând bidonaşul „colegilor”, care-l golesc iute. Colosul e gata să-şi exprime revolta în cei mai personali termeni, când o idee năstruşnică îi dă de înţeles că aş putea face un târg.

— Aşa cum împart eu această votcă, îi zice el şefului, care nu pricepe o iotă, cred că şi tu ai putea împărţi femeile tale.

Gestul uriaşului se dovedeşte însă atât de elocvent, încât nu mai e nevoie de nici un traducător.

— Nu eşti normal, zice Fachirul, trosnindu-şi oasele. Vrei să te alegi cu un sifilis sau cu SIDA?

— De unde ştii tu? sare Colosul, ţâfnos. Le-ai făcut analizele?

— Frederick, pentru câţiva dolari poţi avea orice femeie de-aici, fără să se supere nimeni, dar te asigur că tratamentul te-ar costa mai mult decât primeşti tu pe tot contractul.

— Lasă-l să-şi facă mendrele! zice Otto, înţelegător, pregătindu-şi periuţa de dinţi. Nu cred că vreo boală ar avea curajul să-i viziteze sângele.

Pe neaşteptate, localnicii ne oferă un program artistic. Trebuie să recunosc că, în sălbăticia lui, dansul ritmat are un farmec aparte. Femeile şi tinerii,

sosiţi la sfârşitul mesei, au mlădieri de feline. Spectacolul umbrelor e tot atât de fascinant.

Luându-ne prin surprindere, Otto scoate din rucsac o sticlă de Smirnoff autentic, dar nu e de acord să o facă poştă. Toarnă cu grijă în ceşcuţele de lut, iar licoarea primeşte pe loc oftaturile de satisfacţie ale băştinaşilor. Chiar şi femeile au dreptul să guste, ceea ce transformă dansul într-o serie de mişcări din ce în ce mai excitante.

Îl observ pe neamţ cum înhaţă sticla şi se retrage lângă o colibă, aşezându-se alături de un adolescent care nu ia parte la program. Îi toarnă votcă, vorbindu-i într-o franceză curgătoare, îmi cam dau seama ce pun la cale, dar cum subiectul nu face parte dintre virtuţile mele, caut mângâierea *oulampei,* care nu întârzie să-şi facă efectul. Deşi e întuneric, pânzele colorate cu care sunt înţoliţi burundezii prind să-mi joace pe dinaintea ochilor, asemenea unor piese de puzzle.

— Ajunge cât ai băut! aud la ureche şoapta Sarei. Eşti primul planton. Peste două ore îl trezeşti pe Andar.

— De cine ne temem aici? întreb eu, cu un zâmbet tont.

— N-ar fi prima oară când nişte albi, fie ei şi mercenari, ar sfârşi într-o groapă comună. Nu crezi că banii şi armele noastre i-ar putea tenta pe negri?

Dintr-o dată îmi trece orice ameţeală. Sara se prinde de schimbare şi-mi dă un ghiont prietenesc. Ochii ei sunt ca două nopţi din cele o mie şi una ale Şeherezadei.

— N-ar fi mai bine să te trezesc pe tine? întreb eu, cu gândul la o pădure din Kosovo, unde am avut-o pe Sara într-o împreunare sălbatică.

Evreica zâmbeşte leneş ca o curtezană, plimbându-şi mâna pe coapsele mele.

— Bine, zice ea. O să fac schimb cu Andar.

O flacără, mai arzătoare decât cea stârnită de *oulampa,* ia locul răsuflării mele, iar adrenalina îndepărtează, printr-un contraatac surpriză, amorţeala care începuse să-mi cuprindă trupul. Promisiunile sunt uneori chiar mai dulci decât împlinirile.

— Riscul este meseria mea! zbiară Colosul, neştiind că repetă o butadă celebră. Şi, de altfel, nu scrie nicăieri că o coţăială trebuie musai să respecte regulile clasice.

Îi oferă şefului câteva bancnote de câte un dolar, să pară un teanc mai barosan şi-i cere permisiunea, prin intermediul lui Hula – care a învăţat şi ceva engleză să aspire la una dintre frumuseţile locului. Primeşte încuviinţarea, dar i se atrage atenţia asupra câtorva excepţii. Cu totul

întâmplător, este vorba despre cele mai trupeşe dansatoare, dar Colosul nu face nazuri. Marfă e destulă, aşa că iată-l prinzându-se în horă. Trece de la o femeie la alta, evaluând cu labele lui uriaşe nurii care ar urma să intre în preţ.

— Bă! Tu, ăla cu toba! strigă el, îndreptându-şi degetul bont către un negrotei care chinuieşte o piele de capră întinsă pe un cadru de lemn. Zi-i ceva mai romantic!

Romantic la tobă! Asta e Colosul! Primeşte, totuşi, o melodie mai puţin sprinţară, care-i oferă prilejul unei analize detaliate. Ezită o vreme, oferind o concurenţă neloială măgarului lui Buridan, după care se hotărăşte. Aleasa e trasă afară din cerc. Veselia devine generală, ceea ce mă face să cred că respectiva e chiar curva satului. Uriaşul însă nu e atent la manifestările din jurul lui. Unicul său ochi sclipeşte ca o flacără la gura armei, în timp ce dinţii îi clănţăne de poftă. Aproape că a dezbrăcat-o pe negresă, ai cărei sâni se revarsă peste rochia strâmtă, ca două valuri uriaşe *tsunami.* Sfârcurile roşii îl scot din minţi pe Colos. Fără nici un protocol, începe să le ia la ronţăit. Negresa scoate ţipete de durere, amestecate cu chiăituri de pisică prinsă în corzi, căci mâna Colosului îi caută cu febrilitate triunghiul negru, mai păros decât barba unui patriarh.

Dansul celorlalţi atinge paroxismul. Mesajul erotic e mai clar decât lumina lunii, care veghează întreaga scenă. Câţiva băştinaşi, îmbibaţi de rachiu şi de instincte, se împreunează acolo, pe loc. Colosul însă nu e un împătimit al amorului în grup. Îşi înşfacă prada, dând buzna în prima colibă întâlnită în cale. Iese la fel de repede, fornăind ca un rinocer ascultat la tabla împărţirii.

— 'R-aţi ai dracu' de poponari! urlă el, făcându-şi în continuare de lucru cu negresa. Nu mai are loc lumea de voi! Să nu intraţi aici, mai apucă el să ne transmită, că musiu Otto tocmai o primeşte la buci din partea unui consilier local!

Dispare printre doi abanoşi, preferând pericolul sălbăticiunilor vecinătăţii unor pervertiţi. Încă mult timp, orgia continuă să se desfăşoare în jurul focului, pigmentată cu sfaturile urlate ale Colosului, care închipuie cele mai abracadabrante meniuri sexuale, toate cu un singur scop: să înlocuiască împreunarea cea aducătoare de boli venerice.

Cred că un puritan, mai mult sau mai puţin convins, s-ar fi îngrozit la vederea acestor creaturi mânate de instinct. Ar fi făcut însă mai puţine nazuri dacă i s-ar fi înfăţişat un câmp de luptă din Vietnam sau din Cecenia.

Într-un târziu, dovediţi de băutură şi de efort, participanţii la festin se retrag spre colibele lor. Sforăiturile şi gemetele pun pe gânduri animalele de pradă ieşite la vânătoare.

Fachirul, după un rond de control, se aşază lângă mine.

— Vom face câte doi de planton, îmi zice el, alungându-mi definitiv aşteptările erotice. N-am nici cea mai mică încredere în negroteii ăştia şi nici în călăuzele noastre.

— Nu ţi-e somn? încerc eu o ultimă tentativă.

— Mă tem prea mult de somnul de veci! spune indianul, aşezându-şi puşcociul la îndemână.

Îl înjur în gând, dar n-am încotro. Cele câteva ore de veghe trec mai greu decât un marfar cu frânele puse, iar când îi scol pe Sara şi pe Otto, singura dorinţă e să mă întind şi să dorm.

De cum se dă deşteptarea, ne repezim la vasele cu apă ale localnicilor, dar în faţa lor stă neclintit şeful de trib. Înţelegem că putem avea rachiul sau femeile lor, dar apa e mai presus de orice sumă am oferi.

Fachirul ne împarte raţiile. Scârboşenia din burdufuri, în loc să înlăture uscăciunea gâtlejurilor arse de votcă, mai mult o accentuează. Suduielile Colosului se fac auzite mult timp, ridicându-se deasupra pădurii asemenea unor păsări speriate.

Sosirea noastră în Burundi nu a debutat sub cele mai bune auspicii. Marşul forţat, lipsa apei, insectele devoratoare şi, nu în ultimul rând, căldura sufocantă ne întind nervii la maximum. Fachirul ne stăpâneşte cu greu. Se cunoaşte lipsa maiorului Pavlovici, un comandant care se naşte o dată la o sută de ani. Otto e gata să se încaiere cu Colosul, când acesta îl înghionteşte violent, motivând că-i ocupă spaţiul vital.

— Dacă nu te omoară vreun negru, lucru pentru care i-aş dona o jumătate din suma primită pe contract, o să sfârşeşti de mâna mea! îi prezice neamţul, strângând mânerul pumnalului de luptă.

— Dacă o să apuci! convine Colosul. Cum n-ai ţinut cont de propriile tale sfaturi, e de aşteptat să te fi căptuşit cu o frumuseţe de SIDA de la amantul de azi-noapte!

— Eşti mai prost decât o piatră de râu! punctează Otto, scoţând la vedere un plic cu prezervative. La ce crezi că-s bune astea? Să faci baloane de sărbători?

— Fătălău împuţit! zbiară cu năduf Colosul. Nu puteai să-mi împrumuţi şi mie unul? M-ai lăsat să mă chinuiesc ca un şarpe cu ochelari la cititul ziarelor!

— Să-ţi împrumut?! exclamă Otto. Dar ce sunt eu, bibliotecă?

Primeşte o cracă peste ceafă, la care răspunde cu o rafală.

Gloanţele se înfig într-un cocotier, la câţiva centimetri de dibla Colosului.

— Mai încearcă o figură ca asta şi nu mai apuci să ieşi din pădure! urlă neamţul, roşu ca un rac.

— Încetaţi! strigă Fachirul, interpunându-se între cei doi. Aţi făcut sifilis la creier? Dacă aveţi chef de gloanţe, vă servesc eu imediat câteva!

N'Gomo şi Hula ne privesc cu teamă, rotindu-şi nedumeriţi ochii lor rotunzi.

— Voi camarazi, îngaimă N'Gomo. Alţii inamici.

— Vezi-ţi de boaşele tale şi nu te mai băga în chestiunile albilor! îi transmite cu superioritate Colosul, ajustându-şi nervos curelele rucsacului. Dacă greşeşti drumul, o să am grijă să-ţi scot limba pe urechi.

— Frederick, ţine-ţi gura! Aici eu comand! scrâşneşte Fachirul, frecându-şi orgolios nasul subţire.

— Nu se prea vede! exclamă Sara.

— Vrei să-mi iei locul? strigă indianul, scos din fire.

— Dovedeşte că eşti şeful! îl înfruntă, calmă, Sara.

— Sunteţi o bandă de tâlhari! decide indianul, scuipând scârbit pe un gândac ieşit la jogging. Să nu uităm că banii vin doar dacă raportez îndeplinirea tuturor obiectivelor. Altfel, tot rahatul pe care trebuie să-l suportăm o să fie pe gratis.

Aici ne-a cam atins la coarda sensibilă! Dacă nu are calităţile cerute unui comandant, Fachirul deţine, în schimb, dreptul de semnătură pentru umplerea conturilor noastre. Mârâiala surdă nu se stinge însă cu totul. O ură mocnită ne însoţeşte încă şi, dacă luptele nu se grăbesc să apară, s-ar putea să ne luăm sânge unul altuia.

Călăuzele noastre se opresc. N'Gomo întoarce spre noi o figură înfricoşată. Buzele îi tremură atât de tare, încât Fachirul abia îi desluşeşte şoapta:

— Suntem observaţi! Dinspre desiş, cineva se uită la noi!

Într-o secundă, la semnalul indianului, ne şi îngropăm în verdeaţă. Mă târăsc împreună cu Colosul spre punctul indicat, dispărând în tufişuri. Şerpii ar putea lua lecţii de la noi, dacă le-ar trece vreodată prin cap să-şi angajeze nişte profesori. Starea de tensiune îmi astupă timpanele. Casc de câteva ori, atrăgând privirile mânioase ale Colosului. Crede, probabil, că vreau să-i spun ceva, căci îşi duce degetul la buzele strivite, ţinându-l ţeapăn, ca pe un catarg de corabie. În secunda următoare, face un salt incredibil pentru

masivitatea lui. Se înalţă aproape imediat în picioare, ţinând sub braţ trupul sfârtecat al unui negru gol-puşcă.

— Asta nu putea să ne privească nici cu boaşele! grohăie uriaşul, cu o expresie de veselie pe chip. Aruncă cadavrul la picioarele Fachirului, adăugând: I le-au mâncat furnicile!

N'Gomo se apleacă asupra cadavrului şi ne oferă detalii:

— Murit azi-dimineaţă.

— Aveţi şcoli de medicină legală în junglă? se interesează Colosul, dezinfectându-se cu un gât de *oulampa,* din care a furat o cantitate apreciabilă.

— Mâncat numai puţin furnicile, continuă călăuza. Câteva ore aici, doar oase!

Sara descoperă o tăietură la gât, lucru care ne bagă şi mai mult în beznă. Hula, cunoscător al obiceiurilor locale, se hotărăşte să ne lumineze. Înţelegem, în cele din urmă, că negrul e membru al unui trib care-şi face veacul prin apropiere. Mai mult ca sigur că a fost pedepsit pentru vreo faptă urâtă.

— Nu facem griji, întăreşte N'Gomo. Ei între ei.

Treaba începe să pută când Sara desface cu greu pumnul încleştat al cadavrului, dând la iveală un nasture de metal, prins de o bucăţică de stofă.

— Ce-aţi rămas aşa? se miră Colosul, privindu-ne cu maliţiozitate. E ştiut faptul că sălbaticii ăştia sunt topiţi după obiecte strălucitoare.

Dar uriaşul a rămas cu istoria cam pe la anul 1400.

— Hutu! exclamă N'Gomo, cu un glas în care teama se amestecă cu mânia.

— E clar, zice Fachirul, scormonind împrejurimile cu privirea. Tipul ăsta fusese trimis de Ohalele să ne întâmpine. A căzut, probabil, în plasa unor hutu, care l-au şi dezbrăcat, ca să nu fie recunoscut. S-ar putea să avem oaspeţi.

Explicaţiile în plus sunt de prisos. Ne împrăştiem ca potârnichile, lăsându-ne călăuzele de izbelişte. Deşi se află doar la un metru de noi, N'Gomo nu ne vede. Ne cheamă cu şoapte dulci. Primeşte o nucă de cocos în scăfârlie, ceea ce-l face să priceapă cam care e starea vremii. Împreună cu Hula, se caţără ca două maimuţe în primul bananier, pierzându-se în frunzişul din vârf.

Un timp, nu facem altceva decât să aşteptăm. Fachirul şi Sara îşi iţesc miniperiscoapele pe deasupra ierbii înalte, măturând peisajul centimetru cu centimetru. E greu să stai nemişcat când mii de gâzuţe, crezându-te mort,

dau semnalul halelii căzute pe nepusă masă. Fachirul trebuie să apeleze la privirile sale hipnotizatoare pentru a îndepărta un Boa verde, sosit şi el cu trenul personal. Un cunoscător al locurilor, cum sunt negrii pe care-i bănuim prin preajmă, poate observa cu acurateţe cea mai mică mişcare sau schimbare de decor. Strângem în pumni automatele Kim, de producţie coreeană, cu încărcătoare interşarjabile şi ascunzător de flacără.

Suntem dispuşi în forma spiţelor unei roţi, aşa că ar fi greu să fim luaţi prin surprindere din flanc sau din spate. Cum nici Fachirul şi nici Sara nu descoperă ceva demn de luat în seamă, speranţele noastre se îndreaptă spre cele două călăuze cocoţate la cucurigu. Mi se pare că trec ore în şir până ce primesc primul semnal. E N'Gomo, care coboară grăbit, târându-se spre mine. Călăuza observase o lucire care putea să aparţină unei arme, clar, tot atât de bine şi unui leopard. Cert e că fenomenul s-a petrecut la vreo două sute de metri de noi, spre Nord. Nu mă grăbesc să împărtăşesc şi celorlalţi noutăţile primite, ceea ce provoacă reacţia Colosului.

— Bese-te odată? scapă el o şoaptă care culcă iarba la pământ.

Le fac semn să ne regrupăm în spatele unui muşuroi de furnici care, pentru el, ar fi cam ce este State Building pentru noi.

— Ce-a văzut urmaşul ăsta al lui Montezuma? întreabă Colosul, încurcând, ca întotdeauna, datele istorice.

Ni se alătură şi Hula, care deţine informaţii noi. Punctul de reper pe care ni-l indică e un arbore de cauciuc, hotărât să facă pe pustnicul, dincolo de liziera pădurii.

— Doi voluntari! şopteşte Fachirul. Adaugă apoi cu vocea unui cămătar evreu: Raţie dublă de apă.

Sara şi-a şi lăsat rucsacul, întinzând mâna spre burdufuri. Mă pomenesc procedând în acelaşi fel, blestemându-l pe indian. A ştiut năpârca în ce fel să ne convingă. Nevoile fizice sunt mai puternice acum decât raţiunea, căci trebuie să fii tembel să faci pe cercetaşul într-un spaţiu în care fiecare metru poate ascunde o capcană.

— Mai bine i-am trimite pe negrotei, zice Colosul, cu invidie. Cunosc mai bine zona. Pierderea lor, de altfel, n-ar necesita decretarea doliului naţional.

— Când o să am nevoie de sfatul tău, o să ţi-l cer! se oţărăşte Fachirul, care nu mai vrea să cedeze nici o fărâmă din atribuţiile lui de comandant. Până atunci, pune-ţi botul în „pe loc repaus".

Colosul îşi înghite o expresie venită din negura vremii, făcându-i pârtie cu o duşcă de *oulampa.* Băutura asta pute atât de îngrozitor, încât până şi insectele refuză vecinătatea uriaşului.

După ce-şi mai controlează o dată Kimul şi pumnalul de luptă, Sara dispare în salturi mari, asemenea unui cangur african, dacă ar exista aşa ceva. O urmez tăcut, mulţumit că măcar mi-am potolit setea chinuitoare. Înaintăm cu opriri dese, schimbând mereu trena, pentru a ne putea acoperi unul pe celălalt. Arborele de cauciuc, caraghios de izolat, se apropie tot mai mult, dar nimic nu ne dă de ştire despre o întâlnire neplăcută. Pe deasupra noastră, un grup de paviani a hotărât să ne însoţească. Chiräiturile lor s-ar putea să ne dea de gol. Există şi o soluţie, la care Sara apelează fără întârziere. Aruncă cu îndemânare unul dintre micile cuţite prinse în jurul centurii, nimerind o maimuţă drept între ochi. Fenomenul este interpretat corect de suratele acesteia, care părăsesc în grabă zona, uitând să mai facă vreun comentariu. Totuşi, treaba asta s-ar putea să ne coste. Un ochi ar percepe imediat informaţia.

Vrem, nu vrem, trebuie să executăm un ocol destul de mare, ca să schimbăm direcţia de sosire, ceea ce ne ia nu numai timp, dar şi un plus de efort, care ne consumă apa primită drept recompensă.

Am ajuns la liziera pădurii, dar tot nu vedem nimic care să ne pună pe gânduri. Poate a fost doar un leopard. Privesc către Sara. Pare şi ea nehotărâtă. Îmi face semn să rămân nemişcat, sprijinindu-se, la rândul ei, cu spatele de un copac. Stăm faţă în faţă, la mică distantă aşteptând să se petreacă ceva. Soarele o ia repejor spre Apus, plictisit şi el de atâta nemişcare, în care până şi forfota obişnuită a pădurii face parte din linişte. Ne-am decis să aşteptăm lăsarea nopţii. Ochelarii cu infraroşii ne-ar putea crea un avantaj nesperat – oricum, singurul pe care ne putem baia în condiţiile date.

Nu-mi pot stăpâni încântarea când mă gândesc la camarazii noştri rămaşi să ne aştepte. Îndeosebi pe Colos, pe care-l bănuiesc cochetând cu un puişor de isterie. Întunericul se lasă dintr-o dală, ca o căciulă trasă pe ochi. Ne punem ochelarii speciali, stând în continuare nemişcaţi. Suntem pregătiţi să rămânem în această poziţie încă vreo câteva ore bune, căci nu putem miza decât pe o greşeală a adversarului. Dacă există vreunul.

Îndoiala se transformă în certitudine când un geamăt uşor, pe care-l identific, ca uman sută la sută, ne dă de ştire despre un stomac ce tocmai îşi lasă prinosul pe mănoasa câmpie africană. Poate părea caraghios, dar chiar şi un scremet are puterea de a chema moartea. Metabolismul îţi poate juca feste când nu te aştepţi. Numai nişte proşti ar scăpa un prilej ca acesta dar, oameni buni, pot să vă spun sigur că nu suntem noi ăia!

În acelaşi timp cu Sara, lansez două grenade şi, îndată ce schijele îşi fac datoria, înaintăm în salturi mari, secerând cu Kimurile orice umbră mişcătoare. Din partea opusă, se aud câteva focuri răzleţe, care nu numai că nu ne ating, dar chiar ne indică cu precizie ţintele. Suntem total surprinşi. Mai dificil e că nu ne vedem adversarii, deşi le auzim gemetele şi vaietele. Continuăm să tragem, apropiindu-se cu salturi mici de locul pe care bănuim că îl ocupă inamicii, până când doar răpăiala automatelor noastre e singurul zgomot ce se mai aude. Aprind lanterna şi mă rostogolesc iute de lângă ea. Nici o replică. Sunt, totuşi, prudent.

Sara însă se ridică în picioare. Sclipirea dinţilor ei îmi dă mai multă siguranţă decât un pluton de puşcaşi care ar sări în ajutorul nostru. La lumina lanternelor, adunăm, sub arborele de cauciuc, cinci negri mari şi laţi. Laţi de-a binelea! Adică morţi. Un tropot de elefant ne pune iar în gardă, dar e numai Colosul, aflat în fruntea celorlalţi din grup.

— Ce-aţi făcut atâta timp? zbiară el. Împiedicându-se de cadavre şi căzând cu zgomot la pământ. Vouă vă arde de regulat, în timp ce noi ne riscăm vieţile! mai rage el de jos, fără să ţină cont de realitate.

N’Gomo examinează trupurile celor cinci, dându-ne de veste că tocmai am exterminat o patrulă hutu, care pornise, ca atâtea altele, într-o campanie de pedepsire a etnicilor tutsi. Cum la fel de bine, observă Fachirul, ar fi putut să fie trimisă special pentru noi.

Asta ne cam pune pe gânduri. Prezenţa noastră e secretă, cel puţin până la întâlnirea cu Ohalele.

— Nu dau doi bani pe secretele astea, zice Colosul, cotrobăind prin buzunarele soldaţilor morţi.

— Nici eu n-aş da vreun dolar pe prostia ta, replică Fachirul. Dacă s-a aflat despre noi, cu atât mai bine!

— La ce bun să ne frământăm minţile cu chestiile astea! face, practic, Colosul, care numai de asemenea frământări nu ar putea fi bănuit. Cert e că suntem aici şi că putem contabiliza primele noastre victime.

— Ale noastre? zice Sara pe un ton sarcastic. Nu ştiu care dintre noi trăgea vânturi, în timp ce alţii erau în bătaia puştilor!

— E un fapt pe care istoria nu-l poate consemna! decide, doct Colosul. Unele evenimente, după cum se ştie, merg la grămadă.

— Frederick, intervine Otto, poţi oare să susţii că ai ţinut vreodată în mână un manual de istorie?

— Fireşte! confirmă Colosul cu neruşinare. Ba m-am şi folosit de el!

— Ştim cu toţii cum! punctează Sara.

Fachirul are o convorbire scurtă cu cele două călăuze, după care decide reluarea drumului. Nu ne mai ocupăm de cadavrele îmbrăcate în uniforme zdrenţuite. Furnicile, dacă nu animalele de pradă, vor veni cu bucurie la parastas.

— În mod normal, spune Fachirul, spre dimineaţă trebuie să ajungem în tabăra lui Ohalele, pe malul lacului Tanganyika.

— E bună apa din lac? se informează Colosul, dându-i un ghiont amical lui Hula, cât pe ce să-l proiecteze într-un copac.

— Bun, confirmă Hula, refăcându-şi echilibru. Animal, om, viaţă.

— Atunci, ce-ar fi să împărţim apa care ne-a mai rămas?

— Încearcă să te atingi de burduf şi te poţi socoti norocosul purtător al unui nou orificiu, altul decât cele pe care le ai din născare! spune, ameninţător, Fachirul.

— Să nu uităm şi gaura din creier, pe care tot din născare o are! adaugă Otto, ştergându-şi transpiraţia cu batista lui imaculată.

— Când vine vorba despre găuri, ar trebui să taci! îl pune la punct Colosul. Eu măcar le folosesc în scopurile pentru care ne-au fost date.

— Crezi că cei care ne-au trimis aici au prevăzut riscurile la care ne supune drumul ăsta? murmură Sara, păşind alături de Fachir.

— Dracu' ştie! exclamă indianul. Înclin să cred că Ohalele nu i-a informat la timp despre noile poziţii.

— Oare de ce?

— Din prostie.

— Nu din trădare? insistă Sara.

— Să-ţi spun un secret, suspină Fachirul. Fiul lui Ohalele e student la Harvard. Nu crezi că e cea mai bună garanţie?

Sara nu mai are ce comenta, în schimb, Colosul, care a tras cu urechea la discuţie, nu poate tăcea.

— Frumos am ajunsă, exclamă el, neîmpăcat, cu dragostea pe care o poartă celor din altă rasă. Maimuţele africane îşi trimit plozii la şcoli înalte, din America, în timp ce fii patriei îşi varsă sângele prin jungla neagră!

— Crezi că ai fi avut vreo şansă să urmezi o facultate? îl întreb eu bănuitor.

— Preotul căruia îi făceam mici servicii, mi se destăinuieşte Colosul, îmi spunea, în desele ocazii în care mă prindea furând din cutia milei, că Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu toate calităţile pe care şi le-ar dori, doar că, în cazul meu, ele au căzut, cum se exprima preotul, ca nişte spermatozoizi într-un uter extirpat. Prea multe n-am înţeles eu, mai ales că anatomia, pe

care o învăţasem la un bordel de cartier, nu-şi descoperise toate tainele. Multe laude am primit şi din partea babacului meu, dar pe astea nu le-am reţinut, fiind prea ocupat cu zbieretele, întrucât boşorogul obişnuia să mă croiască în timp ce-mi vorbea. Dacă mergem mai departe, pe firul evenimentelor, pot să-mi amintesc şi de primul meu comandant de pluton, un sergent negru. Nici ăsta nu s-a arătat zgârcit cu aprecierile la adresa mea. Doar că el, pentru a se face mai bine înţeles, apela la comparaţii cu animale. Necunoscând însă zoologia, încurca rău de tot borcanele. Ori mă făcea sprinten ca hipopotamul, ori clarvăzător ca o cârtiţă. Nici gardianul-şef de la Alcatraz nu s-a dat în lături să-mi recunoască iscusinţa. Pretindea că munca cu măciuca va scoate din mine tot ce e mai bun. A trebuit să ajung aici, printre voi, încheie Colosul, cu adresă exactă, pentru ca un sfrijit de indian să-şi facă mendrele cu capacităţile mele supraomeneşti.

Fachirul e prea departe ca să-l audă şi nici Colosul nu dă sonorul prea tare. În schimb, Otto e pregătit să-i împărtăşească amarul nerecunoştinţei.

— Ar trebui să mai trăieşti încă o sută de vieţi, Frederick, ca să poţi parcurge întreaga evoluţie de la primate la om. Îl vezi pe ăla? adaugă neamţul, arătând spre un urangutan somnambul. În ceea ce te pripeşte, între el şi mutra ta dintr-o oglindă ar trebui să nu existe nici o diferenţă.

Colosul nu e obişnuit cu întortocherile de fraze, dar, după un calcul sumar, consideră că Otto nu face parte din galeria celor care-i ridică osanale.

— Mi-e de ajuns ca să mă uit la tine, ticălos pervertit, ca să-mi dau seama că Dumnezeu a avut probleme mari dacă te-a creat. Nici nu ştiu la ce e bun unul ca tine. Copii nu faci, lapte nu dai, blană, ioc! Cu ce-ai fi tu mai bun ca mine?

Otto scoate sticla de Smirnoff, din care mai rămăsese un sfert de conţinut, plimbând-o pe sub nasul Colosului. Uriaşul, care, fie vorba între noi, ar bea şi puroi de şobolan, nu e totuşi foarte încântat de calităţile *oulampei.* Vederea votcii fine îi contractează muşchii maxilarului, aducându-l la sentimente mai bune.

— Nu contest, zice el, încercând, fără să reuşească, să pară indiferent, că sunt domenii în care mă poţi depăşi. Aşa e şi bine. Să ne completăm. De aceea formăm o echipă.

Neamţul zâmbeşte ca un papagal la un vernisaj, gustând cu delicateţe din sticla pătrăţoasă. Îl mai fierbe un timp pe uriaş, dar are o inimă prea bună. De chinuit, îi place să chinuiască doar animalele şi prizonierii. Îmi întinde recipientul, pe care nu-l refuz nicidecum.

— Să uităm răutăţile, zice el, pe un ton fals, trecându-i sticla Colosului.

— Chiar aşa! Nişte camarazi ca noi ar trebui să se respecte şi să se înţeleagă! plescăie uriaşul.

Asta nu-l împiedică să soarbă un gât de nesimţit, lăsând doar un strop pe fundul sticlei.

— Termin-o! spune Otto, cu mărinimie. Măcar eşti printre puţinii care pot aprecia o băutură bună.

Cu asta, Colosul consideră că şi-a mărit galeria celor care fac aprecieri pozitive la adresa lui, ceea ce-l înveseleşte peste măsură.

— Măi, cârnat afumat… pardon, domnule comandant, rectifică el rapid, adresându-se Fachirului, aud nişte cocoşi africani vestind zorii unei noi zile. După evaluările tale, trebuia să fi ajuns.

— Auzi greierii din capul tău, identifică Fachirul sursa, încearcă să respiri ceva mai departe de mine, fiindcă îmi tulburi activitatea cerebrală.

— Andar, se aude din întuneric glasul Sarei, nu crezi că ar fi timpul unui popas? N-am mâncat nimic de aproape douăzeci de ore.

Propunerea e acceptată. Carnea care ne-a mai rămas prin rucsacuri are un gust atât de scârbos, încât până şi Colosul renunţă la ea. Înfulecăm nişte banane şi brânza primită de la fermierii bantu. Deşi pute de-ţi mută nasul, are un gust dulce şi răcoritor. Singurul burduf cu apă rămas e aproape gol. Fachirul ne împarte câte o raţie care n-ar sătura nici o rândunică întoarsă din concediu. Nimeni însă nu face scandal. Supravieţuirea e acum mai importantă decât astâmpărarea setei.

— Negrii ăştia doi n-ar trebui să bea apă, e de părere Colosul. Am auzit că au în corp un fel de cocoaşe, precum cămilele, în care depozitează apa. Pot trăi aşa, fără să bea, zile în şir.

— O asemenea cocoaşă ai tu, Frederick, zice. Sara, sorbind picătură cu picătură raţia primită. Doar că e depozit de votcă, nu de apă.

— Ar fi frumos să ne lăsăm oasele pe-aici, morţi prin însetare! mă pronunţ eu, izgonind insectele care nu au somn niciodată.

— Ar fi un sfârşit absurd, potrivit unei vieţi absurde, şopteşte Sara, curăţindu-şi Kimul cu grijă, asemenea unei mame care schimbă scutecele copilului. Nu există nici un monument al mercenarului necunoscut, aşa-i?

Ca de obicei, Colosul se grăbeşte să ia parte neinvitat la discuţie:

— Treaba asta cu monumentele poate duce, cum spunea comandantul nostru, la tulburări cerebrale! Înainte de a părăsi definitiv Chicago, mă împrietenisem cu un bătrân jidan, pe care-l mai ajutam, cu una, cu alta.

— Îi cărai plosca? cer eu detalii.

— Nu! Asta se întâmpla pe când eram internat în spital, pentru un sifilis rebel. Acolo căram, într-adevăr, toate ploştile, pe care le vărsăm apoi în filtrele de apă de unde beau doctorii şi infirmierele. Bătrânului jidan, despre care vă vorbesc, îi căram doar ziare şi câte ceva de mâncare, căci nu ieşea cu lunile din casă. Nu pentru că ar fi fost bolnav, dar se ocupa cu scrisul unei opere care, zicea el, avea menirea să-l facă nemuritor. Ideea asta cu nemurirea i se înfipsese în creier mai ceva ca un băţ în găoaza unei căţele. Încercase tot felul de tertipuri. Mai întâi s-a dus la un pictor. Asta i-a făcut un portret în ulei, cu care semăna cum seamănă un floc de cimpanzeu cu un fir de garoafă. Treaba mai nasoală era că muştele s-au răhăţit cu aşa o poftă pe pictura respectivă, încât, ca s-o spele, nevasta jidanului, o smintită, a folosit benzină şi-ţi cam dai seama ce s-a ales de culorile alea! Culmea, dar abia atunci începuse să semene cu portretul! Bătrânul jidan a făcut însă icter de supărare şi a trimis-o pe nevestică la mama ei, lucru care la ei se pare că e o mare jignire. Ca să evite pe viitor astfel de întâmplări nepotrivite, evreul a trecut pe la un sculptor, care i-a luat o grămadă de bani pe un fel de bust ce aducea, ciudat de bine, cu o clismă. Nici de astă dată n-a fost însă să fie cu noroc! Pisica pe care o crescuse de mică a prins obiceiul să-şi facă nevoile taman în vârful statuii, unde se bănuia că ar fi ţeasta jidanului. Atât de rău s-a supărat ăsta, încât, neputând să procedeze cu pisica aşa cum procedase cu nevastă-sa, a aruncat animalul în curtea din spate, unde a fost devorat în câteva minute de o familie paşnică de şobolani. Nemurirea, pentru care făcuse o pasiune, continua să-l necăjească pe bătrân, întrucât, după primele două tentative, rămăsese cam fără bani şi-a comandat o placă de marmură pe care a scris: „Aici locuieşte, a locuit şi va mai locui Iosef Auerbach.” Placa a pus-o pe peretele casei. În fiecare dimineaţă, se posta în dreptul ei, trăgând cu coada ochiului la reacţia concetăţenilor, cărora, dacă ar fi s-o spunem pe-aia dreaptă, li se rupea în paişpe. Ghinionul nu s-a lăsat însă nici aşa de capul jidanului. Într-o noapte, nişte boschetari au furat placa, pe care au vândut-o unui gropar în schimbul unei jumătăţi de rachiu. După ce a confecţionat din ea o cruce, groparul a vândut-o, la rândul lui, unei babe, pentru două sticle de whisky falsificat. Baba avea nevoie de cruce ca s-o pună la mormântul lui bărbatu-său, mort din cauză de beţie, dar n-a mai apucat s-o monteze, pentru că a dat ea însăşi ortu' popii, drept pentru care crucea a fost folosită în scopuri personale. De supărare, bătrânul jidan a făcut un atac cerebral, devenind un diliu cu acte în regulă. Atunci i-a venit ideea să scrie o operă care să-l facă cu adevărat nemuritor.

— Şi ce s-a întâmplat cu opera lui? întreabă Otto, în vreme ce-şi schimbă ciorapii cu gesturi de coafeză.

— Nu mai ştiu exact, pentru că, între timp, îmi venise recrutarea, aşa că am dat o fugă până în Mexic, de unde, când m-au găbjit, am fost adus înapoi în State, cu o dubă folosită la transportul animalelor. Am auzit însă de la un coleg de arest, care locuia pe strada jidanului, că bătrânul rămăsese atât de sărac, încât nu mai avea bani nici pentru hârtie igienică. Când venea timpul căcării, folosea filele manuscrisului, în vreme ce striga, frecându-şi bucile de tron: „Dac-am ajuns să mă şterg cu nemurirea la cur, înseamnă că sunt dincolo de viaţă şi de moarte!"

Colosul îşi trosneşte oasele şi vrea să se întindă şi să tragă un binemeritat pui de somn, aşa cum ar fi făcut orice povestitor, o dată misiunea încheiată. Doar că a greşit adresa. Fachirul ne aşază din nou în şir, dând semnalul plecării.

Când soarele, ridicat dintr-o dată pe cer, luminează cătunul din faţa noastră, rămânem încremeniţi. Am putea crede că ne-am învârtit în cerc şi am ajuns iarăşi la ospitalierii fermieri bantu. Piaţa în formă de pătrat, în jurul căreia sunt construite casele, este însă de două ori mai mare, iar ceea ce se întâmplă acolo e cu totul altceva decât o sărbătoare.

Pretutindeni sunt împrăştiaţi soldaţi în uniforme de camuflaj, purtând pe cap nişte pălării lălâi. Trec din casă în casă, agitându-şi Kalaşnikovurile şi scoţându-i cu îmbrânceli şi şuturi pe locuitori, pe care-i adună în mijlocul pieţei. Bătrânii, copiii şi femeile urlă a jale, căutând să se ferească de loviturile soldaţilor.

Fachirul ne indică o pădure din apropiere, iar ceea ce vedem, ne dă flori pe şira spinării, cât suntem noi de duri! Peste douăzeci de bărbaţi, toţi cu burţile spintecate, sunt spânzuraţi de copaci. Intestinele le atârnă până aproape de pământ. Mulţi dintre ei au câte o mână sau câte un picior tăiate, alţii, ochii scoşi. Câtorva li s-au bătut în frunte cartuşe de mitralieră. E sigur că sunt bărbaţii din sat, cum la fel de sigure că sunt de origine hutu. Prin urmare, soldaţii ar putea face parte din trupele lui Ohalele. Dar nu sărim în sus de bucurie şi nici nu ne grăbim să facem joncţiunea. Rămânem ascunşi în iarba înaltă, cu Kimurile pregătite să intre în scenă la nevoie.

În atâţia ani de mercenariat, am învăţat că nu poţi şti niciodată cu certitudine care sunt aliaţii şi care inamicii, până când nu deţii toate datele necesare. Chiar şi amănunte, care li s-ar părea unora insignifiante. Mai ales aici, în Africa, unde cu greu poţi ghici intenţiile băştinaşilor.

Ultimii locuitori ai satului au fost adunaţi într-o ciurdă, în care soldaţii lovesc la întâmplare cu cizmele şi cu paturile armelor. O femeie strigă ceva, strângându-şi cu disperare copilul la piept. Drept răspuns, unul dintre soldaţi îi smulge pruncul şi-l aruncă în aer. Apoi, cu o rapiditate pe care ar invidia-o şi cel mai iscusit pistolar al Vestului, scoate un pistol cu ţeavă lungă şi-l ciuruieşte pe micuţ. Râde mulţumit, primind vesel omagiile camarazilor. E de-ajuns un pas să facă mama spre pruncul ucis, ca un soldat să-i taie gâtul cu un cuţit la fel de lung cât o spadă, în cealaltă parte, sunt scoşi din grămadă doi bătrâni, asupra cărora tabără doi soldaţi, pe jumătate dezbrăcaţi. Au bâte de lemn şi lovesc fără încetare, până când îi transformă în carne tocată.

În comparaţie cu ceea ce vedem, infernul e o frescă bisericească. Din depărtare se apropie un Citroen de teren, din care coboară un negru gras. Îl întrece în hidoşenie până şi pe Colos.

— Babu! exclamă N'Gomo, care e gata să sară în picioare.

E cosit de Fachir. Indianul se răstoarnă peste el, punându-i în gât mâna sa ca o gheară. Babu, în limba rundi, care se vorbeşte prin partea locului, ar putea însemna orice – de la „ucigă-l toaca” la „hai noroc”. Se dovedeşte însă a fi doar numele aghiotantului lui Ohalele, pe care N'Gomo îl cunoaşte foarte bine.

— Prieten! îngaimă el, speriat, simţind cum viaţa i se scurge printre degetele Fachirului. Ei aşteaptă noi.

Slăbind puţin strânsoarea, indianul îl lămureşte pe negrotei că manifestările de bucurie mai pot aştepta. Deocamdată e ora privitului. N'Gomo şi Hula pricep neaşteptat de repede. Îşi reiau poziţia ghemuită, uitându-se cu teamă la Fachir.

Babu îşi descheie alene gulerul uniformei, eliberându-şi guşa, care, recunoscătoare, i se revarsă peste pieptul păros. E tuns la zero. Forma capului său aduce izbitor cu o bilă de bowling. Soldaţii au oprit pe moment distracţia, aşteptând noi ordine. Dar Babu nu se grăbeşte. Cu paşi mari, măsuraţi, dă ocol liotei de negri care, de groază, au uitat să mai şi ţipe. Timp de cinci minute, se plimbă de colo-colo, asemenea unui paşnic negustor de sclavi venit să-şi recepţioneze marfa. În fine, după ce-şi scarpină ceea ce ar fi trebuit să-i fie nasul, se hotărăşte să pornească magnetofonul. Are o voce care pare să-i vină din călcâie. Pasămite e o cuvântare moralizatoare, căci soldaţii ascultă atenţi, clătinându-şi din când în când pălăriile şleampete şi ţâţâind din buzele groase. La rândul lor, prizonierii îşi trag umerii în faţă, încercând să se facă cât mai mici. La răstimpuri, Babu îşi întrerupe spiciul spre a-şi clăti corzile vocale cu conţinutul unei sticle verzi, pe care un soldat

se grăbeşte să i-o întindă. Ca să meargă rachiul, aprinde un trabuc uriaş, pe care-l foloseşte drept interpret, spre a-şi menaja vocea.

Cele două femei pe care le indică sunt smulse din gloată şi aruncate în faţa lui. Rămân aşa cum au căzut, în patru labe, dându-se cu capetele de pământ şi zicând ceva repede. Nu se poate spune că Babu dă semne de fericire la cele auzite. Ba chiar se enervează. Stinge brusc trabucul de fruntea femeii care-i stă la îndemână, făcând-o să sloboadă un urlet înfiorător. Asta pare să-l scoată din fire de-a binelea. Sare asupra ei şi, vârându-i mâinile în gură, trage cu putere. Nu numai hidoşenia lui este pe potriva Colosului, ci şi forţa. Maxilarul inferior al femeii mai stă agăţat doar în două fâşii de piele. Îi putem vedea dinţii rânjiţi şi limba care-i atârnă ca un steag blegit. Cea de-a doua femeie nu-şi mai aşteaptă rândul. Pur şi simplu leşină. Din gură i se scurge o spumă albă, în vreme ce degetele ei scurmă inconştient pământul reavăn.

Babu latră un ordin. Imediat, un soldat se apucă să-i decupeze femeii, cu gesturi de chirurg, organele genitale după ce îi astupă gura cu bocancul rupt, prin care i se văd degetele de la picioare. În final, ridică triumfător, deasupra capului, podoaba decupată. Un bătrân primeşte peste gură trofeul, ceea ce-i înveseleşte din cale-afară pe soldaţi. Cu asta, primul act al spectacolului ia sfârşit. Se trece la pauza de masă.

Un adolescent încearcă să profite de neatenţia paznicilor, zbughind-o la fugă. E secerat de o rafală, care aproape că îl taie în două. Festinul continuă, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Mâncare e destulă, iar băutura se află în capul listei.

— Mai aşteptăm mult? şopteşte Colosul, enervat, căruia postura de spectator îi vine ca o pereche de ciorapi unui bâtlan. Cred că a venit vremea să ne arătăm muianele, spre a ne înfrăţi cu ostaşii aliaţi.

— Cât timp o să te mai crezi cel care dă ordine şi nu cel care le execută? silabiseşte Fachirul cu răutate.

— Corect! rosteşte încet Otto. Nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că Babu n-a întors între timp armele sau n-a dezertat. Prin locurile astea, sunt lucruri care se întâmplă des.

Colosul îl maimuţăreşte pe Otto, apelând şi la câteva gesturi semnificative de curtezană. Sara se apropie de urechea Fachirului şi scoate un birlic:

— De ce oare americanii au ţinut cu tot dinadinsul să ne trimită aici?

— De ce nu i-ai întrebat? ricanează indianul.

— Nu e acelaşi lucru, dacă te întreb pe tine? replică Sara, cu o expresie nevinovată pe chip.

Dar Fachirul se face că nu bagă de seamă întrebarea. Îşi saltă din nou capul lunguieţ, conspectând platoul. Filmarea tocmai reîncepe. Se joacă ultima scenă, care are ca protagonişti doi soldaţi cu aruncătoare de flăcări. În câteva secunde, gloata prizonierilor se transformă într-o făclie uriaşă. Se zvârcolesc, se răsucesc, repezindu-se în toate direcţiile, arzând de vii! Câţiva sunt seceraţi de Kalaşnikovuri. Un miros greţos de carne arsă se răspândeşte rapid prin aer. Hula nu mai suportă şi dă cu râvnă la boboci. Locuitorii satului nu mai sunt decât nişte mormane de cenuşă fumegândă, amintind de veselele focuri de tabără părăsite de turişti.

Deodată, Fachirul hotărăşte că a sosit timpul să facem cunoştinţă. La îndemnul lui, N'Gomo şi Hula ies din ascunzişuri, cu mâinile ridicate, scoţând zbierete care ar trebui să sune ca urări de bun-venit. Soldaţii îi prind în cătările armelor, dar Babu îi linişteşte cu un ordin scurt. Ascultă raportul celor doi, scormonind cu ochii spre locul în care ne aflăm. E momentul să ne facem văzuţi. Soldaţii rămân în poziţie de tragere. Însuşi Babu pare neîncrezător. Abia când primeşte o hârtie din partea Fachirului, chipul i se luminează. Dacă se poate spune aşa despre o faţă mai neagră decât abanoşii care cresc în preajmă.

— Dar cum aţi ajuns aici? frige el câteva cuvinte franco-englezeşti, proaspăt ieşite de la frizer.

— Aduşi de N'Gomo şi de Hulă, dă Fachirul răspunsul corect.

— Nu, nu asta! zice Babu, agitându-şi mâinile. Cum aţi trecut de santinelele noastre?

Soldaţii puşi să păzească împrejurimile se prezintă la ordin, însă nu pot da nici o explicaţie plauzibilă despre apariţia noastră dincolo de lanţul lor. Nici noi nu i-am observat, ce-i drept, dar asta-i altă mâncare de peşte. Fachirul prinde din zbor ocazia, transmiţându-i lui Babu vestea cea bună:

— Lângă comandanţi ca tine şi ca Ohalele nu pot lupta decât soldaţi de elită.

Babu pricepe însă în felul lui aluzia. Le face pe santinele de două parale. Ordonă pedepsirea acestora pe loc, ceea ce se şi petrece. Camarazii care execută supliciul nu fac parte dintre simpatizanţii santinelelor. Celor opt soldaţi puşi să facă de gardă le sunt daţi pantalonii jos şi primesc la spate douăzeci de ciomege. Nu îndrăznesc să protesteze, nici măcar să ţipe. Îşi înăbuşă strigătele, vorbind cu ochii, care stau să le cadă în gură.

O dată prezentările făcute, suntem invitaţi la masă. Nici spânzuraţii din pădure şi nici mormanele de carne fumegândă nu ne strică pofta de mâncare. Un soldat apare dintr-o colibă, ducând la subsuoară două butoiaşe. E un gen

de bere făcută din plante cu nume ciudate, dar nici unul dintre noi nu se grăbeşte să ceară reţeta. Gustul nu e rău şi nici nu pute ca *oulampa.* În schimb, e destul de tare.

— Staţia noastră de transmisiuni a fost distrusă de tanzanieni. N-am mai apucat să vă transmitem coordonatele exacte, zice Babu, lămurind misterul.

— Ne poţi spune care e situaţia operaţională în teren, sau aşteptăm întâlnirea cu comandantul Ohalele? se interesează Fachirul, sugându-şi o măsea în suferinţă.

— Comandantul Ohalele o să vă primească personal, precizează Babu, dar legătura permanentă o veţi ţine cu mine. Trupele paramilitare venite din Tanzania acordă ajutor populaţiei hutu – duşmanii noştri tradiţionali. Dodoma[7] se face că nu ştie nimic, dar soldaţii lor sunt prea bine înarmaţi, ca să fie vorba doar despre nişte bande. Deţin chiar şi două avioane de vânătoare, mai multe tanchete şi o artilerie formată din rachete katiuşa.

— Au şi vreun motiv să-i ajute pe hutu? întreabă Fachirul. Vreau să spun, de ce nu vă ajută pe voi?

De când începuse discuţia, Babu tot aruncă priviri libidinoase în direcţia Sarei, fără să facă vreun efort de a-şi ascunde interesul. Îi oferă chiar o bucată de carne mai aspectuoasă, având grijă, totodată, să-i umple paharul.

— Vor să deţină controlul asupra unor plantaţii de bananieri şi manioc. Ies bani buni din asta, iar nepricopsiţii de hutu preferă, mai degrabă, să lucreze pentru ei, decât pentru guvernul nostru.

Ne priveşte pe rând, lăsându-ne să-i admirăm ochii parşivi şi viclenia care nu mai are nevoie de prezentare. Fachirul se face că acceptă varianta propusă, deşi a păsărică ne şopteşte cu totul altă poveste. Lui Babu însă nu-i facem cunoştinţă cu respectiva păsărică. Oricum, e prea interesat de cea a Sarei.

Babu ne mai trece o dată în revistă, părând mulţumit că am înghiţit găluşca privind bananierii şi maniocul. Cere, la rândul lui, câteva informaţii, care îi sunt date cu bătaie la cântar. Şi doar atâtea câte consideră Fachirul că trebuie să-i aducă la cunoştinţă.

Nici un cuvânt despre noile arme sau despre instrucţiunile secrete primite la plecare.

— Mai avem câţiva mercenari! exclamă Babu. Dar îi plătim chiar noi.

Fachirul pricepe aluzia. Deoarece trebuie să le câştigăm încrederea, nu facem loc nici unei umbre de îndoială.

— Pare a fi o înţelegere între americani şi comandantul Ohalele, zice indianul, umblând la provizia sa cu zâmbete sincere. Dar cred că nu te deranjează dacă luăm banii din altă parte. De altfel, dacă voi credeţi că merităm, am putea să acceptăm şi din partea voastră nişte prime.

Babu şi Fachirul continuă în nota asta până la sfârşitul mesei, iar la desertul compus dintr-un cocteil de lichior şi rom par deja doi prieteni buni, care s-au revăzut după mulţi ani.

— Ceva marfă printre mercenarii pe care i-aţi angajat, sau doar aventurieri? întreb eu, slobozind o râgâitură de sărut-mâna pentru masă.

— O să-i cunoaşteţi, zice Babu, făcând din nou inventarul Sarei. S-ar putea să nu fie atât de vestiţi ca voi, dar se străduiesc din răsputeri să intre în cărţile de istorie.

— S-a auzit şi pe-aici despre faptele noastre de vitejie? trompetează Colosul, cu o expresie de modestie pe figură:

Babu rămâne cu privirea pironită asupra Colosului, care, la rândul lui, îşi priponeşte unicul său ochi pe negru. La câţiva metri, într-un bananier, doi urangutani stau exact în aceeaşi poziţie, uitându-se unul la altul. Deosebirea dintre cele două perechi este nesemnificativă.

— Nu există reviste despre aşa ceva, cântă, într-un târziu, Babu, dar informaţiile circulă foarte repede pe-aici. Despre tine mi-a vorbit odată chiar Helmuth Bock[8]. Nu mi-a dat fotografia, dar descrierea a fost atât de plastică, încât e clar că nu te pot confunda.

Colosul nu-şi mai încape în piele de bucurie. Într-adevăr, dacă ar exista o gazetă de perete a mercenarilor, el ar ocupa tot spaţiul consacrat fruntaşilor în producţie. Întoarce complimentul cu vorbe, crede el, meşteşugite, pretinzând că a auzit, la rândul lui, de năzdrăvăniile ilustrului comandant Babu. Ca un gest de mare apreciere, îi întinde propriul său bidonaş cu votcă. De fapt, e alcool rafinat, îndoit cu şampanie. După ce soarbe, Babu rămâne o vreme fără replică.

— Ce naiba ai pus în asta? întreabă el cu respect, de îndată ce-şi recapătă glasul. Spermă de tigru?

— E votcă făcută chiar de mine, zâmbeşte Colosul. O beau doar vitejii care nu cunosc frica!

Se trece la trabuce. Un răstimp necesar pentru a privi aparent indiferent unul către altul, notându-ne cu grijă orice prezintă vreun interes.

— În seara asta vom merge la punctul de comandă, unde ne va primi chiar comandantul Ohalele! ne prezintă Babu programul turistic. Apoi veţi fi

instalaţi în tabără, iar mâine dimineaţă vi se va da în primire sectorul de luptă. Ar mai fi o chestie, adaugă el, tropăind din nou peste formele Sarei. Nu avem, ca să zic aşa, necesităţi separate pentru femei.

— Nu e nevoie, zice Sara, pe care privirile negrului au început s-o cam enerveze. Precauţiile, dacă sunt necesare, mi le pot lua şi singură. În altă ordine de idei, comandante Babu, ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă m-ai trata asemenea camarazilor mei.

— E greu să faci abstracţie de o femeie, care mai e şi frumoasă! umblă Babu la chiseaua cu dulceaţă, lingându-şi buzele belite.

— Aici sunt doar un luptător, repetă Sara, încercând să-şi stăpânească dezgustul. N-aş sfătui pe nimeni să mă considere altceva. Dacă e nevoie, pot s-o şi dovedesc.

— Ţin pariul de partea Sarei! urlă Colosul, care, dacă nu se poate bucura de nurii ei, încearcă măcar să scoată nişte bani.

— N-avem timp de prostii! decide Fachirul. Comandantul Babu a recunoscut că suntem cu toţii luptători de elită.

— Desigur, desigur! se grăbeşte să confirme Babu. Eu n-am pus nici o clipă la îndoială valoarea voastră. Dar, pentru că tot avem un moment de pauză, n-ar fi rău să ne distrăm niţeluş.

Otto, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, părând să fi adormit cu ochii deschişi, înţelege greşit intenţiile negrului. Involuntar, îşi duce mâna la pumnal. Spre deosebire de noi are pentru Sara sentimente paterne. Ne priveşte nedumerit, neînţelegând cum am putea fi de acord să-l lăsăm pe Babu să se distreze cu Sara. Lucrurile stau însă puţin diferit.

— O sută de dolari că Sara poate să bată trei soldaţi de-ai tăi! flencăneşte Colosul, căutându-se prin buzunare.

— Uşurel! face Sara, lăsându-şi capul pe spate. Nu sunt câinele tău pe care să pui pariu.

— Vai de mine! sare Colosul, grijuliu. Aici e vorba de orgoliul plutonului nostru. Atât şi nimic mai mult.

— Rahat! Orgoliu! se hotărăşte Otto să cuvinte. N-am venit aici ca să ne dăm în spectacol. Dacă vrei circ, Frederick, n-ai decât să te iei la trântă cu urangutanii de colo.

— Asta e chiar o femeie adevărată! se destăinuieşte Colosul lui Babu. Ce zici, comandante, eşti gata să ţii pariul?

— O sută de dolari, prin locurile astea, reprezintă o avere! murmură Babu, scărpinându-şi bărbia.

— Pentru mai puţin, le pot rupe eu gâtul! zice Colosul, cu o undă de dezamăgire în glas.

— Comandante Andar, tu ce zici? întreabă Babu, prefăcându-se respectuos.

— Ne putem distra cu un pocher! aruncă Fachirul, scoţând o pereche de cărţi.

Noua propunere stârneşte un interes general. Dar suntem nevoiţi să lăsăm pe altă dată partida. Staţia de emisie-recepţie a locotenentului lui Babu pârâie pe ultrascurte, transmiţând un mesaj din partea postului de comandă. Primirea a fost devansată, aşa că ne strângem bulendrele şi pornim, alături de trupa lui Babu, spre tabăra aşezată pe malul lacului Tanganyika.

Pierre Ohalele, deşi este negru, are o fizionomie apropiată de cea a unui alb. Dacă n-ar fi culoarea pielii, trăsăturile sale ar aminti mai repede de un locuitor al Extremului Orient. Are un trup zvelt, de fetişcană. Cele două cicatrice, care i se intersectează sub bărbie şi o jumătate lipsă din urechea dreaptă îi dau însă un aer de asasin. Dar ceea ce te surprinde cu adevărat sunt ochii. În loc să fie rotunzi şi mari, au o formă de semilună, cu unul dintre colţuri întors puţin spre arcadă. Între privirea lui şi cea a unui vultur pleşuv, căruia i s-a furat peruca, nu e nici o deosebire. Pe buzele neaşteptat de subţiri îi joacă mai mereu un soi de zâmbet, care te poartă prin toată gama de expresii, de la dispreţ la veselie. Face parte dintre oamenii cărora nu le poţi preciza vârsta, dar ştim că abia a împlinit patruzeci şi doi de ani. Uniforma de camuflaj e nou-nouţă, iar de centura neagră din piele de box îi atârnă un Colt 45, cu ţeava lungă. O armă pe potriva unui comandant.

Fachirul îi înmânează un mesaj personal din partea generalului O'Connor. După ce îl citeşte, trece de la unul la altul, strângându-ne aproape afectuos mâinile. Privirile lui se înşurubează parcă în ochii fiecăruia. Spre deosebire de Babu, nu face nici o remarcă în privinţa Sarei.

— N-am să vă folosesc în lupta directă, zice el, îndată ce intrăm în cortul lui, unde ne invită în jurul unei mese plină cu bunătăţuri. Pentru asta, soldaţii mei şi cei câţiva mercenari care luptă în slujba mea sunt suficienţi.

— Vom lucra la calculatoare? întreabă, cu naivitate, Colosul, pentru care, deşi progresul reprezintă un mister, computerele sunt tot un fel de arme.

Fachirul îi trage un şut în gleznă. Ohalele însă nu se supără, încearcă un râs, care aduce mai mult a jelanie de hienă, după care oferă lămuriri:

— Ceea ce-mi lipseşte şi pentru asta am cerut ajutorul prietenului meu, generalul O'Connor, este un comando specializat. Unul care să ştie totul

despre lupta în spatele inamicului. Credeţi că aţi putea îndeplini astfel de misiuni?

Un nou şut al Fachirului opreşte elanul Colosului, grăbit să înşire o listă întreagă cu acte de curaj şi eroism, netrecute nu se ştie de ce, în livretul său militar.

— Suntem la ordinele tale, comandante! se înfige Fachirul, împieptoşându-se.

Ohalele primeşte cu mulţumire vestea. La un semn, unul dintre soldaţi, care stătuse până atunci nemişcat, toarnă în pahare un lichid auriu.

— Coniac franţuzesc! ne anunţă Ohalele. Din acela autentic, *naturellement!* Pe lângă multe rele. Coloniştii ne-au lăsat şi câte ceva folositor.

Ridică paharul, fără să-l ciocnească şi-l dă de duşcă. Procedăm în acelaşi fel, dovedind că ştim să ne adaptăm perfect obiceiurilor casei. Spre deosebire de haleala oferită de Babu la botul calului, meniul care ni se serveşte e rafinat, probând faptul că franţujii şi-au îndeplinit în bună măsură misiunea civilizatoare. Tăcerea e întreruptă doar de întrebările lui Ohalele. Ni le adresează pe rând, fiecăruia, referindu-se strict la pregătirea noastră. Nota de dejun oficial l-a influenţat până şi pe Colos. Se străduieşte să folosească cât mai des tacâmurile. Înăbuşindu-şi profesionist râgâielile, care se bulucesc în gâtlejul lui. E atât de pătruns de noua postură. Încât îşi cere scuze şi se ridică vreo câteva minute de la masă. Dar pereţii subţiri ai cortului lasă cu uşurinţă să treacă bubuiturile vânturilor cărora Colosul le-a dat drumul să zboare spre lumi mai primitive. Se întoarce vesel, făcând semn soldatului să-i umple paharul. În ritmul ăsta. Nu peste mult timp, o să-l vedem folosind şi şerveţelul.

— Mâine vom sta de vorbă pe îndelete despre toate, spune Ohalele, când potolul a părăsit farfuriile, emigrând în stomacurile noastre.

— Comandantul Babu spunea că de mâine vom intra în focul luptei! zice, pe nerăsuflate, Colosul, ferindu-şi gleznele.

— În ceea ce te vă priveşte, comandantul Babu e doar omul de legătură care vă va transmite ordinele *mele!* accentuează Ohalele.

Abia atunci băgăm de seamă că Babu n-a fost invitat la festin. E un semn de care trebuie să ţinem seama.

— Ne putem retrage? întreabă Fachirul, punându-şi mâinile pe masă.

— Desigur, aprobă Ohalele. Cred că sunteţi obosiţi. Aţi făcut un drum lung şi nici schimbarea fusului orar nu vă avantajează.

— Oh! sare Colosul. Putem intra oricând în luptă, nu ne stau în caracter sclifoselile astea!

Ohalele zâmbeşte cu premeditare. Îşi îndepărtează scaunul, ridicându-se în picioare. Îl imităm automat.

— Comandante Andar, zice el cu o voce molatică, răspunzi personal de disciplina oamenilor tăi şi de îndeplinirea ordinelor primite. Nimeni în afară de tine nu are voie să hotărască pedepsele sau recompensele pentru camarazii tăi. Ai autonomie deplină. Cer doar să fiu informat în permanenţă.

— Soldat Lipovicz Sara va răspunde de legătura cu dumneavoastră! latră Fachirul, ţinându-şi mâinile lipite de pantaloni.

— Mâine va primi *laptop-ul* de transmisie, precizează Ohalele. De discutat, discut numai cu tine, cu nimeni altul dintre oamenii tăi.

— Am înţeles!

— Ah, mai e ceva! adaugă Ohalele, oprindu-ne cu un semn. În misiunile de comando, veţi pleca doar cu armamentul convenţional. Armele secrete rămân în custodia mea.

După primul moment de stupoare, Fachirul îşi revine şi se porneşte să guiţe:

— Cu tot respectul, comandante, dar instrucţiunile primite la plecare sunt altele.

Fără un cuvânt, Ohalele îi întinde mesajul adus chiar de indian. După ce îl parcurge, Fachirul, puţin mai verde în obrăjori, îl înapoiază cu un gest scurt, fără să comenteze.

— Armele acestea le veţi folosi numai în condiţiile pe care le voi stabili eu şi numai sub supravegherea mea directă, precizează Ohalele. După cum ştiţi, nu trebuie să existe martori, cu atât mai puţin să cadă în mâinile duşmanilor, în cazul în care aţi fi prinşi. Rupeţi rândurile!

Mă chinuiesc să înţeleg de ce O'Connor nu ne-a precizat de la început regulile jocului. Singurul răspuns pe care îl găsesc e acelaşi de fiecare dată: suntem simpli executanţi, iar înţelegerile se fac deasupra noastră. Parcă ghicindu-mi gândurile, Otto şopteşte, în vreme ce ne luăm în primire cortul repartizat:

— Întotdeauna e vorba de mai mult decât ştim.

— Mă întreb dacă lucrul ăsta este valabil pentru fiecare dintre noi! ne bagă Sara din nou în ceaţă.

— Vă supără disciplina pe care ne-o impune Ohalele? întreabă, într-o doară, Fachirul.

— Cât timp primim banii şi rămânem în viaţă, totul e în regulă! zic eu, pregătindu-mă să mă arunc în pat.

— Asta cu rămasul în viaţă nu e clauză la contract, ne aminteşte Fachirul, Scrupulos.

— Param-param, la, la, la, ciuci-buci… Vă strofocaţi ca nişte călugăriţe la lecţia de sex oral! se zborşeşte Colosul, scoţând de sub salopetă o sticlă nedezvirginată de coniac Napoleon.

— De unde ai furat-o, coţcarule? sar eu, invidios.

— N-am furat-o! se dezvinovăţeşte Colosul. În vreme ce voi vă întreceaţi în politeţuri, eu am aranjat un troc cu negroteiul de serviciu. În schimbul unor mărgele de sticlă, a convenit să-mi dea butelca.

— Minţi cu neruşinare! se burzuluieşte Fachirul. O să luăm o notă proastă pe chestia asta!

— O să te lase corigent! zbiară Colosul, amintindu-şi subit câte ceva dintre performanţele sale şcolare. Erau acolo destule sticle ca să nu poată fi ţinută o evidenţă clară. Şi, în definitiv, dacă nu vrei, n-ai decât să nu-ţi aduci paharul.

— Să nu te mâi prind cu apucăturile astea! se enervează şi mai rău Fachirul. Dacă vrei ceva, poţi să ceri!

— Ţi s-au urcat la cap aerele de şef! protestează Colosul. Altfel, te îndoiai în faţa borâtului ăla, de ziceai că o să-i faci cipicii cu limba. Numai cu noi îţi dai… aere de dictator!

Momentul e propice unei încăierări. În loc de un sfârşit de ziuă pe măsură, Fachirul izbucneşte în râs.

— De unde mă-ta ai învăţat să vorbeşti aşa? zice el, fără nici o supărare în glas.

— Cu apucăturile voastre m-aţi prostit şi pe mine! face Colosul, cu creasta încă zbârlită.

Sara se bagă în aşternut, oftând de plăcere. Se întinde cu voluptate, îndepărtând perna mare, care o deranjează.

— Te şi culci? o întreabă Colosul. Nu vrei să guşti nişte poşircă regească?

— Caut să adorm, înainte de a te apuca tu să grohăi.

— Sforăiala e un semn de sănătate, zice Colosul. Doar n-o să-mi înfig amortizorul de la pistol sub limbă.

— Încearcă cel puţin să-ţi schimbi ciorapii, geme Otto, executându-şi nelipsita gimnastică de seară. Şi aşa, aerul e foarte încărcat.

— Mai bine v-aţi duce amândouă acasă, că poate vă aşteaptă bărbaţii să le daţi să mănânce! claxonează Colosul, umplându-şi bidonaşul cu coniacul

şmanglit. Observă privirea mea de câine credincios şi-mi aruncă sticla, cu ceea ce mai avea pe fund, zicându-mi: Ia la tata, că văd că te sufoci!

Din depărtare ajunge până la noi vaietul unui leopard în căutarea unei amante. Sau e doar Moartea, sosită în grabă la mirosul sângelui.

Spre deosebire de acţiunile de comando obişnuite într-un conflict militar, când, în situaţii extreme, te poţi confunda cu membrii unei unităţi speciale a inamicului, în cazul nostru, exista, cum spunea Sara, „o problemă de nuanţă”. Ne puteam da şi peste cap, că tot nu i-am fi putut convinge pe tanzanieni că ne-am născut şi am trăit la gurile fluviului Roufidji[9]. Ceva şanse ar fi avut doar Otto, ţinând cont că Tanzania fusese, cu scurt timp în urmă, Africa Orientală Germană, dar numai atâtea cât să nu fie omorât pe loc. Amintirile despre colonişti sunt îndeobşte neplăcute.

Nici obiectivul misiunii nu este obişnuit: trebuie să furăm un avion. Nu unul de vânătoare, sau de pasageri, ci unul de transport – un Antonov 234 tip cargou. Ohalele fusese foarte scrupulos, indicându-ne cu precizie ziua şi ora când trebuia să aibă loc acţiunea.

Ne strecurăm prin savana înţesată de petice de pădure, cu arbori pitici, avându-l pe Colos în ariergardă. Mârâitul şi exclamaţiile lui au menirea să-i exprime nedumerirea legată de atâta precizie:

— Un avion trebuie furat atunci când sunt îndeplinite câteva condiţii, clămpăne el furios, ştergându-şi nasul cu mâneca salopetei Gilles. Nu e un antibiotic pe care să-l iei la oră fixă.

— Să nu-mi spui că te-ai înfruptat din aşa ceva! îi arunc eu peste umăr, iuţind pasul.

— Nu cunosc un antibiotic mai bun ca votca! spune Colosul. Despre rahatul de pilule amintit am aflat pe când căram oliţele în spitalul militar. Tipii pretindeau că sufăr de o formă nemaiîntâlnită de sifilis. De fapt, era reacţia obţinută în urma sfatului unui prieten. Pentru a scăpa de corvoadele la care eram supus la instrucţie, am înghiţit găinaţ fiert de curcan, amestecat cu cretă. Pe chestia asta, din opt în opt ore aveam parte de câte un pumn de buline. Evident că le schimbam pe băutură, la piaţa neagră din spatele spitalului, unde se vindea orice, de la seringi ruginite la paturi. N-o să-ţi vină să crezi, dar eram căutat în special pentru excrementele provenite de la tipii care sufereau de dizenterie. Se vindeau la un preţ foarte bun, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la înfiinţarea unei ferme de bolnavi de dizenterie, pe care să-i oblig să se cace, asemenea găinilor care se ouă. Un alt articol, care

se putea încadra în categoria obiectelor de lux, era puroiul. Tipii mâi isteţi se frecau cu el la ochi, căpătând pe chestia asta două săptămâni de internare.

Colosul trage, scârbit, un gât din bidonaşul de Napoleon, potrivindu-şi paşii uriaşi după ai mei, după care revine la problema ce-i frământa şi aşa puţina materie cenuşie:

— Dar să furi un avion la o anumită oră, dintr-o anumită zi… La naiba, sună de parcă ar trebui să respectăm orarul curselor de zbor!

Otto se înduplecă să limpezească lucrurile mai mult pentru a stopa văicărelile Colosului, decât pentru a-l scoate pe acesta din beznă.

— Un om normal, dacă ar sta să se gândească un pic, zice el, cu o precizie tipic nemţească, ar putea pricepe că e vorba nu de a fura neapărat avionul, cât încărcătura. Iar încărcătura există într-un avion, într-o anumită zi, la o anumită oră. Mai pe înţelesul tuturor, continuă el, silabisind ca pentru neamuri proaste, avionul nu trebuie furat înainte de a fi încărcat, iar după ce ar decola, degeaba am mai încerca.

Chiar şi Colosul, cât e el de căpos, trebuie să accepte varianta neamţului. Sara grăbeşte pasul, căci nu trebuie să ne apuce dimineaţa pe drum. Urmează cu stricteţe coordonatele pe care i le indică harta digitală, căutând să evite orice aduce cu o aşezare omenească. Pregătirea pe care ne-am desăvârşit-o la Şcoala Ucigaşilor[10] îşi spune cuvântul. Chiar şi pentru trupele de elită, o infiltrare în teritoriul inamic, pe un teren cunoscut doar din descrieri sau din harta operaţională, este extrem de dificilă. E drept, ne ajută şi echipamentul. Salopetele Gilles au darul de a ne face aproape invizibili, în vreme ce mini radarul nostru, pe bază de şocuri electromagnetice, ne dă de ştire, pe o rază mare, despre orice mişcare. Totuşi, un ageamiu ar putea confunda animalele sălbatice, care se află cu grămada în jur, cu activitatea omenească. Nu e şi cazul Fachirului, care, analizând datele oferite de Sara, poate deosebi, în întunericul de nepătruns şi petele leopardului de cele ale panterei.

Îndată ce trecem de primul dispozitiv de gardă al tanzanienilor, schimbăm direcţia şi o luăm spre Sud-Sud-Est. Comunicarea între noi este total interzisă. Ne înţelegem doar prin semne. Colosului îi place la nebunie metoda, pentru că poate adăuga de la el o serie de gesturi obscene.

Ne adunăm sub un baobab stingher, să ne mai tragem sufletul şi să stabilim ruta ce urmează. Aeroportul improvizat nu poate fi departe, dar, pentru a urma indicaţiile lui Ohalele, trebuie să atacăm la lumina zilei, lucru foarte supărător. O antilopă de pădure se opreşte în apropierea noastră, privindu-ne cu interes. Nu semănăm cu animalele de pradă, cum ar putea

crede despre noi o santinelă tanzaniană. Telefonul fără fir prinde din nou să funcţioneze, stârnind nedumerirea antilopei. După încă o oră, ajungem în preajma obiectivului. Spre totala noastră neplăcere, Fachirul ne trimite pe fiecare în câte un copac, în care, o dată urcaţi, ne ascundem în frunziş. Colosul are de furcă cu un cimpanzeu, căruia, se pare, i-a luat cu asalt dormitorul. Animalul, mă refer la cimpanzeu, e decis să-i ceară repartiţia de la Primărie. Colosul nu o are şi nici nu ştie ce-i aia, dar o strâmbătură capătă pe loc valoarea unui act de proprietate. Cimpanzeul îl drăcuie pe limba lui, bătându-se cu semnificaţie peste fundul bombat. Lipsit de ajutorul corzilor vocale, uriaşul îi răspunde arătându-i degetul mijlociu ridicat în sus. Cimpanzeul pare să cunoască înţelesul gestului, căci intră deodată într-o activitate febrilă. Se prinde de o cracă de deasupra, crăcănându-şi picioarele şi dând la iveală un sex roşu, lung şi încovoiat ca o lulea turcească. Colosul e gata să intre la concurenţă, când primeşte în capul tuns chilug o monedă aruncată cu precizie de Fachir. Prin semne, îi dă de înţeles indianului că nu s-ar supăra dacă ar primi atenţionări de genul ăsta cu bancnote de o sută. Indianul se rezumă la a înălţa ochii spre cer, grăbindu-se să dispară în frunziş.

Din nou, aşteptarea şi chinul de a rămâne nemişcaţi, într-un echilibru instabil. Când soarele începe să se ridice pe coate şi pe genunchi, mahmur şi posac, ca un beţiv după un somn agitat, putem observa, la mică distanţă de noi, aeroportul.

De fapt, e cam pretenţios să-l denumim aşa. Câteva magazii, gen hală, făcute din carton ondulat, se îngrămădesc la capătul unei piste improvizate, pe un teren defrişat. Ceea ce ne ia ochii e strălucirea cargoului, în jurul căruia trebăluiesc numeroşi negrotei. De la distanţă, par nişte maimuţe pitice, executând un număr de circ. Acrobaţiile constau în scoaterea unor lăzi de lemn, din magaziile uriaşe, care, după ce sunt prinse în benzi de tablă, sunt urcate în cargou, prin trapa deschisă în coadă. Toată munca se face manual şi, cum numărul lucrătorilor e destul de mic, vom avea ceva de aşteptat.

Ohalele nu putea să deţină atâtea date exacte decât de la o „cârtiţă” infiltrată în trupele duşmane. Altceva însă îmi stârneşte curiozitatea: conţinutul lăzilor. Nu poate fi vorba de arme, căci, pentru fiecare dintre ele, e nevoie doar de doi cărători. Bananele sau maniocul reprezintă o marfă prea ieftină, pentru un transport atât de scump. De obicei, sunt folosite căile ferate, până la porturile din Oceanul Indian. Îmi scormonesc mintea, ca să găsesc răspunsul, dar rămân cu buzele umflate. Mă las păgubaş.

În trei foişoare de lemn stau santinele dotate cu binocluri. Alte şiruri de soldaţi sunt dispuse la liziera pădurii care înconjoară aeroportul. Descopăr şi două cuiburi de mitralieră plasate la capătul îndepărtat al pistei, iar din spatele ultimilor copaci se pot distinge formele unor transportoare blindate.

Croncănitul unei păsări ne atrage atenţia către copacul din care Fachirul ne împarte sarcinile prin semne. Mie îmi revin foişoarele şi cuiburile de mitralieră, deşi, sincer să fiu, aş fi preferat să întind o plasă de explozibili în jurul transportoarelor, cum are de făcut Otto, sau să creez o diversiune pentru soldaţii din dispozitivul de apărare, de care se vor ocupa Colosul şi Sara. Totuşi, cea mai grea misiune e cea a Fachirului. Trebuie să pătrundă de unul singur în carlinga piloţilor, pentru a împiedica o decolare intempestivă.

Reuşita unei astfel de misiuni depinde în cea mai mare măsură de coordonarea şi sincronizarea acţiunilor. Iar de reuşită depind vieţile noastre. Ne cunoaştem foarte bine şi asta ne insuflă curajul de care avem nevoie. Este foarte important să ştii cum gândesc camarazii tăi, mai ales atunci când telepatia înlocuieşte staţiile de emisie-recepţie.

După ce poziţionez prin teleobiectiv cele trei foişoare, dispuse în triunghi, cobor din copac, îndreptându-mă şerpeşte spre cea mai apropiată magazie. Trec prin apropierea unui negru, care fumează nepăsător o ţigară confecţionată empiric. O clipă, am impresia că m-a văzut, căci aruncă ţigara şi îşi duce iute mâna la armă. O transpiraţie rece îmi îngheaţă umerii şi ceafa. Sunt însă un bun cunoscător al tehnicii stăpânirii de sine. Mâna negrului se prelinge pe lângă armă, în buzunar, de unde scoate o sticluţă de plastic. Îi aruncă o replică camaradului aflat la mică distanţă, după care trage un gât sănătos. Camaradul îl imită, apelând la propriile-i resurse.

Când ajung lângă magazie, trăiesc cu impresia că toţi ceilalţi mă aşteaptă pe mine pentru a trece la acţiune. Mă uit la ceas şi mă liniştesc. Acum vine partea cea mai delicată. La săgeata pe care o fixez în mica arbaletă e prins un fir electric. Săgeata e, de fapt, purtătoarea unei cantităţi destul de mici de explozibil, dar cu efect garantat. Linia de tragere se află doar la câţiva centimetri de pământ, iar iarba înaltă nu-mi oferă posibilitatea de a observa eventualele obstacole. Îmi fac cruce cu limba, după care ţintesc cu grijă piciorul de lemn al celui mai îndepărtat foişor. Când săgeata se înfige zbârnâind şi trăgând firul după ea, îmi înăbuş un chiot de satisfacţie. După ce leg firul la detonatorul prins de centură, armez cea de-a doua săgeată. Apoi pe cea de-a treia. Acum, detonatorul a primit toate cele trei fire, aşa că îi programez timpul de declanşare automată, lăsându-l în iarbă. Un timp care

trebuie să corespundă parcurgerii distanţei până la cuiburile de mitralieră. Un timp de care depinde viaţa mea. Dar şi vieţile camarazilor mei.

Aleg varianta cea mai riscantă, care e şi cea mai rapidă. Se încarcă ultimele lăzi, aşa că orice întârziere ar însemna eşecul misiunii. În spatele magaziei, un soldat trebăluieşte la motorul unui jeep care are de două ori vârsta lui. Din câteva mişcări de şopârlă urmărită de un producător de poşete sunt lângă el. Îl cosesc, proptindu-i cuţitul în boaşe. Ce avea negrul ochii mari, dar ce mari îi face când mă vede! Nu am nevoie de cuvinte pentru a-l informa despre intenţiile mele şi despre ce s-ar putea întâmpla dacă nu s-ar conforma. Soldatul e, pur şi simplu, paralizat de frică. Surpriza e atât de mare, încât îşi dă drumul pe el. Sunt obişnuit cu astfel de reacţii, care de mult nu-mi mai stârnesc veselia. După ce-l aşez la volan, mă înghesui sub bordul maşinii, ţinându-i în continuare cuţitul între picioare, Tremurând ca varga, negrul o ia cătinel către cuiburile de mitralieră, mişcându-şi crăcii cu delicateţea unui flamingo, atent să nu-mi întărâte cuţitul. Vânzoleala din jurul avionului îmi este de mare ajutor, mai ales că maşina a luat-o de-a dreptul pe pistă. O namilă de negru urlă către şofer, făcându-i semn să oprească. Soldatul este însă teleghidat. Latră, la rândul lui, câteva cuvinte care-l determină pe cel decis să-l oprească să se ferească din calea maşinii. Trecem atât de aproape de soldaţii care încarcă lăzile, încât, dacă unul dintre ei ar privi cu mai mare atenţie, i-ar fi imposibil să nu mă observe.

Tremurul şoferului mi se transmite şi mie, dar e din cauza fricii. Sunt conectat la un sistem de înaltă tensiune care-mi varsă în sânge megawaţi de adrenalină. Depăşesc avionul şi pot distinge, o clipă, chipul stupefiat al Fachirului, cocoţat pe partea inferioară a fuzelajului, cu ajutorul mănuşilor sale magnetice. Nu se aştepta să mă vadă plimbându-mă cu jeepul prin mijlocul duşmanilor.

Mai sunt doar câţiva metri până la cele două gropi, din buza cărora răsar ţevile ameninţătoare ale mitralierelor, când detonatorul îşi face treaba. Foişoarele cad retezate, asemenea unor girafe faultate de un fotbalist cotonogar. În acelaşi timp, din dreptul locului în care se află tanchetele, se înalţă o trombă de flăcări. Suflul exploziei răstoarnă jeepul. Şoferul negru intră direct în cuţitul proptit în vintre. Încă rostogolindu-mă, arunc grenadele pregătite spre cuiburile de mitralieră. Reuşesc cu greu să mă ridic şi, plin de sânge – nici măcar nu mai ştiu dacă al meu sau al şoferului – mă năpustesc, lăsându-mi Kimul să-şi facă datoria. Singurul mitralior care supravieţuise are parte de mai mult plumb decât ar intra într-un acumulator.

Una dintre mitraliere se află încă în stare de funcţionare, aşa că întorc ţeava şi iau în cătare siluetele negre, intrate într-o viermuială bezmetică. Nu apuc să termin banda de cartuşe, că răgetul Colosului stârneşte vijelie în atmosfera, altfel senină:

— Opriţi focul! Ho! Idiotule, opreşte-te! zbiară el în direcţia mea. Nu vezi că nu mai suntem decât noi?

Îmi şterg sângele care-mi acoperă ochii, neîndrăznind să mă ridic. Colosul are dreptate. Negroteii sunt culcaţi cuminţi la pământ, sfârtecaţi mai dihai ca nişte antilope servite la prânzul leilor. Mă îndrept, şchiopătând, spre avion, când un geamăt mă aruncă din nou la pământ. E şoferul care se chinuieşte să-şi scoată cuţitul din trup. Mă vede şi mă roagă din priviri să-i răsplătesc ajutorul dat. Într-adevăr, nu-l pot lăsa în suferinţă. Trag un singur cartuş, care-i zboară o parte din căpăţână, împroşcându-i creierii peste jeepul răsturnat din spatele lui.

Trupurile celor doi piloţi ruşi, veşnicul echipaj închiriat, sunt proiectate printr-un geam spart al carlingii. Când ating pământul, bufnesc asemenea unor saci de ciment. La geam, apare figura de struţ a Fachirului, care ne îndeamnă să ne grăbim. Urc cu greu prin trapa din coada avionului. Un şut violent în fund îmi aminteşte că trebuie să fiu mai sprinţar. E Colosul, care zbiară ca un canibal căzut în propria-i ciorbă:

— Ai vrut să mă ucizi! Nu poţi spune că nu m-ai văzut! Toată lumea e de acord că sunt cel mai bine făcut soldat din câţi au purtat vreodată o uniformă!

— Data viitoare o să am grijă să nu mai ratez! îi răspund, frecându-mi cu pasiune partea vătămată.

— Aţi auzit! Am fost ameninţat! continuă Colosul să urle, luându-i pe Otto şi pe Sara drept martori. Voi depune o plângere la Comisia de anchetă asupra abuzurilor.

— Mişcă-ţi fundul, hahaleră! îl admonestează Fachirul. Florine, treci la manşă şi dă-i bice! Nu mai cere permisiunea turnului de control, că n-avem aşa ceva.

Îi îmbrăţişează pe Otto şi pe Sara, iar Colosului îi administrează o labă pe spinare.

— Bine-aţi venit în Iad! zice el, în loc de felicitări.

O să am ceva probleme cu depresurizarea din carlingă. Prea multe însă nu am de făcut, mai ales că Fachirul mă îmboldeşte de la spate ca o soacră cu menopauza întârziată.

Reuşesc să ridic cargoul de la sol şi iau un viraj Sud-Vest-Est. N-am mai condus un aparat de zbor din Transnistria, dar asta, ca şi regulatul, nu se uită niciodată. De altfel, Antonov 234 se conduce aproape tot atât de uşor ca o Volgă model ’60. Avionul trebuie că e cunoscut în zonă, drept care nu-l înalţ prea mult, pentru a nu stârni oarece radare. Zborul la joasă înălţime nu e ideal pentru un cargou, dar când ai morcovul în fund faptul că se vede pătrunjelul nu mai contează.

Mă destind abia când văd în depărtare oglinda întinsă a lacului Tanganyika. Sunt pe drumul cel bun. Cu ocazia asta, îmi permit prima gură de votcă. Mi-o oferă chiar Colosul, sosit în grabă să se minuneze de mulţimea de beculeţe şi cesuleţe de la bord. Mă priveşte admirativ.

— E singurul lucru pe care nu l-am încercat vreodată, zice el, mângâind manşa copilotului.

— Ia laba, zebră împăiată! Sau vrei să ne trezim pe fundul lacului, dând de mâncare la peşti?

Colosul îşi duce mâinile la spate, fără să protesteze. Zborul îi dă o oarecare stare de nesiguranţă, cu care nu e obişnuit, deşi a participat la zeci de deşănţări.

— Am deschis o ladă! se laudă el, lăfăindu-se în scaunul transmisionistului. Îmi închipuisem că e tutun. Când colo, ce crezi că spune nepricopsitul de Andar? Haşiş! Haşiş din cel mai bun! Ca să vezi unde i-a dus mintea pe negrotei.

Acum îmi cade şi mie fisa. Aşadar, nici vorbă de banane sau manioc, cum căutase Babu să ne îmbârlige. Paramilitarii ăştia făceau parte din două cartele adverse, care controlau plantaţiile de haşiş şi marijuana! Un comerţ despre care, probabil, Dodoma şi Bujumbura[11] se fac că nu ştiu nimic, dar din care ies bani buni. Imposibil ca O’Connor să nu fi avut vreo veste despre aşa ceva. Ba îmi vine să cred că o parte din banii obţinuţi pe droguri intră chiar în buzunarele americanilor, contra arme livrate prin transporturi speciale. Nu fiindcă m-ar deranja aspectul, dar, de obicei, când eşti invitat la masă, e bine să cunoşti dinainte meniul. Colosului nu-i fac însă desenul.

— Dacă se prinde Ohalele că ai umblat la ambalaje, ne dă pe mâna canibalilor!

— Strict imposibil! face Colosul pe un ton misterios. Am bătut la loc capacul şi am prins chinga de tablă fără probleme. Îşi umflă bicepşii, crispându-şi degetele care seamănă cu nişte căngi de escavator, după care continuă: Puţoiul ăla de Otto se dădea de ceasul morţii că n-am luat

menghina. Când am executat eu numărul în locul maşinăriei, era să se scape pe el.

— Ce-i drept, îi zic, ai o forţă ieşită din comun.

— Nu-i aşa?! răcneşte Colosul, jucându-şi muşchii sub salopeta care stă să crape pe el.

Plimb avionul de pe o aripă pe alta şi iată-l pe uriaş devenind violaceu. Îmi aduce aminte, în treacăt, despre ce o să mă aştepte o dată ajunşi pe pământ şi trece în spate, în compania mai plăcută a celorlalţi. Acolo unde nu sunt nici ferestre.

După ce dau ocol pistei pregătite de oamenii lui Ohalele, pun cargoul cât pot de lin la sol, strunindu-l din flapsuri. Suntem întâmpinaţi cu entuziasm, deşi lipsesc fanfara şi garda de onoare, în schimb, Ohalele şi Babu se învârtesc printre noi, aidoma unor balerine în căutare de contract. Lăzile sunt controlate cu atenţie, dar rămân pe loc. Asta mă face să cred că avionul îşi va continua cursa cu aceeaşi încărcătură, însă cu alt echipaj.

— Nu sunteţi curioşi să ştiţi ce e în lăzi? întreabă Ohalele cu vocea unui vameş divorţat a patra oară.

— Nu suntem plătiţi pentru asta! răspunde prompt Fachirul.

Ohalele râde băţos, punându-şi cicatricele în stare de agitaţie.

— Arma! zice el sec, privindu-l drept în ochi pe indian. Comandante Andar, vă felicit pentru misiunea îndeplinită! Pe tine te aştept peste o oră, la punctul de comandă, pentru raportul detaliat.

Salută după toate regulile, apoi, executând un stânga-mprejur perfect, se îndepărtează, însoţit la doi paşi în urmă de Babu. Soldaţii negri ne bat pe umeri, scoţându-şi fildeşul la vedere. Strigătele lor seamănă cu ovaţiile unei galerii de microbişti împătimiţi. După obiceiul soldăţesc, se schimbă ţigări şi votcă. Negrii ne împart şi nişte amulete mici de os. Colosul se arată foarte interesat de cadoul primit. Prin intermediul lui N'Gomo i se transmit informaţii despre calităţile amuletelor. A lui îl va feri de glonţ şi de atacul leoparzilor. Uriaşul nu poate pricepe cum un răhăţel din os posedă asemenea puteri. Se trece la o discuţie mai aprofundată despre duhuri, ceea ce-i uşurează mult înţelegerea. Frederick. Sheldon, cel mai sadic ucigaş pe care l-am cunoscut vreodată, este un devorator al cărţilor de poveşti şi al filmelor de desene animate. Le împărtăşeşte şi el negrilor cunoştinţele dobândite din povestea duhului din sticlă. Soldaţii râd încântaţi. Ei cred că uriaşul se referă la votcă, iar gluma li se pare foarte reuşită. Colosul, care nu se aştepta la o asemenea reacţie, pune totul pe seama efectelor negative ale ultravioletelor asupra creierului.

— O grămadă de pămpălăi! apreciază el colectiv trupa care se prăpădeşte de râs. Nu omite să adauge cu tonul unui campion al testelor de inteligenţă: Sunt mai proşti decât ciubota mea dreaptă!

— Nu-i de mirare că vă înţelegeţi! aruncă Sara, ocupată cu toaleta credinciosului ei Kim.

— Cleopatra! exclamă Colosul, prinzând primul nume de rezonanţă care-i trece prin cerebel. Mai bine ţi-ai arăta recunoştinţa. Dacă nu eram eu, acum zăceai în groapa comună, alături de tanzanieni.

După care ne spune adevărata poveste a anihilării celor care făceau de pază în jurul aeroportului atacat. E ceva între, un film de mâna a treia şi o poveste SF apărută în revistele pentru copii. Sara se mărgineşte să zâmbească, continuându-şi munca migăloasă. Totuşi se înduplecă să mai lase şi de la ea.

— OK, Fredi! Îţi mulţumesc! Mi-ai salvat viaţa!

— Recunoaşte! urlă Colosul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Acum, dragă Sara, mi se pare c-a venit timpul să-ţi salvez şi viaţa sexuală!

— Fredi, oftează Sara, schimbând poziţia Kimului, ce-ai zice dacă te-ai trezi dintr-o dată cu un glonţ în vintre?

— Cum? se ofuschează Colosul. Refuzi serviciile mele, de care s-au bucurat atâtea preotese ale falusului?

— Sunt la ciclu! trânteşte Sara, cerând un armistiţiu.

— Trece-mă pe lista de aşteptare! găseşte Colosul soluţia. După care, întorcându-se spre Otto, se interesează: Ţie ţi-a venit luna asta?

Ceea ce-l deosebeşte cu siguranţă pe Otto de conaţionalii săi e faptul că a învăţat să înjure ca un vizitiu, lunea de dimineaţă. Se grăbeşte s-o facă şi în cazul de faţă. Paradoxal, Colosul nu se supără. Este un colecţionar de obscenităţi. Ca atare, câteva dintre expresiile neamţului sunt memorate şi puse la sertar. Reacţionează oarecum, când se trezeşte cu bocancul lui Otto în căpăţână. Îl miroase precaut, apoi îl îndepărtează cu scârbă:

— Pfui! Miroase a ojă! Uite aici bocanc de soldat! zice el, descălţându-se şi ţintind scăfârlia neamţului.

Otto se fereşte cu repeziciune. Un miros greu, de sconcs tăvălit prin sos de usturoi, se degajă în atmosferă. Chiar şi negrii devin ceva mai vioi. Scoţându-şi apoi şi ciorapul, uriaşul îşi răşchirează degetele pline de jeg. Şi le masează cu râvnă, scoţând suspine socotite.

— Potoliţi-vă! zice Fachirul, cu blândeţe, trăgându-se ceva mai departe de Colos. Vă purtaţi ca nişte handicapaţi! Ce-o să zică oamenii ăştia despre noi?

— Oameni? Care oameni? întrebă, bănuitor, Colosul. Te referi la creaturile astea negre? Nu dau doi bani pe aşa ceva. Babacu' meu susţinea, ori de câte ori prindea pe careva dispus să-l asculte, că negrii nu sunt făcuţi de Dumnezeu, întrucât nici unul dintre ei n-ar putea să bea atât cât bea el. Nu exista beţiv care să nu-l aprobe sau să nu-l laude pentru înţelepciunea lui. Ce-i drept, la câte pariuri s-au făcut, nici un cioroi n-a reuşit să-l dovedească. Curând, competiţia devenise atât de cunoscută în cartier, încât luptele cu câini şi cafturile pe bani intraseră într-un con de umbră. Cel mai fericit era bătrânul, care avea acum băutură după cât poftea pipota lui. Trebuie să vă spun că, în scurt timp, totul a luat o asemenea anvergură, încât, peste noapte, babacu' s-a trezit cu antrenor şi impresar. Au fost chemaţi negri din toate colţurile Americii, ba, dacă-mi amintesc bine, chiar şi unul de prin părţile astea, dar de dovedit, nu l-a dovedit nici unul. Teoria bătrânului cu privire la superioritatea rasei albe a început să dea de gândit comunităţii de cioroi din Chicago, care întrevedea deja premisele sumbre ale reîntoarcerii la sclavie. Astfel, după ce au ţinut un sfat la care au adunat toţi înţelepţii neamului, au hotărât să-l cumpere pe bătrân. Era vorba de o sumă pe care taică-meu se ferea până şi să o pronunţ, întrucât nu câştigase niciodată îndeajuns de mulţi bani ca să ştie să numere până la o sută. Dar negrotei au greşit lansându-i propunerea într-un moment de trezie – fenomen, ce-i drept, extrem de rar. După ce şi-a făcut însă calculele în pahare de whisky, babacu' a refuzat. Putea să bea o perioadă încă destul de lungă pe gratis, având în vedere numărul negrilor existenţi în State. Soluţia le-a venit pe neaşteptate de la un boschetar în căutare de locuinţă. În schimbul cedării unui tomberon cu vedere la lacul Michigan, ăsta le-a destăinuit secretul care, de altfel, era foarte simplu, ca mai toate ideile geniale. Materialul de concurs era minuţios controlat de arbitri, aleşi dintre beţivii de mâna a doua, aşa că penetrarea inamicului, cum se exprima un ofiţer obsedat sexual, trebuia să se bazeze pe lăcomia acestuia. Cum în pauzele concursului, bătrânul îşi golea ficatul în buda special amenajată, ciocolatiii nu aveau decât să facă uitată pe o etajeră o sticluţă din cei mai bun whisky, amestecat, în prealabil, cu un vomitiv puternic. Şiretlicul a prins de minune, căci, într-adevăr, bătrânul era atât de rapace, încât, deşi putea să bea pe gratis oricât, nu refuza să înhaţe orice ocazie ivită în plus. Pe scurt, la nici cinci minute de la reluarea competiţiei, taică-meu a prins să borască ca un puţ de sondă nesupravegheat, împroşcându-i pe cei din jur cu resturi de alimente nedigerate. Negrii nu i-au mai acordat niciodată revanşa, deşi bătrânul, cuprins de nebunie, se oferise să plătească toată băutura pusă în joc.

Ziua pe care o aşteptam cu toţii, interesaţi ca orice soldat de noile tehnici militare, urma să vină abia peste alte zece zile, timp în care Ohalele ne-a mai dat câteva misiuni de infiltrare. A distruge depozite de carburanţi şi de muniţii nu e chiar o joacă de copil, dar cred că nu mai e cazul să amintesc că, pentru noi, toate astea făceau parte din meniul obişnuit. Doar Otto a primit un glonţ în picior, care însă nu i-a afectat osul. Şchiopăta în limitele regulamentare, refuzând orice tratament preferenţial. Nici unul dintre noi nu se îndoia de capacitatea de luptă a neamţului, care mai fusese rănit şi în Kosovo, fără ca asta să-l scoată din mijlocul bătăliei. Mândria nibelungilor pulsează chiar şi în vinele proscrişilor germani.

Ohalele ne îmbarcă într-o camioneta. Drumul ni-l deschide chiar el, într-un Citroen de teren. E însoţit doar de garda de corp – trei zdrahoni care, pe lângă faptul că sunt luptători de elită, instruiţi la Şcoala Ucigaşilor, mai prezintă un avantaj: sunt muţi şi analfabeţi. Ohalele se înţelege cu ei din priviri. Foarte rar, mai face şi câte un gest lămuritor. Pentru evenimentul care urmează şi-a îmbrăcat uniforma de paradă a absolvenţilor de la Saint-Cyr. Stă mândru ca un cocoş care a scăpat la mustaţă de cuptorul cu microunde. După două ore de mers, debarcăm, continuându-ne drumul pe jos, până în dreptul unei coline, unde ne oprim pentru sfatul de taină. La mică depărtare, se poate observa o tabără prin care mişună, aparent fără treabă, o seamă de soldaţi. Nu există nici un punct de pază, ceea ce ne stârneşte mirarea, dar Ohalele nu se pierde în explicaţii. Ne înmânează armele-minune, după care scoate o cameră video. Cu gesturi studiate, o fixează pe un trepied. Se înfiripă o atmosferă de Hollywood, la începuturile cinematografiei.

Primul care ia poziţia de tragere e Otto. Puşca lui, dotată cu capse incendiare, scoate un sunet de arbaletă. Deodată, unul dintre negrii care umblă teleleu prin faţa noastră se înclină şi, imediat, din şold îi ţâşneşte o flacără ce se stinge brusc. Rămânem încremeniţi, căci, în loc să se ascundă şi să ia poziţie de luptă, camarazii îi privesc cu nedumerire, ba vreo doi chiar izbucnesc în râs. O altă salvă şi, din gâturile celor doi, ies şi de astă dată mici flame. Pielea lor devine mai neagră decât culoarea naturală, în câteva secunde sunt carbonizaţi, arşi pe dinăuntru. Dar, din nou, nici o reacţie de apărare din partea celorlalţi. Sunt ţinte vii, fără să fie legaţi.

Vine rândul Fachirului. Puşca lui cronală trage fără zgomot, de trei ori la rând. Efectul e uluitor! Unul dintre cei trei luaţi în cătare prinde să se învârtească cu repeziciune pe loc. Apucă la întâmplare o armă, cu care seceră în jur, ucigându-şi camarazii. Ceilalţi doi vizaţi de indian se înverzesc treptat, iar buzele lor capătă un aspect cianotic. Nici o picătură din sânge nu

le pătează uniformele, deşi mâinile le umblă bezmetic pe trupuri, în căutarea vreo unei răni. Se prăbuşesc ca nişte păpuşi trase de sfori. Fachirul mai ia o linie de ochire. Soldatul „lovit” orbeşte dintr-o dată, dar, iarăşi, nici o picătură de sânge, nimic care amintească de rana vreunui glonţ.

Suntem stupefiaţi. Ohalele trebuie să repete ordinul, pentru ca Sara şi cu mine să ne punem la treabă pistoalele cu ultrasunete. Soldaţii rămaşi în picioare îşi duc mâinile la urechi, scoţând ţipete neomeneşti. Cad şi se zvârcolesc, aruncând din picioare ca nişte cai care galopează prin aer.

Apoi se aşterne liniştea. Doar cadavrele celor cincisprezece soldaţi stau mărturie că n-am urmărit un film ştiinţifico-fantastic. Ohalele îşi strânge sculele, cu gesturi de cameraman mulţumit de treaba făcută. Păşim către tabăra transformată din nou într-un cimitir ad-hoc, unde ne aşteaptă adevărata surpriză.

— Ăştia nu-s tanzanieni! zice Sara, dând cu piciorul într-un trup chircit.

— Ai făcut studii de antropologie, soldat? se răţoieşte Ohalele, vizibil nemulţumit.

În loc de răspuns, Sara prinde între degete emblema de pe mâneca unei gărzi de corp. E aceeaşi cu cea de pe mânecile celor ucişi.

— Erau condamnaţi la moarte! găseşte cu cale Ohalele să dea o explicaţie. Au fost prinşi folosind droguri.

Droguri! Asta era! Asta explică de ce victimele nu au recurs la nici un gest de apărare.

— Întrucât au servit unei cauze nobilei, continuă Ohalele, vor primi onorurile cuvenite!

Onoruri care constau în înălţarea unui rug şi incendierea cadavrelor. Obiceiuri păgâne, ar exclama un neavenit. Îndepărtarea urmelor, mă gândesc eu. Dar nu e treaba mea şi nici a vreunuia dintre noi, cei plătiţi să lupte sub steagul burundez. Sau, mai bine-zis, sub cel al dolarului.

Cunoaştem lecţia. Nu facem nici un comentariu asupra celor văzute. Nici chiar Colosul nu aduce vorba despre experiment. Fachirul pare doar niţeluş marcat. Nu ştiu dacă din cauza celor petrecute, sau e vorba de efectele puştii cronale asupra trăgătorului. Se culcă imediat, nu înainte de a sorbi dintr-o sticluţă verde, pe care o ţine numai pentru el.

Predăm armele, de ce să nu recunosc, cu oarecare uşurare. Suntem prea obişnuiţi cu scule şi cu tactici militare clasice, ca să ne mai tenteze noutăţile. Bune şi ele, dar fără să facem o pasiune din asta.

Babu intră în cortul nostru fără să bată la uşă. Vorba vine!

— Drace! exclamă Colosul, la vederea fratelui său geamăn de culoare. Nici eu nu sunt Făt-Frumos, dar individul ăsta îmi dă de fiecare dată metabolismul peste cap.

Cheamă un vânt năprasnic drept martor. Babu e însă acasă la el, când e vorba de manifestări de schizofrenic. Îi răspunde Colosului în aceeaşi notă, ridicându-şi senin cracul stâng. Saluturile o dată date, se trece la limba vorbită.

— Mă gândeam să vă întreb dacă aveţi vreo nevoie, zice Babu, cârmindu-şi privirea către Sara.

— Sunt aceleaşi nevoi care te încearcă şi pe tine, răspunde Colosul cu adresă. Colega noastră, Sara, refuză însă să le dea curs.

— Vă puteţi exprima sentimentele frăţeşti şi afară din cort, replică Sara, care a primit în viaţa ei şi altfel de complimente. Şi aşa respirăm cu greutate.

— Ai priceput? glăsuieşte Colosul, bătându-l pe Babu pe spate. Cred că e timpul, mare comandant, să vii cu noi propuneri. În cărţile de geografie, pe care le-am răsfoit înainte de a veni în această frumoasă ţară, erau descrise nişte specii de păsărici exotice, pline de farmec.

— Şi de boli, adaugă Otto, pipăindu-şi buzunarul în care ţine prezervativele.

Babu e puţin derutat. Nu pricepe ce legătură are Colosul cu studiile de ornitologie, ba nici măcar nu-l poate bănui de vreo pasiune secretă. Ca locuitor al acestor meleaguri, pe el personal nu l-a preocupat niciodată aspectul pomenit. Îmi revine mie sarcina să lămuresc lucrurile, aşezând cărţile în formaţia dorită de Colos.

— Periculoase! tresare Babu, când pricepe. Boli multe. Pe-aici au luptat cei din divizia congoleză HIV[12].

— Aşa este, îi dă dreptate Colosul. Sula reprezintă o armă de temut. Întâmplător, colegul meu Otto are nişte prezervative care ar putea fi socotite, în acest sens, salopete de luptă.

Dar Babu se arată îndrăgostit până peste cap de Sara. Privirea lui bovină o enervează însă pe evreică. În contractul ei nu scrie că trebuie să suporte aşa ceva. O undă de cavalerism mă împinge de la spate şi mă interpun între Sara şi negru.

— Uită că e femeie, îi zic, trăgându-mi mai în faţă tocul pistolului.

Babu îmi aruncă o privire cu care ai putea bate nişte nituri, dar nu reacţionez. Zice ceva în limba *rundi,* care totuşi nu seamănă cu o invitaţie la mazurcă. Sara nu are nevoie să-i iau apărarea. Femeia din ea îşi cere însă

drepturile şi tace molcom, trecându-şi mâna, cu un gest pudic, prin părul ondulat. Colosul se bagă şi el. Nu pentru a-i sări în ajutor, ci pentru că nu ar accepta în ruptul capului ca un negru să i-o ia înainte.

— Sara e camaradul nostru, rosteşte el răspicat, crăcănându-se aidoma unui şerif coborât de pe un cal de lemn. Să revenim însă la puicuţele autohtone. E de presupus că nu vă rezumaţi numai la scorburi.

Babu renunţă pe moment la obiectul dorinţelor sale, oferindu-i Colosului amănunte despre obiceiurile sexuale ale locului. Conversaţia se poticneşte când vine vorba de femeia gonflabilă. Aspectul acesta pare să-i stârnească negrului amintiri neplăcute.

— Doar n-o să-mi spui acum, latră Colosul, că şi femeile din cauciuc de pe-aici au SIDA!

— Am luat o blenoragie de la un tembel care a folosit-o înainte, mărturiseşte Babu. Apoi adaugă repede, privind pe furiş către Sara: Dar e o chestie veche, trecută şi vindecată.

— La un moment dat nu te poţi încrede nici în propria ta mână! declară, ofuscat, Colosul.

Pe neaşteptate Babu propune o partidă de pescuit. Doar americanul şi cu mine ne declarăm entuziasmaţi adeziunea, dar, împreună cu Babu, suntem de-ajuns pentru barca cu motor de care acesta din urmă este foarte mândru.

— O singură dată în viaţa mea am fost la peşte! urlă Colosul, fericit, adulmecând de la prova aerul înfierbântat. S-a întâmplat pe când eram copil, iar taică-meu nu mai găsea nimic prin tomberoane, pentru a ne pune pe masă. Lacul Michigan e aproape la fel de mare ca ăsta pe care plutim acum asemenea piraţilor. Singura problemă era că bătrânul nu poseda barcă, iar în port nu ne lăsau să pescuim. Ziceau că parcelele sunt închiriate pe bani grei şi să ne vedem de treabă. Taică-meu era însă un om inventiv. De când scăpase dintr-un accident vascular, îşi descoperise aptitudini paranormale.

— Aţi folosit o cadă de baie? întreb eu, întinzându-mi picioarele cu un oftat de plăcere.

— Aiurea! zice Colosul, fără să se supere de întrerupere. Pe-alea le vindeam la fiare vechi. Am confecţionat o plută din cutii vechi de carton. Noroc că apa în care ne-am scufundat nu era prea adâncă. Ne-au salvat nişte boschetari care, chipurile ca să ne ajute, au aprins un foc, îndemnându-ne să ne uscăm hainele.

Evident că, îndată ce ne-am dezbrăcat, ne-au înhăţat cârpele şi valea! Pe chestia asta, babacu' a fost amendat pentru expunerea organelor în public. Întâmplarea a făcut ca poliţistul care l-a amendat să fie prins, la rândul lui,

după o săptămână, la nevasta unui marinar şi nevoit să sară de la balcon doar în izmene. Fiind poliţist, nu a plătit nici o amendă, ceea ce m-a făcut să înţeleg încă de la o vârstă fragedă că legea nu e aceeaşi pentru toţi! Termină Colosul de povestit singura aventură pescărească pe care o trăise în viaţa lui.

Deodată, Babu ia un viraj scurt, cârmind cu pricepere către mal, acolo unde se înalţă pe stâlpi două locuinţe lacustre. Pe sfori întinse stau, prăjindu-se la soare, o sumedenie de peşti.

— Păi, ce facem, comandante? tresaltă, nedumerit, Colosul, care nici nu observase lipsa undiţelor din barcă. Cumpărăm peştii, în loc să-i prindem?

Babu nu-i răspunde. Trage barca la ţărm, făcându-ne semn să rămânem pe loc. Dispare într-una dintre case, iar noi ne punem pe aşteptat, trecând bidonaşul de la unul la altul. Întrucât peisajul rămâne neschimbat mai multă vreme, ne gândim să ne ridicăm şi să luăm urma negroteiului. Exact în acel moment, apare chiar el „la balcon”, chemându-ne cu gesturi voioase. Scara îngustă de lemn protestează sub greutatea Colosului, dar, dacă i-a făcut namila de negru proba, nu intrăm în panică.

Casa e împărţită în două încăperi, dintre care prima e destul de măricică pentru a primi musafiri neinvitaţi. Un negru pişpiriu, fără un ochi, trage câteva temenele, după care ne invită să şedem pe scaunele scunde, cu trei picioare. La masa rotundă se mai află o negresă başoldină, probabil nevasta gazdei şi copilul acestora, o tânără de aproape cincisprezece ani. Formele fetei au devansat cu mult vârsta ei. Pe braţul stâng, gol până la umăr, are tatuată o şopârlă cu labele răşchirate.

Pişpiriul toarnă în paharele ciobite şi murdare un lichid al cărui miros inconfundabil îl dă de gol. E bine cunoscuta *oulnmpa.* Babu renunţă la prezentări, intrând direct în subiect.

— A dat norocul peste voi! zice el, frecându-şi carabele ca un veterinar care a umblat în curul unui rinocer. Samu are de vânzare nişte pietre, la un preţ incredibil!

Ne-a luat cam în pripă. Cel puţin Colosul e departe de a-i împărtăşi voioşia.

— Ce să facem cu pietrele? Să aruncăm după peşti?

— E vorba de diamante! precizează Babu, făcând un semn către pişpiriu.

Asta nu mai stă pe gânduri. Dintr-o cârpă jegoasă, pe care o desfăşoară pe masă, scoate câteva pietre strălucitoare care clipesc vesel spre noi.

— Ce te face să crezi că am cumpăra aşa ceva? îi zic lui Babu, mai bănuitor decât o marchiză căreia i-a întârziat ciclul două zile.

— Toţi albii care trec pe-aici vor! exclamă Babu, uluit. E cea mai bună afacere. Samu le vinde cu numai o mie bucata, iar voi, în America, puteţi lua de zece ori mai mult!

Dintr-o dată devenim interesaţi. Să câştigi atâta bănet, fără să-ţi pui oasele la bătaie, nu e de colo!

— Eşti sigur că-s diamante? întreabă Colosul, belindu-şi ochiul la pietre, de parcă ar vrea să le mănânce cu privirea.

— Dintre cele mai bune! se grăbeşte să confirme Babu, cu vocea unui bătrân şlefuitor evreu din Amsterdamul medieval.

Colosul se pricepe la diamante ca vidanjorul la chirurgie. Totuşi, îşi ia o poziţie marţială. Dintr-un buzunărel, scoate un monoclu câştigat la pocher de la un conte italian, pe care-l fixează cu gesturi studiate. Pune mâna pe o piatră, întorcând-o pe toate părţile, apoi o expune la lumină, îi încearcă duritatea în dinţi, ba chiar o lasă să cadă pe masă, ascultând cu o figură de expert sunetul produs.

— Oricum, zice el în final, dând drumul monoclului în buzunărel, o mie de verzişori e prea mult.

— Mult? face Babu. E puţin. Dar, mă rog, dacă nu vă interesează, mai bine să abandonăm problema.

— Două sute pe bucată, oferă Colosul, cu glasul unui paşă mărinimos. Pe alese!

— Şapte! licitează Babu.

— De ce nu-l laşi pe Samu să se tocmească? întreb eu, umplându-mi paharul fără să mai cer voie.

— Eu îi reprezint interesele, mă informează Babu, dându-şi ifose. Şase sute e ultimul preţ!

— Şi tu, mare comandant, cât ai la afacerea asta? mă grăbesc eu să bag o strâmbă.

— Vă interesează sau nu? guiţă Babu, care nu face din răbdare o virtute. Amatori se găsesc destui! adaugă el, confundând Burundi cu Broadwayul.

— Trei sute! zice Colosul.

— Patru şi batem palma!

— Trei sute cincizeci! nu se lasă Colosul.

Babu se face că se codeşte. Poartă o discuţie scurtă, în limba rundi, cu pişpiriul, la care ar vrea să participe şi başoldina. Primeşte o palmă peste gură din partea soţului, ceea ce o face să se retragă de la negocieri.

— Fie! croncăne Babu, cu aerul că ne face o mare favoare. Noi nu câştigăm mai nimic, dar pentru că suntem camarazi…

Camarazi pe dracu'! L-aş împuşca cu prima ocazie, fără să ezit. Numărăm pietrele, pe care le plătiţi cu banii ascunşi în tălpile bocancilor. Bani păstraţi pentru cazul în care ar trebui să dispărem la nevoie prin propriile noastre mijloace. Tentaţia este însă prea mare! Babu şi Samu trec în camera alăturată, pentru a-şi încheia socotelile. Pietrele iau drumul tălpilor duble. Colosul are un diamant în plus. E cel pe care l-a tot cântărit şi pe care, conform bunului său obicei, l-a făcut pierdut în pumnul său uriaş.

Când revine, gazda pune pe tapet o nouă ofertă care, traduce Babu, constă în farmecele propriei sale fiice. Preţul stârneşte iar mânia Colosului.

— Doar n-o avea diamante între labii!

— Are! Unul singur, zice Babu, rânjind cu jumătate de gură. E fecioară! Ştirea ne lasă mască. Aveam impresia că aşa ceva se mai găseşte doar prin romanele de epocă sau cel mult într-o mănăstire pierdută în munţi.

— Pe încercatelea! zbiară Colosul, care s-a mai ars cu niscaiva chestii asemănătoare.

— Banii după, convine Babu.

Puştoaica nu face nazuri. Se ridică de pe scăunel, punând marfa pe tarabă. Mişcările şoldurilor ei te duc cu gândul la o corabie lăsată pradă valurilor înspumate. Colosul tremură de poftă. Îi arde o palmă peste bucile cât dovlecii ajunşi la vremea culesului, făcându-i vânt în camera alăturată. Zgomotele pădurii din apropiere sunt acoperite de strigătele fetei şi de grohăiturile uriaşului. Babu zâmbeşte cu toată gura. Îmi face semn către başoldina care roade un os aflat în suferinţă, descriind-o ca pe cea mai mare meşteră din Africa de Est. Nu apuc să-l trimit în mă-sa, căci o serie de pârâituri, însoţite de un trosnet cumplit, cutremură pilonii casei. Mă arunc instantaneu pe burtă, pentru a mă feri de gloanţe, dar nici vorbă de un atac-surpriză.

Când Babu deschide uşa. De la camera alăturată, e gata să cadă în gol. Prin podeaua ruptă, putem vedea până jos, în apă, de unde Colosul, încă încoţopenit în tânăra africană, zbiară asemenea unui comandant de oşti, trădat de proprii săi soldaţi:

— Fecioară, rahat! I-a intrat până în trahee! Poate dacă am socoti amigdalele drept himen!

Samu se zbânţuie ca o găină cu capul tăiat. Fiică-sa n-a suferit nici o stricăciune, pentru că a căzut cu tot cu pat. Daunele pentru casă sunt însă, în opinia lui, echivalente cu suma cerută pentru o vilă în Beverly Hills. Când Colosul reuşeşte să se întoarcă din expediţia sa intempestivă, singura ofertă pe care găseşte cu cale s-o facă este o labă bine ţintită, care-l trimite pe Samu

după fiică-sa. Negresa ia loc la masa tratativelor, beneficiind de acelaşi tratament.

— În ceea ce priveşte distrugerea casei, zice Colosul; apropiindu-şi faţa de cea a lui Babu, nu am nici o vină. Fecioara ta dă din fund mai profesionist decât orice târfă din bordelul de pe Milwakee, colţ cu Nobel[13]. Eu sunt cel îndreptăţit să cer daune morale, având în vedere că pendulul meu a tras o spaimă de moarte!

Cei doi sunt la un pas de o păruială temeinică. Babu îşi aminteşte însă că tocmai se află într-o expediţie ilegală. Hotărăşte revenirea în tabără, fără a mai acorda vreo atenţie familiei reunite sub forma unei hidre cu trei capete.

Reglarea conturilor este astfel amânată. Colosul va trebui să deschidă însă bine singurul lui ochi. De astăzi, numărul duşmanilor săi a mai crescut cu unul.

Începutul celei de-a cincea săptămâni în slujba lui Ohalele debutează surprinzător. Ni se ordonă ocuparea unui platou muntos, dincolo de graniţa cu Tanzania, unde vom forma o ambuscadă. Informaţiile deţinute de comandantul african se referă la un transport masiv de arme grele care trebuie interceptat. Primim drept întăriri un pluton de luptători burundezi, comandat de însuşi Babu. Am fi preferat acţiunile noastre de comando, în care doar noi cinci ne puteam sincroniza asemenea unui singur om. Dar când eşti în serviciul plătit, trebuie să mănânci ce ţi se pune în farfurie.

Negrii, se ştie, nu fac parte dintre preferinţele Colosului. În privinţa asta, Otto, arian până în vârful degetelor, este de partea lui. Când un soldat prea conştiincios îl îmbrânceşte fără să vrea pe uriaş, primeşte un zvast care-l aruncă pe panta înclinată. Cu greu se agaţă de pietrele ascuţite, evitând să se prăbuşească în prăpastie.

— Bă, cioroiule, îi strigă Colosul, mai încearcă să faci o dată figura asta şi te poţi socoti cel mai ghinionist om din lume! îşi şterge salopeta atinsă, cu gesturile studiate ale unui medic priceput la dezinfecţii, după care îşi continuă peroraţia: Ar trebui să primim un spor de toxicitate. Nu e uşor să respiri acelaşi aer cu maimuţoii ăştia.

— După ce-mi iau banii, visează Otto, o să-mi cumpăr-o fermă în Norvegia. Acolo, cel puţin, o să fiu scutit să dau nas în nas cu vreun negru.

— Vei fi un fericit! proclamă Colosul, aruncându-i o privire şireată. Dar, spune-mi, Otto, care e părerea ta sinceră despre evrei?

— Nu sunt nazist, i-o retează Otto. Tu, în schimb, eşti un dobitoc, dacă crezi că m-ai putea pune împotriva Sarei.

Colosul e de-a dreptul bulversat că neamţul i-a ghicit intenţiile. În sinea lui, se considera al naibii de subtil.

— Sara e, în primul rând, camaradul nostru. Nu la ea mă gândeam, minte el cu seninătate.

— Frederick, zice Sara, înăbuşindu-şi un căscat, faci parte dintr-o specie care ar pune pe gânduri medicii legişti la vremea autopsiei. Cred că deja e pregătit borcanul în care va fi expus creierul tău.

— Vorbeşti, probabil, despre un al doilea borcan, latră Colosul, amintindu-şi de tânăra cu care s-a prăbuşit prin podea. Primul, după cum foarte bine se ştie, e pregătit pentru altceva. Meşterii sticlari trebuie să dea în brânci pentru a-l confecţiona, având în vedere dimensiunile cerute de împrejurări.

— Va fi unul şi acelaşi, hotărăşte Otto, căci toată lumea cunoaşte faptul că tu îţi ţii creierul în pantaloni.

— Voi, femeile, sunteţi foarte ciudate! îi răspunde vesel Colosul, scuipând pe o şopârlă ieşită la soare. Când vine vorba de mătărângă, strâmbaţi scârbite din nas şi vă sclifosiţi ca nişte contese ieşite de la ginecolog. Dar când daţi cu ochii de obiect, vă crăcănaţi mai abitir decât marinarii pe puntea unui vas, în plină furtună.

Azvârle cu o piatră după un soldat care poartă un aruncător de mine şi apoi îşi şterge nasul cu două degete. La fiecare pas pe care-l face, muşchii lui herculeeni îi tresaltă sub salopeta cafenie. Emană o forţă de tanc uman.

— La ferma mea din Norvegia, îşi reia Otto proiectele, voi creşte reni şi malamuţi de tracţiune. Animalele sunt de preferat oamenilor. Noe a fost un mare deştept.

— Îţi doresc să ai ferma ta, îi spune Sara, dar eu una nu cred.

— Că vei putea rămâne acolo pentru prea mult timp. Microbul cu care suntem infestaţi nu are un antibiotic pe potrivă.

— S-ar putea să ai dreptate, spune Otto, dar trebuie să încerc. E tot ce-mi mai doresc de la viaţă.

— Eşti ca un orăşean care vrea să trăiască în mijlocul naturii, Otto! zic eu, cu gândul la satul din Apuseni, unde aş fi putut să duc o viaţă liniştită, alături de Liana şi de copil. Şi care, cum dă cu nasul de mirosul balegii şi de lipsa de confort, dă fuga înapoi, la oraş.

— Mă cunoşti chiar aşa de bine? face Otto, cu o undă de dispreţ în glas.

— Mă cunosc pe mine, îi răspund eu. Cei ca noi, nu vor avea niciodată parte de un loc al lor pe pământ. Până şi un mormânt ar refuza să ne primească.

— Încrâncenarea asta s-ar putea să-ţi aparţină numai ţie, trânteşte Sara, trăgându-şi pe ochi cozorocul lung al şepcii. Între suflet şi zestrea genetică a omului mai încap multe.

Am ajuns într-o trecătoare. Babu dă semnalul de oprire. Lipsa elementelor naturale necesare organizării unei ambuscade mă face să am îndoieli asupra tacticii învăţate de burundez. Totuşi; suntem dispuşi într-o formaţie aproximativă, noi cinci alcătuind un grup aparte.

— E clar! declamă Colosul. Vom folosi drept exemplu negroteilor. Am ajuns şi profesori!

— Mi te închipui în cele mai diverse ipostaze, îi zic, montându-mi mitraliera uşoară pe o piatră teşită, numai la catedră nu!

Deodată, lumina zilei păleşte. Prin faţa ochilor îmi trece o străfulgerare venită parcă de la o lampă cu stroboscop. Întind din reflex mâinile, ca şi cum aş vrea să mă agăţ de ceva, dar îmi revin brusc. Fachirul ordonă foc de voie. Îl iau în vizor pe Babu. Iar când scăfârlia lui umple cătarea apăs uşor pe trăgaci. Îi zboară jumătate din cap. După ce se clatină într-o parte şi-n alta. Babu se prăbuşeşte în faţă. În acelaşi moment, armele camarazilor mei pârâie cu răutate, împărţind tainul morţii.. Soldaţii negri nu mai apucă să se adăpostească. Sunt vânaţi ca nişte capre de munte. Nici nu ştiu de unde vine focul ucigător. Se învârtesc asemenea unor titirezi scăpaţi de sub control. În curând, putem număra douăzeci de cadavre întinse la soare.

Din spate, aud strigătul lui Otto şi, când mă întorc, îl văd pe Colos străpungându-l cu pumnalul lui Puma. I-l înfige adânc în piept, după care îl trage brusc în jos, despicându-l pe neamţ. Primesc un pat de puşcă în şale, care mă trimite la câţiva metri. Mă ridic automat şi-l văd pe Fachir îndreptând spre mine ţeava scurtă a Kimului său. Vreau să mă feresc, dar alunec şi pornesc la vale, ca un tăvălug. Înainte de a cădea, mai apuc să văd pe culmea golaşă reflecţia unei raze de soare, ca şi cum un ţintaş m-ar urmări prin luneta lui. O clipă, am impresia că-l observ pe Ohalele, cu camera video în mână.

Gloanţele ţiuie în jurul meu, căutându-mă ca nişte factori poştali decişi să împartă pensiile. Alunec, alunec în continuare, lovindu-mă de bucăţi de stâncă, de cataroaie care nu-mi pot însă opri rostogolirea. Ajuns la poalele colinei, mă ridic mai ceva ca un hopa-mitică, şchiopătând către pădurea din apropiere. În cădere, mi-am pierdut Kimul. Nici Carpaţiul nu mai e în teaca

meşterită în carâmb. Nu mai am decât pumnalul de luptă, aşa că nici vorbă să pot riposta în vreun fel la focul care vine din vârful dealului. Deşi creierul îmi comandă să mă opresc şi să reiau urcuşul către platoul de pe care am căzut, instinctul, hrănit în atâtea lupte, este mai puternic. Încă împotriva voinţei mele, alerg cu ultimele puteri la adăpostul copacilor mărunţi, apoi, tot mai departe, fără să ştiu încotro, căci cele care mă poartă nu mai sunt picioarele mele. Uit complet de oboseală. Trec ore, sau zile, sau ani de când tot alerg. Mintea mea refuză să mai contabilizeze timpul. Până la urmă, rămân la cheremul rezistenţei fizice. Când muşchii au consumat şi ultimul strop de vlagă, mă împleticesc şi cad pe spate. Aerul nu mai vrea să intre în piept, iar o durere infernală îmi cuprinde dintr-o dată capul. Sunt ca într-un *montagnes russes* care coboară încontinuu, în hăul care se deschide sub mine.

Într-un târziu, capul mi se limpezeşte, iar trupul îşi opreşte tremurul. Nici nu ştiu la ce să mă gândesc prima oară, când, din stânga mea, se aude un zgomot ca de crengi rupte sub tălpi. Când mă întorc, înlemnesc! E Liana! Gura refuză să vorbească, deşi îmi aud perfect cuvintele rostite parcă de altcineva:

— Liana! Tu, aici?

Liana se apleacă peste mine, privindu-mă fix. Ochii ei frumoşi, mai galbeni şi mai dulci decât mierea, au irizări ciudate, asemenea străfulgerărilor care mă orbiseră puţin mai înainte. Nu mişcă buzele, dar îi aud foarte bine vorbele:

— Asta e tot, Florine! Ai minţit în permanenţă promiţând în van că te vei întoarce pentru totdeauna la mine! M-ai făcut să sufăr ca nimeni altul! Asta e tot! Trebuie să plăteşti!

Îmi scoate pumnalul din teacă, trecându-mi-l în mână şi apăsându-mi degetele pe mâner. Mâna ei parcă se contopeşte cu a mea. Nici măcar nu încerc să protestez. Ştiu că are dreptate. O fracţiune de secundă, sunt cuprins de o serie de sentimente consecutive: spaimă, oroare, revoltă şi apoi resemnare. O resemnare care-mi aduce fericirea împăcării cu mine însumi.

Prind pumnalul cu amândouă mâinile, ridicându-l deasupra capului. Mă concentrez asupra punctului *hani,* aflat la două degete sub ombilic, locul preferat al samurailor deprinşi cu ritualul *harakiri.*

Un vâjâit ca de strună ruptă, venit de undeva, dintr-un alt univers, e tot ce mai aud. Apoi, noaptea. Şi somnul adânc al lumii de dinaintea naşterii mele.

Pe strada cu orfelinatul unde am crescut, trăia o bătrânică, despre care toţi spuneau că e o vrăjitoare.

Avea o faţă zbârcită şi mică, mâinile şi picioarele ca de copil, dar glasul, glasul ei nu se potrivea deloc cu înfăţişarea. Era cald şi dulce, ca un aşternut moale ce te primeşte în braţele lui după oboseala zilei. Noi, copiii străzii, ori de câte ori o vedeam, o înjuram şi aruncam cu pietre după ea, scălâmbăindu-ne în fel şi chip. Bătrâna nu se ferea de pietre şi nici nu răspundea la răutăţile noastre. O singură dată s-a oprit şi, întorcându-se spre noi, ne-a privit cu ochii ei verzi.

Am simţit ceva asemănător tăişului unui pumnal.

Când mi-am privit mâna, am văzut cum curgea sânge din ea. M-am speriat rău de tot, mai ales că nu exista nici o tăietură pe piele… Andar Prajepa, mercenarul indian, pe care-l porecliserăm Fachirul, ne spusese odată câteva cuvinte, neînţelese la acea vreme: „Când vom putea privi cu duhul şi auzi cu sufletul, când vom putea mirosi cu spiritul şi gusta cu gândul, abia atunci vom putea pipăi infinitul."

(Din „Jurnalul unui mercenar", scris de Florin Zamfir)

III

Punctul roşu se măreşte şi devine o pată. O pată de sânge, în jurul căreia se materializează un chip ce capătă trup şi membre în scurt timp. Îmi este necunoscut… Ba nu, deşi seamănă foarte bine cu Liana, ştiu că e Sara! Are pielea transparentă. Pe neaşteptate, îşi lipeşte sânii şi coapsele de trupul meu şi îşi aşază gura peste gura mea, lăsând cuvintele să-i curgă ca printr-o pâlnie, direct în creierul meu. La început, e o înşiruire de vorbe goale, fără rost, apoi, treptat, încep să le pricep sensul, agăţându-mă de el ca de un fir care să mă scoată din blestematul labirint în care mă aflu…

— Mă numesc Sara şi am fost primul meu bărbat. Nici narcisism, nici masturbare. Mi-a plăcut să mă posed. Mi-a plăcut să mă iubesc ca femeie, dar şi ca bărbat. Nici hermafroditism, nici lesbianism. Şi cum trupul rămâne unisexuat, am ales dedublarea. Sau mi-a fost dată. Ciudat este că, astfel, am reuşit să-mi capăt identitatea. Conştientizarea sinelui începe cu conştientizarea propriului sex. Dacă a existat vreodată un obiect de îmbrăcăminte pe care să-l urăsc, apoi a fost vorba de chiloţi. De câte ori mă plimbam singură prin pădure, pământul, iarba, muşchiul prelins ca o vopsea de ulei în jurul copacilor îmi trimiteau, de-a lungul coapselor, până la pubis şi chiar în interiorul lui, un parfum aproape material. Ca nişte mâini răsărite din pământ, atât de reale în irealul lor, atât de acaparatoare, încât nici nu încercam să scap de ele. Mâna îmi aluneca inconştientă peste braţe, peste sâni, peste picioare, căutând în jur, ca un orb care trece strada, până găsea conul de brad. Făceam dragoste cu Natura. Reluam de fiecare dată jocul cu o voluptate sporită. Fecioara Maria rămăsese însărcinată, fără a fi dezvirginată de Natură. Şi dacă avea barbă, era pentru că pictorul intenţionase mai întâi să-l picteze pe Cristos, dar, pe parcurs, se răzgândise. Într-un fel, mă simţeam şi eu dezvirginată, într-altul, biserica şi autoritatea tatălui mă forţau să recunosc intangibilitatea himenului. La cincisprezece ani, primeam mirul. În faţa mea şi a preotului nu mă simţeam vinovată. În faţa lui Dumnezeu, da… Apoi am cunoscut oamenii. Oare asta era viaţa? Oare aceştia erau oamenii? Nişte marionete într-o comedie scrisă dinainte? Oare suferinţa era singura trăire care ne putea apropia de Natură? Răspunsul se dovedea de fiecare dată acelaşi: plecăm de la un joc şi ajungem să-l trăim ca pe propria noastră viaţă şi poate e chiar propria noastră viaţă. Şi se mai întâmplă, de multe ori, să plecăm de la o minciună şi să ajungem să credem în ea. Dar la ce bun să fii conştient de un rău, dacă nu-l poţi schimba?! Suntem râuri care

nu pot exista decât curgând şi care, curgând, nu pot sfârşi decât vărsându-se în altele. Şi totuşi, nici o viaţă nu seamănă cu cealaltă. Doar Moartea e aceeaşi.

Sara intrase toată în trupul meu ca într-un mormânt. Ochii mi se obişnuiesc treptat cu întunericul jupuit de flăcările pale ale unui foc molcom. Mă uit în jur cu mirare. Mă aflu într-un cort. Alături de mine, cu picioarele strânse sub ea, şade o negresă a cărei vârstă nu o pot ghici. Când dau să mă ridic, îmi pune mâna pe umăr, oprindu-mă cu blândeţe. Nu forţa mâinii, ci aceea a blândeţii mă face să rămân întins. Îmi dă să beau dintr-un bol de lut pictat o licoare cu un gust necunoscut.

— *Tapioca au gras!* spune ea în franceză, săltându-mi uşor capul de pe perna de ierburi. *C'est un potage miraculeux*[14].

Sorb direct din bolul de lut. Mici înţepături îmi străbat corpul, rechemându-l la viaţă.

— Unde mă aflu? îngaim eu, atunci când îmi pot mişca buzele.

Negresa nu apucă să-mi răspundă. Foaia cortului se dă la o parte, lăsând să pătrundă un bărbat negru, cu barba şi părul albe, îmbrăcat doar într-un soi de şort. La gât i se bălăbănesc câteva şiraguri de oase, iar la mâini poartă brăţări de metal. Are capul încins cu o basma sângerie, legată la spate. Privindu-l, simt cum devin dintr-o dată copilul neputincios, cerând îndurare oamenilor care trec nepăsători pe lângă el. Îmi vine să-mi întind braţele şi să-i cuprind gâtul, pentru a căuta adăpost la pieptul lui.

Dintr-un flacon de lemn, bătrânul varsă câteva picături pe fruntea mea. Restul conţinutului îl azvârle în foc. Buzele lui murmură o incantaţie care aduce a cântec de leagăn. Un tremur violent îmi cuprinde trupul. Când frisoanele se succed cu repeziciune, simt cum inima caută să-şi facă loc printre coaste, spărgându-mi pieptul. Aş vrea să urlu, dar nu reuşesc decât să scâncesc.

Apoi, trupul mi se linişteşte. Respir regulat, simţindu-mă ca într-o dimineaţă obişnuită, pregătit să încep o nouă zi. După ce mă ridic în capul oaselor, îmi trec mâinile peste faţă, ca şi cum m-aş spăla la chiuvetă. Negresa nu mai schiţează nici un gest să mă oprească. Îmi zâmbeşte încurajator, molfăind o coajă de copac. Bătrânul priveşte pe deasupra capului meu. Nu trebuie să-l întreb nimic, căci prinde să vorbească în franceză, reluând parcă o discuţie începută cu mult timp în urmă:

— Rana de la mână ţi s-a vindecat. Dacă Maoudi, spune el, arătând spre negresa care continuă să zâmbească, nu ţi-ar fi trimis săgeata în braţ, te-ai fi

sinucis. Ai fost posedat. Trupul tău răspundea la porunci venite din afara lui. Un vrăjitor ţi-a intrat în creier. L-am alungat. Vindecarea ta e deplină. Vrăjitorul nu va mai avea puterea să te stăpânească.

Îl ascult cu gura căscată. N-am crezut eu în poveşti nici când eram copil, dar ce aud acum întrece orice imaginaţie. Ultimele scene, cu uciderea lui Babu şi a soldaţilor lui, cu Colosul înjunghiindu-l pe Otto şi cu figura schimonosită a Fachirului, gata să mă ciuruiască, îmi revin cu limpezime în minte.

— Cine eşti? întreb eu, încercând să găsesc un punct de sprijin în tot haosul ăsta.

— Un vraci. Voi, albii, mă numiţi preot *voodoo.* Aici te afli pe teritoriul tribului Hoara.

— Camarazii mei?

— Dacă te referi la bărbatul uriaş, fără un ochi şi la femeia împuşcată în cap, acum sunt bine. Au scăpat, ca şi tine, pentru că au ajuns aici.

— Vreau să-i văd! zic eu, dând să mă ridic în picioare.

— Acum nu se poate. Încă se află în starea de somn care-i va readuce la viaţă! mă opreşte bătrânul. Erau şi ei posedaţi, ca şi tine.

— Dar ceilalţi?

— Nu mai există nimeni.

Închid ochii. Îmi revine în minte imaginea taberei din Portland, cu sala în care am fost supuşi testelor fizice. Dintr-o dată, înţeleg că nu a fost nici pe departe vorba de aşa ceva. Ni s-au spălat creierele. Asta s-a întâmplat! Ni s-au spălat creierele, pentru a ni se implanta comenzi la care să răspundem la primul contact telepatic. Aşa se explică şi atacul asupra plutonului lui Babu sau actul criminal al Colosului asupra lui Otto. E clar că am fost cobaii unei experienţe, dar ce fel de experienţă, pentru ce, cum… toate acestea rămân necunoscute.

O oboseală cumplită mă forţează să mă întind la loc pe pătura colorată; Maoudi îmi dă din nou să beau *tapioca au gras;* din bolul de lut pictat. Nici nu ştiu dacă am adormit sau am rămas doar într-o stare de amorţeală. Când îmi revin, bătrânul e tot în faţa mea. Doar Maoudi dispăruse.

— Îţi datorez viaţa, îi zic eu vraciului, întorcându-mă pe o parte, ca să-l pot privi mai bine.

— Credinţa noastră spune că, atunci când salvezi viaţa unui om, iei sufletul unui leopard. Iar când ultimul leopard îşi va fi dat sufletul, omenirea va începe treptat, să moară.

— Vraciule, îngaim eu, trezit de-a binelea, nu mă pricep la astea. Dacă o să cred că un vrăjitor mi-a intrat în creier, înseamnă că tu ai puteri şi mai mari.

N-am de gând să-i depăn toată povestea. Descoperirea pe care am făcut-o mi se pare încă o fantasmagorie a minţii mele prea înfierbântate. Iată de ce devin neaşteptat de exact:

— Cât despre practicile astea, *voodoo*, ştiam că există doar undeva, pe la antipozi.

— Aşa este, zice vraciul, pe care continuam să-l cred un ignorant. Dar ce nu ştiţi voi, albii, e că noi, cei de-aici, din tribul Hoara, am fost primii oameni de pe pământ.

Un antropolog şi-ar fi scos de îndată carnetul de notiţe. Eu mă rezum la a-mi căuta bidonaşul cu votcă. Surprinzător, vraciul îmi ghiceşte intenţiile.

— Ai fost drogat. Nu numai spiritul ţi-a fost pătruns. Până mâine nu ai voie să te atingi de *oulampa* voastră. Ştiu că nu mă crezi. Probabil mă consideri un bătrân nebun. E adevărat că eu unul nu am plecat mai departe de pădurea în care ne-am construit sălaşul. Aici se află însă o ladă cu cincizeci de tăbliţe de piatră, aduse tocmai din Shemshara.

Rămân trăsnit! Cum naiba poate să ştie bătrânul ăsta caraghios despre o localitate din antica Mesopotamie? Nici eu n-aş fi ştiut despre vechiul oraş, dacă Bahtiar, kurdul alături de care luptasem în Angola[15], nu ar fi amintit, în treacăt, de el. Deodată, devin foarte atent. Povestea bătrânului vraci e mai mult decât o simplă poveste.

— Nu trebuie să te miri, spune el liniştit, cu un zâmbet incert în colţul buzelor. Tăbliţele au fost ale noastre dintotdeauna. Acolo sunt consemnate toate. Hoara au fost primii oameni. Ei au plecat să cunoască pământul, conduşi de un trimis al zeilor, Induse. Au călătorit peste tot, ajungând până la capătul pământului, dincolo de care nu mai există decât apă. Acolo, Induse s-a întâlnit cu trimisul altor zei, venit din alt colţ al necuprinsului, Istanim, care era alb şi avea ochii ca două tăieturi. Istanim i-a spus atunci lui Induse: „Ascultă ce spune stăpânul meu: învoiala a fost ca ţinuturile astea să fie ale noastre. Cruţă-ţi oamenii şi întoarce-te.” Induse s-a prefăcut că se întoarce, dar a trimis multe armate spre Sud, pe unde să-l ocolească pe Istanim şi să-l învingă. Niciodată, acei oameni nu au reuşit să ajungă acolo unde au fost trimişi. Istanim a aflat şi a intrat în capul lor, comandându-le să rămână în oraşele întâlnite în cale, unde să se împreuneze cu femeile aduse de el. Doar câţiva s-au mai întors cu Induse. Erau urmăriţi tot timpul, aşa că au îngropat

tăbliţele înţelepţilor în munţi, iar spre sfârşitul vieţii au ajuns aici, unde trăieşte acum tribul Hoara. Mai apoi, o armată secretă, compusă din cei mai viteji şi bine pregătiţi soldaţi ai noştri, a plecat să aducă tăbliţele din munţi. Doar doi au reuşit să se mai întoarcă, aducând cu ei lada. Acolo stă scris totul.

Bătrânul se ridică, făcându-mă să constat cât este de lung. Salbele din jurul gâtului scot sunete de pahare ciocnite.

— *Voodoo* există prin alte părţi, pentru că noi am fost pe-acolo, continuă el, apoi se întoarce şi iese din cort.

Capul mă doare îngrozitor, dar nu mai e nimeni să-mi ofere vreun leac. Durerea mă epuizează. Adormi ţinându-mi ochii întredeschişi.

A doua zi, la amiază, îi reîntâlnesc pe Colos şi pe Sara. Vraciul ne oferă carne de antilopă, friptă în tăciuni şi banane. Ascultă în tăcere discuţia noastră, de parcă ar fi ştiut totul dinainte. Camarazii mei au figuri ca de ceară. Sara este rasă în cap. Îi pot vedea rana făcută de glonţ, acoperită acum de o pastă maronie. La ieşire, sub maxilarul inferior, glonţul i-a lăsat un orificiu mic, neînchis. Chiar şi Colosul pare că şi-a pierdut voioşia lui infantilă, în jurul gâtului poartă semnul adânc al unui laţ de oţel care i-a sfârtecat carnea. E ca un pandantiv, de culoare roşu-închis.

Mâncăm cu lăcomie, urmăriţi de ochii fără expresie ai bătrânului vraci. Vorbim cu gura plină, căci foamea nu ne dă răgaz.

— Otto e mort, zic eu, gata să mă înec cu o bucată de carne. L-am văzut înjunghiat ca o vită.

— Nu a făcut-o Frederick, spune Sara. Cel puţin, el nu a vrut s-o facă.

— Ştiu, îi răspund. Am fost „spălaţi”. Acum e clar.

— Clar? se impacientează Sara, oprindu-se o clipă din mestecat. Nimic nu e dar. Ne-au folosit într-un experiment despre care nu ştim nimic. Nici măcar cum au procedat.

— Poate ştie Fachirul, îmi dau eu cu părerea.

— Fachirul nu mai este, spune Sara. E mort. Sau dispărut. În afara noastră, cei care ne-au salvat nu au mai găsit pe nimeni. Pe nimeni viu.

Colosul îşi şterge mâinile de salopeta ruptă, întinzând mâna spre un ulcior cu *oulampa,* din care bea cu măsură. Plescăie ca un pelican ieşit de la o masă de protocol.

— Mintea mea slabă refuză să priceapă ceva! ne pune ei la curent cu stadiul raţionamentelor lui. Un lucru însă tot mi-a pătruns în diblă: cheia afacerii o deţine Ohalele.

— Punct ochit, punct lovit! zice Sara, servindu-se, la rândul ei, din ulcior. Nu ştiu dacă nu l-am şi văzut prin apropiere, făcând pe regizorul.

— Părerea mea e că a sosit timpul s-o ştergem, spun eu. Cu banii care ne-au rămas, putem să prindem un avion pentru Europa, după care să ne pierdem în peisaj. Dacă tipii află că suntem încă în viaţă, s-ar putea să fie vai şi amar de fundurile noastre.

Colosul mă priveşte pentru prima oară de la începutul discuţiei. Are o figură care transformă galeria ucigaşilor celebri într-o a doua Capelă Sixtină. Îşi drege vocea cu un hârâit prelung, de ascensor care n-a mai văzut o revizie de zeci de ani.

— Cu alte cuvinte, să nu ne luăm nici banii ce ni se cuvin şi să-i lăsăm şi nepedepsiţi pe căcănarii care şi-au bătut joc de noi!

— Tu nu pricepi în ce am intrat! strig eu, întorcându-mă spre Sara, după ajutor. Explică-i tu tontului că treaba asta împuţită nu e de nasul nostru!

Sara nu se grăbeşte să-mi dea dreptate. Îşi pipăie rana de la cap, de parcă şi-ar potrivi bigudiurile.

— Avem avantajul că ne cred morţi! continui eu să-mi pledez cauza de unul singur. Dacă ne arătăm muianele prin teritoriu, vom fi vânaţi de o armată de profesionişti. Vreţi să trăim toată viaţa cu o lunetă îndreptată spre noi?

— Să nu cumva să te scapi pe tine aici! devine Colosul, brusc, grijuliu. Nu e frumos să împuţi atmosfera la masă.

— Tocmai fiindcă ne cred morţi, intervine şi Sara. O fi vreo politică înaltă? Nu spun, dar ştiu un lucru: tipii nu şi-au respectat contractul.

— Sunteţi nebuni! exclam eu. N-aveţi idee în ce vreţi să vă băgaţi. Doar n-o să-i daţi acum în judecată?!

— Ce-ai făcut, vraciule, cu ăsta? se răţoieşte Colosul. Nu era chiar aşa fricos. Pare un iepure de câmp, temându-se de umbra unui copac.

Bătrânul continuă să fixeze focul care ne luminează feţele. Vocea lui gravă sună ca într-o peşteră:

— Noi, cei din tribul Hoara, nu putem schimba mersul lumii. Noi nu ne amestecăm în treburile albilor. Am făcut-o cândva şi Istanim ne-a pedepsit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, bătrâne! zice Colosul, oţărât. Ne-ai salvat viaţa, asta-i cert. Şi se – cuvine să-ţi mulţumim. Frederick Sheldon nu-i uită niciodată pe cei care l-au ajutat!

— Pune frână! îl îndeamnă Sara. Lasă cărţile de aventuri. Să hotărâm ce avem de făcut.

— Eu unul am spus ce aveam de spus. Ohalele e cheia. Să mergem să-i luăm gâtul!

— N-am rezolva nimic, îl temperează Sara. Ohalele e doar un intermediar. Răspunsul îl putem găsi doar la Portland.

— Atunci, să-l strângem de boaşe pe negru, până ne va spune tot ce ştie! zbiară. Colosul, după care, întorcându-se spre vraci, continuă pe un ton concesiv: Nu pe tine, evident, ci pe comandantul care ne-a trimis la cules castane.

— Steaua voastră e din nou pe cer, îngână vraciul pe limba lui. De voi depinde dacă o veţi face să strălucească sau să cadă. Acum aveţi voinţa voastră. Noi, cei din tribul Hoara, ne aflăm în afara celor lumeşti.

Sara se ridică, ajustându-şi salopeta murdară. Figura ei împietrită spune totul despre hotărârea luată. Evită să mă privească. Cuvintele ei mă lovesc însă direct în ţeastă:

— Florin, dacă vrei să pleci, fă-o acum! N-o să-ţi purtăm pică. Cum zice şi bătrânul vraci: fiecare are grijă de steaua lui.

Ar fi trebuit să cedez atunci, primului impuls, care mă îndemna să plec, să fug cu primul avion şi să mă pierd în lume. Ar fi trebuit să uit de tot şi de toate, să întorc spatele şi să dispar definitiv. Ar fi trebuit să-mi urmez raţiunea, care-mi spunea că tot ceea ce s-a întâmplat a fost un ultim avertisment. Dar nici raţiunea, nici instinctul nu au mai fost acum stăpânii voinţei mele, ci un sentiment. Un sentiment de ură, care creşte în mine aidoma ciupercii unei bombe atomice, răscolindu-mi sângele şi încrâncenându-mi sufletul. Ura copilului abandonat pe străzi, singur împotriva tuturor. Ura celui trădat şi aruncat la gunoi. Ura muribundului care-şi cerşeşte puterea de a se răzbuna.

Ura care va face încă mult timp ca Pământul să se învârtească într-un univers pustiu şi indiferent.

Planul pare simplu: ne vom strecura în punctul de comandă şi vom pune mâna pe Ohalele. El e primul pas spre aflarea adevărului. Suntem experţi în acţiuni de comando, asta se ştie, dar acum armele noastre se reduc doar la pumnalul meu. Totuşi, e imposibil să ai câştig într-o luptă cu soldaţi înarmaţi până în dinţi, doar cu atât!

Bătrânul vraci se dovedeşte, ca întotdeauna, cu o secundă înaintea noastră.

— Sufletele leoparzilor pe care le-am luat ca să vă salvez vieţile, spune el, nu se vor odihni dacă o să vă las să porniţi nepregătiţi la drumul pe care l-aţi ales.

Nici nu termină de vorbit, că foaia cortului se dă la o parte. E Maoudi. Ea poartă pe braţe o lădiţă împletită din liane, pe care o pune fără un cuvânt în faţa bătrânului. Ne aşteptăm să scoată dinăuntru niscaiva pistoale-mitralieră. Dar, în loc de asta, vraciul ne întinde fiecăruia câte un tub micuţ şi câte un pacheţel plin de ace cioplite în lemn de abanos.

— Vârfurile acestor mici săgeţi, ne împărtăşeşte el. Sunt înmuiate într-o otravă pe care noi. Cei din tribul Hoara, o extragem din larvele unor insecte veninoase. Aruncate prin tub, devin mai ucigătoare decât muşcătura viperei. Mânuiţi-le cu grijă. Dacă le atingeţi din întâmplare vârful, s-ar putea ca steaua voastră să pălească.

Întoarcem pe toate părţile tuburile şi pacheţelele cu ace. Privindu-le neîncrezători. Un Kim sau un Kalaşnikov ne-ar fi bucurat mai mult.

— Eşti sigur că răhăţişurile astea pot ucide? zice Colosul, cu glasul încărcat de îndoială.

— Mai sigur decât orice glonţ! răspunde Sara, în locul vraciului. Vrei să încercăm pe tine?

Colosul face o mişcare bruscă, răsturnând ulciorul cu *oulampa.*

— Uite ce-am făcut din cauza ta! strigă el, nervos. N-am voie să mă mir? E prima oară când sunt nevoit să lucrez cu aşa ceva.

— Presupun, adaugă el cu glas mieros, că înţeleptul vraci nu ne minte.

Sara scoate un teanc de dolari, pe care îl întinde bătrânului. Dar acesta nu mişcă nici măcar un deget.

— Păstraţi-vă hârtiile voastre, zice el, cu dispreţ. Noi, cei din tribul Hoara, am făcut lumea să existe. Nu avem nevoie de nimic, de la nimeni. Totuşi, înainte să plecaţi, o să vă rog să mă mai ascultaţi o dată.

La un semn al bătrânului, Maoudi dispare. Vraciul îşi scoate flaconul de lemn. Îşi toarnă puţin din conţinut pe deget, făcându-ne câte un şmenghi pe frunte. Vocea îi devine şoptită:

— În pădurea aceasta, trăieşte, ascuns în pământ, un păianjen – o tarantulă. Nu iese decât după pradă. Dar numai atunci când e sigur că, prin preajmă, nu se află duşmanul lui de moarte: viespea otrăvitoare[16].

Nici o altă vietate, nici măcar viespea nu poate pătrunde în culcuşul lui. Totuşi, la vremea împerecherii, bărbătuşul bate într-un anumit fel la uşa lăcaşului şi atunci femela „deschide” ca să-l primească. Viespea otrăvitoare ştie acest lucru. De multe ori, ea imită bătaia bărbătuşului, pentru a prinde prada, pe care o omoară cu o înţepătură.

După ce termină de vorbit, îşi îndreaptă spatele, ignorându-ne cu desăvârşire. Buzele lui murmură o incantaţie care nu ni se adresează nouă. Ne pregătim de plecare, când vraciul vorbeşte din nou, înşirând cuvinte aparent fără nici un sens:

— Trimişii lui Istanim vor veni aici şi mă vor căuta. Tribul Hoara va dispărea însă numai o dată cu lumea pe care a născut-o.

Ne luăm rămas-bun în felul nostru, dar bătrânul nici nu ne mai vede. O dată cu lăsarea nopţii, plecăm însoţiţi de Maoudi, care ne conduce până la locul unde a avut loc masacrul. Cadavrele au dispărut. O dată cu ele şi Otto. Poate şi Fachirul. Sara îngână un Kadiş[17]. Colosul şi cu mine participăm tăcuţi. Nu ştim nici o rugăciune. Pentru noi doi, Dumnezeu există doar în biserică, unde n-am intrat niciodată.

— Bătrânul ne-a dat soluţia, zice Sara, pornind la drum.

— Tot o mitralieră era mai bună! spune Colosul, neîmpăcat cu „armamentul” de care dispune.

— Nu la săgeţi mă refeream, continuă Sara, ci la tactică. Vom intra în tabăra lui Ohalele, ca viespea în ascunzişul tarantulei.

Dintr-o dată, totul devine atât de simplu, încât ne vine să râdem. Nici nu mai e nevoie să ajungem până la bârlogul lupului. Îl vom chema pe el la noi. Într-adevăr, oricât de eficiente ar fi acele noastre, tot n-am putea dovedi o armată de negrotei.

Colosul se posomorăşte brusc. Îl obsedează uciderea lui Otto, deşi acum ştie că nu are nici o vină. Nu atât părerea de rău îl tulbură, cât faptul că nu poate pricepe cum a fost posibil un asemenea lucru.

— Îl regret pe Otto, zice el, într-un târziu, cu o neaşteptată undă de omenie în glas. Îmi era chiar simpatic, deşi, se ştie, nu mă dau în vânt după poponari.

— Puteam să fiu eu în locul lui, zice Sara. Sau Florin. Sau chiar tu.

— Dar Fachirul? umblă Colosul în meandrele întunecate ale cutiei sale craniene.

Sara nu răspunde imediat. Indianul reprezintă încă o enigmă.

— Ceva îmi spune că Fachirul cunoştea totul dinainte, zice Sara, după o vreme. Poate că a făcut chiar parte din complot. Oricum, până nu vom avea ceva dovezi, nu ne putem pronunţa.

— De ce n-ar putrezi în groapa comună, alături de Babu şi de Otto? fredonează Colosul, scărpinându-şi ţeasta chilugă. De altfel, nu-l suportam nici cât pe un gândac în supă.

— A existat în viaţa ta vreun comandant pentru care să-ţi exprimi şi admiraţia? îl întreb, deşi cunosc răspunsul.

— Fachirul n-a fost comandant, precizează Colosul. Îşi dădea el aere de maharajah, dar nu era decât un vierme umplut cu brânză de cal.

— Era? punctează Sara, orientându-se în întuneric. E prea devreme să foloseşti timpul trecut.

Fără ochelarii cu infraroşii, ne descurcăm foarte greu. Suntem nevoiţi să ne bazăm pe flerul Sarei şi pe unicul ochi al Colosului care, ce-i drept, are acuitatea unui ochi de acvilă. Faptul că mai cunoaştem câte ceva despre dispozitivul de apărare al taberei ne încurajează. Puţinele repere pe care ni le reamintim ne ajută şi ele îndeajuns de mult.

Cât pe-aci să mă împiedic de sârma conectată la sistemul de alarmă! Noroc cu Colosul, care mă trage fără menajamente, aruncându-mă într-o parte ca pe un sac. Cotrobăie cu privirea după o santinelă, pe care o reperează la mică distanţă în interiorul teritoriului înţesat cu mine antipersonal. Înaintăm de-a buşilea, mai încet decât omizile, pipăind cu mişcări delicate pământul din faţa noastră. O dată găsit culoarul de trecere, ne apropiem tiptil, aruncând priviri în toate părţile. La doi metri de santinelă, Sara se ridică în coate, fixându-şi tubul între buze. Suflă cu putere, proiectând acul otrăvit în gâtul soldatului. Un icnet scurt şi o buşitură ne dau de ştire că metoda şi-a demonstrat eficienţa.

Spre surprinderea noastră, santinela e un alb, probabil unul dintre mercenarii de care amintise Babu. Sara se arată cea mai mulţumită de descoperire.

— Dacă am fi găbjit un negrotei, trebuia să luăm dicţionarul de rundi cu noi, şopteşte ea. Aşa, presupun că vitejii ăştia behăie un fel de franceză.

— În cazul în care vrei să ai o conversaţie cu el, icneşte Colosul, pentru care a vorbi în şoaptă e un chin în plus, te anunţ că e deja rece. Nu v-aţi putea înţelege nici în chineza veche.

— Frederick, mă întreb uneori cum de a fost posibil să-ţi umble cineva în creier! Presupun că tipii care te-au lucrat au fost nevoiţi să-ţi confecţioneze mai întâi unul.

Sara pune mâna pe staţia de emisie-recepţie a santinelei şi mi-o întinde, nu înainte de a-mi da instrucţiunile de rigoare. Mai întâi însă îl proţăpim pe mercenar de un copac, legându-i mâna cu o liană, al cărei capăt îl ţine Colosul, căţărat pe crengile de deasupra. Sara şi cu mine luăm poziţie în punctele care formează un triunghi cu copacul. Când totul e pregătit, deschid staţia şi cer, într-o franceză stricată, legătura cu comandantul Ohalele.

— Karl Spiro! latru eu numele înscris pe tăbliţa mortului. Raportez că am anihilat trei albi, doi bărbaţi şi o femeie. Cer instrucţiuni!

După un moment de pauză, care-mi întinde nervii la maximum, în staţie se aude bine cunoscuta voce a comandantului:

— Rămâi pe poziţie. Venim imediat.

Iată-ne intraţi în joc! Riscul de a fi prinşi este foarte mare. Starea care mă cuprinde îmi creează o senzaţie de vomă. Fac apel la tot ceea ce am învăţat pentru a-mi stăpâni tremurul mâinilor. Nu mai sunt eu, soldatul Florin Zamfir. Nu mai am identitate. Sunt doar o armă de ucis, lipsită de simţăminte sau îndoieli. Am încremenit, la fel ca şi Sara şi orice comparaţie între noi şi nişte pietre ar fi net în defavoarea acestora.

Nici nu-i simţim când se apropie. Lumina lanternei, care se zbânţuie încolo şi încoace, aidoma unui fluture prins în pânza unui păianjen, ne ia prin surprindere. Deodată se opreşte pe figura soldatului proptit de copac. Colosul trage de liană, făcându-l să-şi mişte mâna a salut.

Când trec pe lângă mine, îi număr repede. Sunt patru. Ohalele şi cele trei gărzi de corp. Armele le strălucesc în întuneric ca nişte ochi de prădători. Se îndreaptă siguri pe ei spre cadavrul care le face semn cu mâna.

— Vorbeşte, nu mai tot da din labe! se aude vocea lui Ohalele.

Suflu prin tub în acelaşi timp cu Sara. Două din gărzile de corp se îndoaie, căzând fără veste la pământ. În mai puţin de o secundă, reîncarc tubul şi trimit o nouă săgeată către cel de-al treilea negrotei, care încă nu şi-a revenit din surpriză.

Ohalele duce mâna la tocul pistolului, dar nu mai are timp să-l scoată. Dându-şi drumul de pe cracă, Colosul se prăbuşeşte exact în capul comandantului. Chiar şi un leopard ar fi strigat de admiraţie, dacă ar fi văzut saltul Colosului.

— Sper că nu l-ai strivit! şopteşte Sara din întuneric.

— Strict interzis! şopocăieşte, la rândul lui, uriaşul. Pe chestia asta, mi-am julit şi coatele, dar merită. Viermele răsuflă. E doar uşor ameţit.

Îl tragem pe Ohalele pe culoarul pe care veniserăm. Îndată ce ne îndepărtăm binişor de tabără, Colosul îl aruncă în spinare, rupând-o la fugă. Deşi trebuie să care o greutate destul de însemnată, e mai sprinten ca o antilopă. Abia ne ţinem pe urmele lui. Nu e necesar, totuşi, să ajungem la Oceanul Indian. După o vreme, ne oprim, căutând să ne recăpătăm suflul. Colosul îi dă drumul negrului, care cade drept în fund. Încă nu s-a trezit pe deplin. Clipeşte des, frecându-şi umărul agresat de căzătura Colosului.

După ce calculează distanţa, Sara îi arde un şut care-l prăbuşeşte pe spate. Negrul se îneacă cu sângele care-i intră în gât. Tuşeşte şi scuipă câţiva dinţi. Va vorbi ceva mai sâsâit, dar nimeni dintre noi n-are de gând să-l trimită la un curs de dicţie. Colosul îi întoarce o mână şi îl apucă de păr, trăgându-i capul pe spate. Ohalele nu-şi poate mişca decât ochii, care şi aleargă de la unul la altul, ca nişte veveriţe într-un magazin de blănuri.

— În clipa asta valorezi exact cât un găinaţ uscat de papagal, îl informează Sara despre cursul pieţei. De tine depinde dacă vrei să-ţi mai vezi fiul. Tot de tine depinde şi viaţa lui. Ştim că e la Harvard, unde, nu-i aşa, circulă maşini şi se pot petrece o mulţime de accidente.

— Ce e cu voi? îngaimă Ohalele, făcând-o pe Madona Sixtină. Trebuia să fiţi cu comandantul Babu! Ce s-a întâmplat? Ce înseamnă toate astea?

— Nu, zice Sara, plecându-şi privirile, nu ai ales varianta corectă.

Îi face semn Colosului, care, fără să mai stea pe gânduri, îi rupe mâna întoarsă la spate. Strigătul de durere e oprit de caraba pe care i-o aplică peste gura schimonosită.

— Dar să nu disperăm! îi dă Sara vestea cea bună. Mai ai dreptul să alegi o dată. Îţi repet: de tine depinde viaţa ta şi a fiului tău. Cu tine personal nu avem nimic. Eşti şi tu doar o unealtă. Pe noi ne interesează numele celui care ţi-a comandat întreaga trăsnaie şi metoda de legătură.

Ohalele e băiat deştept. Şansa de a-l lăsa în viaţă e infimă, aproape inexistentă, dar e singura. Nu uită nici de fiul lui, un fel de ostatic la americani. Trebuie să împace şi capra şi varza.

— Generalul O'Connor, spune el, căutând să-şi stăpânească durerea. El mi-a transmis tot planul acţiunii în care v-am trimis. Nu ştiu nici eu mai mult, vă jur! Mi-a spus că voi fi surprins de ceea ce se va întâmpla, dar să nu fac nici un comentariu.

O'Connor ne aprovizionează cu arme. Fiul meu e în mâinile lui şi, în consecinţă, îi datorez ascultare.

Sara a rămas cu privirea fixată pe negru. Cum stă aşa, cu capul puţin înclinat, pare un pictor nehotărât asupra portretului pe care urmează să-l execute.

— O'Connor nu există! spune ea dintr-o dată, luându-mă şi pe mine prin surprindere. E un nume fals, ca şi dinţii pe care va trebui să ţi-i pui, dacă te vor lăsa în viaţă.

— Nu ştiu mai mult! Vă jur! Nu ştiu mai mult! Cine i-ar spune ceva unui biet burundez?

— Un biet burundez! silabiseşte Sara, pipăindu-şi rana de la cap. Ascultă-mă, Ohalele şi deschide-ţi bine urechile, pentru că nu am de gând să mai repet. Înainte s-o mierlească, Andar Prajepa ne-a dezvăluit tot planul.

Îl calc iute pe picior pe Colos, care e gata să-i ceară socoteală Sarei. Surprinzător, pricepe că e vorba de un *bluff* şi, de încântare, îi smulge un smoc de păr negrului.

— Uită-te la ceasul meu, zice Sara, băgându-i lui Ohalele instrumentul sub nas. Sunt ultimele douăzeci de secunde din viaţa ta. Te bucuri de privilegiul de a le putea număra. Ai avut timp să ne cunoşti. Ştii că nu glumim.

Ticăitul secundarului e cel mai sinistru sunet auzit vreodată de Ohalele. Degetele Colosului îi cuprind de-acum beregata, pregătite să i-o smulgă. Gura porneşte să trăncănească, fără alt îndemn:

— A venit aici un american. S-a recomandat Boise. Spunea că e agent CIA şi că a anihilat o bandă care intenţionase să-mi răpească fiul. Mi-a cerut, în schimb, să particip la o operaţiune comandată de guvernul american. Nu mi-a dat prea multe detalii, dar era ceva cu „spargerea” unor creiere umane, aşa cum ai „sparge” un calculator. Trebuia să primesc nişte soldaţi pregătiţi de ei, adică pe voi şi să filmez tot ce se întâmplă. Mi-a mai cerut să particip la testarea unor arme supersofisticate. Ieri a sosit pe neaşteptate. A luat armele şi casetele înregistrate. A mai întrebat dacă există supravieţuitori. I-am răspuns că nu. Asta-i tot.

— Nu-i chiar tot, şopteşte Sara. N-ai amintit nimic despre felul în care ţineai legătura cu el.

— A venit ieri aici, doar v-am spus!

— Ieri. Dar până ieri?

Ohalele îşi trage răsuflarea, după care îngână spăşit:

— Am o dischetă de contact.

— Dacă spui că ţi-a cerut-o înapoi, îi ia Sara vorba din gură, să ştii că voi considera că-mi jigneşti inteligenţa. Legătura voastră nu se poate încheia aici. Nici unul dintre cei cu care lucrează CIA nu se poate retrage în alt loc decât în mormânt.

— Se găseşte în tabără, în biroul meu, zice Ohalele.

Ideea nu e rea. Îi oferă o şansă nesperată, doar că Ohalele comisese o greşeală: se grăbise să ne indice locul în care-şi ţinea discheta.

O greşeală pe care Sara, ca fost agent operativ Mossad, nu putea s-o treacă cu vederea. Ohalele e dezbrăcat în câteva secunde şi i se iau hainele la puricat. În căptuşeala pantalonului, e găsită şi discheta.

— Dar asta ce e? zice Sara cu reproş. Un CD cu Julio Iglesias? Ne-ai minţit, comandante!

— Vă rog, lăsaţi-mi viaţa! V-am spus tot! Mi-aţi promis! Mi-aţi promis!

— Noi?! se miră Sara.

— Da, se precipită negrul. Chiar tu ai zis că, dacă spun tot, nu o să vă mai văd niciodată.

— Aşa este, am fost martor! se grăbeşte Colosul să confirme, deşi, pentru el, dreptatea face tot atât cât un tort de ciocolată pentru un diabetic.

Nici nu mai aşteaptă semnul Sarei. Degetele lui de oţel se înfig în gâtul lui Ohalele. Dintr-o mişcare, îi smulge beregata.

— Poate că ar fi fost de preferat să-l mai chinuim oleacă înainte de a-l mirui, îşi dă uriaşul cu părerea, ştergându-şi sângele de pe mână. Calcă peste cadavrul negrului prăbuşit la picioarele lui, cerând noi informaţii: Bun! Până aici e-n regulă! Ce facem mai departe?

— Ne întoarcem în State, spune Sara, cu o voce obosită. Mai întâi trebuie să-l găsim pe O’Connor.

— Şi pe Rupert! zbiară Colosul, fericit, amintindu-şi cu drag de sclivisitul căruia deja îi prescrie chinurile la care o să-l supună.

— Cred că nu mai e nevoie să vă amintesc în ce ne băgăm, zic eu, sprijinindu-mă de un copac. Ohalele a vorbit despre o acţiune comandată de guvernul american.

— Asta poate să însemne, pur şi simplu, CIA, precizează Sara. Ştiu la ce te gândeşti. Că nu ne putem bate cu CIA. Poate că aşa ar fi, dacă am exista. Dar, aminteşte-ţi, noi nu mai suntem în viaţă. Pentru ei, suntem morţi. Conturile noastre sunt monitorizate, locurile prin care ne făceam veacul se află sub observaţie permanentă, oamenii cu care am intrat în contact sunt urmăriţi tot timpul. Dar nu vor putea face asta o perioadă prea lungă. Nu-şi pot permite să cheltuiască atâţia bani şi să mobilizeze oameni pentru ceva îndoielnic. După un timp, vor renunţa, iar vigilenţa li se va diminua. Atunci va veni şi timpul nostru.

— Peste câţi ani?

— Ani? Peste o lună-două. E termenul lor standard. Să-l ducem pe Ohalele înapoi. Vom înscena un atac-surpriză al tanzanienilor.

— Facem câteva mine să explodeze! strigă Colosul, entuziasmat. Cu ocazia asta, vom mai buşi câţiva negrotei!

— Nu, Frederick, nu mai buşim pe nimeni. Ai şi uitat? Noi nu mai existăm!

Dimineaţa ne prinde departe de tabăra burundezilor. Ne aflăm în preajma lacului Tanganyika, de unde vom lua un soi de feribot – de fapt, o corabie transformată – spre Zambia. Ne-a rămas o sumă frumuşică de bani, cu care putem trăi împărăteşte chiar mai mult de două luni. Sara ne îndeamnă însă la cumpătare. Nu ne putem atinge de conturi, aşa că, până când vom vedea cum putem face rost de bani, trebuie să ne chivernisim.

Suntem înţoliţi în safari şi ghete de piele întoarsă, tip mocasin. Facem rost şi de nişte panamale, dar mutrele noastre nu amintesc în nici un fel de chipurile unor cercetători într-ale faunei şi florei africane. Paşapoartele olandeze ni le confecţionează un francez bătrân, spre *bungalow-ul* căruia ne îndrumă, pentru câţiva dolari, şmecheraşii din port. Francezul are scule ultramoderne care, în bojdeuca lui murdară şi sărăcăcioasă, arată ca nişte rubine într-un rahat. Din sfert în sfert de oră, soarbe din paharul pântecos de whisky, plângându-se că e în ultimul stadiu de ciroză.

— E de datoria mea să vă previn, zice el, meşterind la computer, că sunt cunoscut prin partea locului. Cu alte cuvinte, nu cred că puteţi ajunge mai departe de Africa de Sud. Ce vize vă pun?

— Mexicane, hotărăşte Sara în numele nostru.

Francezul nu face nici un comentariu. În îndelungata sa viaţă a auzit destule, ca să nu-l mai mire nimic.

— De ce stai în împuţiciunea asta? întreabă Colosul, care, oricum, nu e un împătimit al curăţeniei.

— Mi-a murit menajera, răspunde francezul, umplându-şi paharul. În altcineva nu am încredere.

— Nu mă refeream la cocioabă, zice Colosul, cu amabilitate. De ce nu te întorci în Franţa?

Bătrânul râde, dând la iveală nişte tentative de dinţi. O tuse rebelă îl îneacă.

— Sunt dat în urmărire generală, *mon ami!* zice el, când îşi recapătă vocea. Aici, cel puţin, mă lasă în pace. Îi dau poliţiei tainul şi-mi văd de treabă. Franţa! adaugă el, după un timp, ridicându-şi privirile spre tavanul murdar. N-am s-o mai revăd niciodată! N-aş spune că mor de dorul compatrioţilor mei, dar o plimbare prin Cartierul Latin, o cafea şi un cidru într-un bistro plin de artişti… Mi-am ratat cariera de pictor din cauza unei curve negrese. Am vrut s-o fac pe Gauguin, dar de beat ce eram am încurcat vapoarele.

— Te-a căptuşit şi cu vreun sifilis? întreabă Colosul, care are vizita medicală la zi.

— Fireşte! răspunde cu mândrie naţională francezul. Dar jur că, dacă aş mai putea, aş face şi acum amor cu ea. Din păcate, femeia a murit, iar instrumentul meu abia dacă e în stare să urineze. Nu-l mai trezesc nici cu „Marsilieza”.

— E trist ce spui, cade de acord Colosul, servindu-se cu nesimţire din sticla cu whisky. Cel care ne-a creat, în caz că ar fi vorba de *cineva,* a avut grijă să ne dea două mâini, două picioare, doi ochi, două urechi, doi plămâni, dar vezi că, exact la ceea ce era mai esenţial, s-a zgârcit. În mod normal, fiecare bărbat ar fi trebuit să poarte între picioare două instrumente, dintre care unul de rezervă, aşa cum ai avea un încărcător în cartuşieră. Pe când îmi dovedeam talentul în lupte, prin junglele împuţite ale Cambodgie, aveam ca lunetist un localnic, pe nume Lon. Tipul fusese prizonier la Khmerii Roşii şi se întorsese din aventura asta fără pendul. Pur şi simplu i-l tăiaseră cu tot cu boaşe! Îşi făcea nevoile printr-un tubuleţ, pe care i-l meşterise un felcer din nu ştiu care maţ. Cât timp am stat lângă el, am observat că lipsa membrului avea consecinţe dezastruoase asupra creierului. Când nu te aşteptai, Lon punea luneta pe tine, de ajunseserăm să ne ferim de el mai dihai decât de Khmeri. Până la urmă, i s-a confiscat puşca, fiind transferat la bucătăria de campanie. În clipele grele, când noi ceilalţi mergeam în vizită în grup organizat la bordel, căutam să-l fac să uite de necazurile lui. Salvarea i-a venit chiar de la o târfă care, în timpul unei discuţii intelectuale despre locul şi rolul lapţilor în istoria relaţiilor sexuale, a amintit de un poponar vestit care-şi făcuse un transplant de sex. Imediat, Lon s-a hotărât să plece în Thailanda, pentru a da de urma transsexualului. Cum eram la sfârşit de contract, am socotit că cel mai bun lucru e să-l însoţesc, pentru a-i fi de ajutor la nevoie. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi a halit aerul împuţit al ospitalierei Thailande. Pot zice că e patria sexului de orice fel. Dragii mei, credeţi-mă, nu există nici un fel de sex care să nu fie practicat pe acele meleaguri. Pentru câţiva dolari în plus, o puteai face şi cu o balenă, în preţ intrând şi costumul de scafandru. Nu stau acum să vă înşir câte bordeluri am colindat, până să dăm de transsexualul pe care-l căutam. Cert e că l-am găsit exact când terminasem de plantat până şi ultima sământă găsită prin cotloanele boaşelor. Lon s-a oferit să-i cumpere instrumentul la care renunţase pe un preţ bun, aşa că am purces imediat spre doctorul care-l operase. Aici, lucrurile s-au complicat. Membrul cu pricina luase drumul altui transsexual, care, din femeie, voia să ajungă bărbat şi, ca atare, doctorul nu dispunea decât de fofoloanca înlocuită. Refuzând categoric aşa ceva, Lon s-a înscris pe lista de aşteptare. Nebunia era în plin avânt prin părţile alea,

aşa că amicul meu n-a avut prea mult de aşteptat. Doar că primul care a venit la operaţie avea un ţumburuş pe post de puţă. „Decât deloc”, i-a precizat doctorul prietenului meu, „tot e ceva. Eu zic s-o iei acum, cât e caldă.” „Nu vreau să par pretenţios”, i-a răspuns Lon, „dar nici să mă fac de râs în faţa unei femei nu pot. Pentru un piş, acolo, mă descurc şi cu tubuleţul.” „Cum vrei”, i-a spus doctorul, oleacă nemulţumit, „dar să ştii că pentru una mare şi preţul creşte. Tarifele sunt pe dimensiuni „Totul e să garantaţi performanţele!” i-a întors-o Lon. „Calitatea serviciilor noastre e renumită!” nu s-a lăsat doctorul. I-a fluturat prin faţă nişte diplome, din care Lon n-a reuşit să citească nimic, după care l-a trimis iar în şomaj. Dar nu pentru multă vreme.

„Iată!” i-a zis într-o bună zi doctorul, deschizând frigiderul unde-şi ţinea organele, asemenea măcelarului care păstrează măruntaiele de gătit. „Avem aici un penis care, presupun, îndeplineşte standardele cerute de tine.” Era un instrument lung şi subţire, care amintea de ţurţurii de pe streşinile caselor. De astă dată, Lon n-a mai putut să refuze. Operaţia a durat câteva ore bune, iar convalescenţa chiar câteva zile. În sfârşit, veni şi clipa cea mare, când Lon trebuia să-şi verifice noua achiziţie. Având în vedere că era un soi de inaugurare, am ales unul dintre bordelurile de vază ale Bangkokului. La insistenţele lui, am fost nevoit să particip în calitate de martor la marele eveniment. Târfa pe care a ales-o, după ce a făcut nişte aprecieri nu prea măgulitoare cu privire la organul amicului meu, a prins să încerce tot felul de poziţii, doar-doar instrumentul cel lung avea să pătrundă cu totul în locul destinat lui. Dar, oricât s-a străduit, acest lucru n-a fost cu putinţă. De atâta frecuş, Lon şi-a dat drumul pe el, ceea ce, a considerat târfa, reprezenta terminarea numărului. Cum nu ajunsesem la nici o concluzie, i s-a plătit pentru o nouă încercare. Nici de astă dată lucrurile nu s-au petrecut cum ar fi vrut amicul meu. Colac peste pupăză, abia a zvâcnit de două ori din cur, că şi-a şi dat drumul. În ritmul acesta, risca să-şi piardă şi bruma de bani care-i mai rămăsese după plata operaţiei.

Între timp, reprezentaţia adunase, în jurul nostru, întreaga, liotă de curve aflate în pauză de masă. „Pentru o mătărângă ca asta”, a fost de părere una dintre ele, care avea un soi de sulotecă, „ar trebui o păsărică de maimuţă!” Pasămite, respectiva jucase în nişte filme cu zoofilie şi nu-i scăpase acest aspect. Remarca i-a aprins lui Lon o lămpiţă. A aşezat-o pe curvă pe vine şi a luat-o pe la spate. Mai bine nici că se putea! Dar ce descoperire făcuse! M-a luat de braţ şi am pornit tropotind spre cabinetul medicului de unde primise podoaba. Ca să n-o mai lungesc, s-a dovedit că avidul doctor făcuse rost de

instrumentul unui urangutan, pe care-l cumpărase pe mai nimic de la o grădină zoologică falimentară. Dar asta am aflat-o doar din fişe, căci doctorul o tulise de mult. La câtva timp după aceea, am auzit despre Lon că s-ar fi pierdut în junglă, unde coţăia tot felul de maimuţe, până când a fost omorât într-o luptă pentru dominaţie de un cimpanzeu care n-avea de gând să renunţe la turma lui de femele.

— Eu unul n-aş accepta să port podoabele altuia, zice francezul, înmânându-ne paşapoartele. De altfel, la vârsta mea. Îmi ajung amintirile.

Plătim şi ne îmbarcăm pe feribot, aşteptându-ne ca, în fiecare clipă, măgăoaia să se destrame şi să ne trezim pe fundul lacului Tanganyika. Nu se ştie prin ce minune, corabia reuşeşte traversarea fără nici un accident, depunându-ne teferi pe pământul zambian. Primul lucru pe care-l facem, o dată trecuţi de poliţia de frontieră, e să schimbăm o sumă de dolari în *kwacha* – moneda locală pentru a nu-i ispiti pe tâlharii puşi pe prădăciuni.

Atmosfera din port e fierbinte şi la propriu şi la figurat. Prezenţa noastră stârneşte mulţimea de negri care se învârteşte pe-acolo. Ni se propun o grămadă de afaceri, care de care mai rentabile, ni se oferă spre vânzare orice, de la droguri la pansamente uzate, dar cei mai mulţi întind mâinile, cerşind un bănuţ. Din când în când, câte un poliţist, înarmat cu un baston de lemn, mai face câte o potecă prin grămadă, dar vânzoleala e reluată după câteva secunde.

Ne refugiem în autogară – o clădire nouă, care, spre surpriza noastră, e dotată cu aer condiţionat. Autobuzele aliniate la peroane sunt Leylanduri mai vechi, oferite probabil pe gratis de englezi, ca ajutor pentru „sora” din Commonwealth. Cursa de Lusaka trebuie să plece peste puţin timp, aşa că nu ne mai aventurăm în afara clădirii. Ne luăm biletele şi, îndată ce autobuzul e tras la peron, ne şi ocupăm locurile. Pasagerii nu sunt prea mulţi, în schimb bagajele sunt numeroase şi, mai ales, voluminoase, stârnind protestele şoferului. E însă un comportament obişnuit, pentru a câştiga câţiva *kwacha* în plus.

Suntem singurii albi. Din fericire pentru noi, curiozitatea celorlalţi se stinge treptat, când, după vreo două ore de mers, adorm cu toţii în cele mai caraghioase poziţii. E o călătorie lungă şi plictisitoare, dar nu ne permitem să ne relaxăm decât pe rând. Tot timpul, unul dintre noi trebuie să stea de veghe.

După ce depăşeşte savana, autobuzul se încumetă pe povârnişurile unui podiş, stârnind în spate un nor de praf. Noaptea se lasă treptat, aducând cu ea răcoarea atât de binefăcătoare. Ghicesc prin întuneric turmele de antilope şi

zebre păscând liniştite. Probabil că stau şi ele cu toate antenele în funcţiune, căci noaptea, prădătorii ies la vânat.

Nici nu ştiu câtă dreptate am! Deodată, şoferul frânează brusc şi bagajele se prăvălesc de-a valma peste călătorii adormiţi. Colosul primeşte în cap o ladă de răchită, ceea ce nu-l face să chiuie de bucurie.

— Băi, maimuţoiule, zbiară el către şofer, n-ai învăţat nici până la vârsta asta cum să foloseşti pedalele? Sau te crezi pe bicicletă?

Dar şoferul nu răspunde. Ţine mâinile ridicate în sus, ca şi cum ar vrea să deschidă trapa de aerisire de deasupra capului. Prin uşa deschisă a autobuzului dau năvală doi negri, îmbrăcaţi pestriţ, zbierând şi ţipând în dialect. Îi smulg pe călători de pe scaune, dându-le brânci afară. Nu trebuie să întrebăm ce se întâmplă. Kalaşnikovurile pe care le agită cu vehemenţă ne traduc perfect cuvintele lor urlate.

Cei doi tâlhari, căci asta sunt, ne dau jos din autobuz. Suntem preluaţi de colegii lor. Aproape că-mi vine să ţip de ciudă! Să scapi dintr-un complot pus la cale de minţi luminate, pentru a cădea în braţele unor terchea-berchea, care te împuşcă fără să te mai întrebe ce şi cum.

Autobuzul e îndrumat spre desişul pădurii. Suntem mânaţi ca o turmă de berbeci, până când ajungem în tabăra bandiţilor. Pe noi trei ne separă de liota de negri. Vom avea parte de un tratament mai special. Cel puţin asta se străduieşte să ne facă să înţelegem şeful bandei.

— Goliţi-vă buzunarele! zice el în engleză, adulmecându-ne cu pistolul-mitralieră.

Întrucât fârtaţii lui îşi ţin şi ei puşcoacele în poziţie de tragere, n-avem încotro. Dăm la iveală teancurile de dolari şi punguliţele cu diamante cumpărate de la Samu. Ochii şefului se fac atât de mari, că mai e puţin şi îi poate servi la micul dejun. Ceilalţi se agită şi ei pe tema dată, scoţând ţipete excitate. De uimire, uită să ne mai controleze, aşa că, deocamdată, putem păstra tuburile şi acele otrăvite primite de la vraciul *voodoo.*

— Voiaţi să cumpăraţi întreaga Zambie? face şeful, apreciind din ochi comoara depusă în faţa lui. Probabil că sunteţi legume de soi.

Pune totul într-o lădiţă de lemn, răstindu-se la ceilalţi bandiţi, cărora vederea banilor le naşte de-acum gânduri de dezbinare. Are nevoie de toată autoritatea ca să-i facă să-l asculte. Ni se leagă mâinile la spate şi suntem îmbrânciţi într-o groapă, tocmai bună pentru a prinde un leu în capcană. Noroc că ştim cum să cădem, căci aceştia uită să ne dea o scară. Şeful se lasă pe vine şi, de la vreo trei metri, ne priveşte cu amănunţime.

— Cine sunteţi? întreabă el, o dată cercetarea terminată.

— Reprezentanţi ai companiei Philips, zice Sara, lăsându-se într-o parte.
— Aşa, aşa! face negrul, răsfoindu-ne paşapoartele. Aţi venit să ne furaţi bogăţiile!
Asta-i culmea tupeului! Dar Sara îşi păstrează calmul.
— Am venit să căutăm noi căi de investiţii, zice ea. Vă aducem bani în ţară, creăm noi locuri de muncă, vă facem numai bine şi voi…
Dar şeful uită repede de patriotismul său. Ba chiar îl doare în fund de perspectivele economice ale ţării sale. Pentru el, noi reprezentăm altceva.
— Mâine dimineaţă, spune el, o să trimiteţi o scrisoare alor voştri, în care le cereţi cinci sute de mii de dolari. Asta e preţul răscumpărării. Aşteptăm două săptămâni. Dacă nu vine nici un răspuns, sau dacă răspunsul e negativ, vă curăţăm.
Cel puţin, tipul e direct, nu umblă cu false politeţuri sau cu amabilităţi gratuite.
— Mulţumiţi-vă cu banii noştri şi daţi-ne drumul, încerc eu o mediere. E o sumă destul de mare, având în vedere şi diamantele. Mi se pare un schimb corect.
Negrul râde ca un crocodil la un festival de umor, prezentându-ne în termeni clari părerea lui:
— Dacă aveţi atâţia bani cu voi, cu siguranţă că dispuneţi acasă de şi mai mulţi!
— Ce garanţii avem că nu vom fi ucişi? se trezeşte şi Colosul la viaţă. Nu putem şti ce idei vă mai pot trece prin cap.
Râsul se repetă. Acum ţine ceva mai mult.
— Tu, zdrahonule, fii mulţumit că nu cerem greutatea ta în aur. Mâine dimineaţă primiţi hârtie şi pix. Două săptămâni, nu mai mult! Rugaţi-vă ca poştaşii să nu fie în grevă.
Deasupra gropii e tras un grătar de crengi, printre care se strecoară, totuşi, o rază de lună. Situaţia e atât de nasoală, dar şi surprinzătoare, încât, o vreme, nici unul dintre noi nu e în stare să scoată o vorbă. Ne căutăm o poziţie cât mai comodă, încercând să ne punem gândurile în ordine.
— Pe Dumnezeul meu, geme Colosul, incitat, dacă scap de-aici, o să le sucesc gâtul tuturor negroteilor pe care o să-i întâlnesc în drumurile mele!
— Avem degetele libere, ce stăm ca proştii?! şopteşte Sara, fiind întotdeauna ultima care-şi pierde capul.
Nodurile sunt bine legate. E treabă îndelungată la mijloc, dar, oricum, n-avem prea multe de făcut. Când ne eliberăm, ne simţim dintr-o dată mai

bine. Parcă ni se dezleagă şi mintea, căci creierele prind să zbârnâie ca nişte oale sub presiune.

— Avem săgeţile otrăvite, ceea ce nu e de colea, enumeră Sara. Probabil că, de bucurie că au dat peste o comoară, se vor îmbăta cui. Dacă e să acţionăm, s-o facem o dată cu prima geană de lumină.

— Trebuie să fie şi cineva de pază, care nu participă la chermeză. Doar le cunoşti regulile, zic eu. Dacă-i prinde cu un strop de băutură în nas pe cei lăsaţi de veghe, îi împuşcă pe loc. Pe de altă parte, grătarul poate să fie fixat de pământ.

— Hai să gândim constructiv, nu să ne tânguim ca babele rămase nedezvirginate. Puneţi-vă capetele la muncă, zice Sara.

Privind cu îndoială spre Colos. Trebuie să găsim o soluţie. Doar n-o să murim aici ca nişte oi.

Perspectiva ne umple din nou de draci, dar trebuie să îndepărtăm patima şi să gândim la rece. Îmi trec prin minte cele mai hazardate scenarii, dar nici unul nu se potriveşte cu situaţia de faţă.

— Să cerem să ne scoată la budă! propune Colosul, zvâcnindu-şi capul, de parcă ideea l-ar fi lovit cu puterea unei mingi de base-ball.

Sara nu face nici măcar efortul de a-i răspunde.

— La aşa o pretenţie, spun eu, ar râde şi cel mai tembel hotentot care populează pământurile astea. Mai repede te-ar lăsa să dai o fugă la pizzerie, să aduci ceva de haleală.

— Mai ziceţi şi voi, guiţă Colosul, considerând că el şi-a făcut datoria. Nu am avut niciodată pretenţia că aş fi împăratul înţelepţilor.

— Dacă ne-am pune pe zbierat, să-l facem curios pe paznic? Când şi-ar arăta muianul, i-am putea trimite un ac otrăvit.

— Ar trebui ca mai înainte să-i cerem să ne arunce o scară, mă readuce Sara cu picioarele pe pământ. Apoi, trăsăturile i se destind brusc şi un zâmbet parşiv îi subţiază buzele: Cred că am găsit!

Ne priveşte pe rând, amuzându-se de nerăbdarea noastră. Dar nici unul dintre noi nu încearcă să o grăbească.

— Tentaţia Evei! spune Sara, trecându-şi mâna peste sâni.

Din câteva cuvinte, ne pune în temă. Trebuie să recunoaştem că are o minte pe măsura frumuseţii, lucru mai rar întâlnit la femei. Se dezbracă liniştită, sub privirile noastre arzătoare, împăturindu-şi cu grijă hainele. Rămâne goală-puşcă, luându-ne piuitul. Are un corp pentru care ar face o criză de isterie chiar şi cel mai vestit manechin din lume. Pielea ei albă pare

un râu de lapte. Îşi prinde în mâini sânii mici şi fermi, împingându-şi inconştient înainte pubisul acoperit cu un puf auriu.

— Vino, îmi zice ea. Scoate-ţi cămaşa şi treci în spatele meu.

Aproape că uit că trebuie doar să mimez actul erotic. Cotul Sarei mă loveşte în burtă, aducându-mi aminte de realitate. Începe să gâfâie încet, apoi tot mai ritmic, până când gemetele ei ating paroxismul, pe care-l imită la perfecţie. Colosul, în colţul lui, e o flacără vie! S-a prins cu mâinile de peretele de pământ, zbătându-se o dată cu Sara, hârâind amarnic, cu nişte ochi ucigători, pe care doar Othello îi mai putea avea, privind pe după perdea la Desdemona, aflată în braţele amantului. Scena erotică îşi atinge scopul. Grătarul de crengi e mişcat şi putem ghici, la buza gropii, figura stupefiată a negrului care ne păzeşte. Cu un ultim strigăt de voluptate, Sara mă împinge şi face un pas în faţă. La lumina lanternei aprinsă de negru, apare ca o întruchipare de vis. Lipsa părului o face chiar şi mai excitantă. Îşi duce mâna la pubis, după care o ridică la gură, plimbându-şi degetul peste buze.

— Crezi că eşti mai tare ca impotenţii ăştia? strigă ea în sus, unduindu-şi şoldurile.

De uluială, negrul nu bagă de seamă că Sara are mâinile dezlegate. Trupul alb îl scoate din minţi. Când frânghia aruncată de sus se prelinge pe perete, ca un şarpe veninos, Sara surâde triumfător. Se ridică în mâini, uşoară ca o fantomă, dispărând în întuneric.

Ajunsă sus, nu-i dă negrului nici o clipă de răgaz. Gura i se lipeşte de cea a bărbatului, iar limba îi desparte buzele groase. Cu mâna dreaptă îl desface iute la prohab, scoţându-i membrul deja întărit. Îl apucă cu mâna stângă de ceafă. Abia acum dă la iveală acul palmat, pe care i-l înfige în ceafă cu o singură mişcare. Negrul tremură cuprins de un alt orgasm decât cel aşteptat – orgasmul morţii, definitiv şi suprem.

Sara ne aruncă frânghia, culcându-se la pământ. Trebuie să facă apel la toată forţa ei, pentru a-mi susţine ascensiunea. Abia ajuns şi Colosul, îl trimite înapoi după hainele ei.

— Poţi rămâne aşa, propune uriaşul, cu limba de-un cot afară, îi vom păcăli şi pe ceilalţi cu aceeaşi figură, doar că, de data asta, voi lua eu locul lui Florin.

— Priveşte-mă, e gratuit! zice Sara, fără să schiţeze vreun gest de a-şi ascunde goliciunea.

Ştie că îl întărâtă pe Colos, dar asta îi oferă o plăcere drăcească.

Dinspre locul în care bandiţii îşi au cocioabele, se îndreaptă spre noi o siluetă înaltă. În câteva secunde, îl săltăm în fund pe negrul ucis, sprijinindu-l de spate. Cel venit probabil în control cade în mâinile Colosului, care nu-şi uită promisiunea făcută. Îi rupe gâtul cu o lovitură precisă.

Cu cele două Kalaşnikovuri luate de la negri şi cu acele noastre otrăvitoare ne putem considera la capacitatea limită de luptă. Suntem hotărâţi să-i ucidem pe toţi, fără a mai purta nici un fel de tratative.

Avuseserăm dreptate. Au benchetuit în toată legea. Zac doborâţi de băutură, care pe unde apucase. Îi iau la rând, ţintindu-i prin tubul aducător de moarte, în vreme ce Colosul şi Sara dau buzna prin cocioabe, trăgând rafale scurte. Când prind de veste că se întâmplă ceva neplăcut, negrii nu mai au răgaz să se organizeze. Colosul îi crapă ţeasta unei namile, cu PM-ul rămas fără muniţie şi culege o mitralieră păstrată pentru zile mai grele, îşi încolăceşte pe braţul său masiv cureaua lată, mânuind arma cu uşurinţa cu care ar mânui un pistol. E un măcel în toată regula. De prin desişuri, atrase ca fluturii de lampă, se iţesc câteva capete de negri, pe care Colosul le spulberă cu rafale lungi. Nu prea avem ce alege. Inamicul se dovedeşte lipsit de cea mai sumară pregătire militară. Tâlhari neinstruiţi.

Sara schimbă şi ea Kalaşnikovul cu un pistol, dând lovitura de graţie celor răpuşi, care încă mai mişcă. Ne adunăm în mijlocul micii tabere, triumfători şi siguri pe victorie. Nu ne putem vedea prea bine victimele şi atunci, careva se gândeşte să ne ajute. Un reflector se aprinde instantaneu, în vreme ce o voce de gheaţă ni se adresează de undeva, din spatele nostru:

— Aruncaţi armele! La prima mişcare necugetată, sunteţi morţi! Aruncaţi armele! Acum!

Zgomotul unor închizătoare ne scoate din starea de prostraţie. Dăm automat drumul armelor, care cad eu un zăngănit de părere de rău.

— Întoarceţi-vă! comandă iarăşi vocea.

Reflectorul ne orbeşte, împiedicându-ne să-i vedem pe cei care ne luaseră ca din oală. Nu pentru mult timp, căci, în faţa noastră, păşeşte un negru tânăr, înţolit în uniformă de ofiţer. Ne conspectează cu curiozitate, după care ne ordonă să lăsăm mâinile în jos.

— Cine sunteţi?

Începuse să ne cam sâcâie întrebarea asta.

— Olandezi căzuţi în mâinile bandiţilor, zice Sara, pricepând cam ce se întâmplă.

După ce rade o privire în jur, ca şi cum numără cadavrele risipite pretutindeni, ofiţerul spune pe un ton ironic:

— De la mine se vede altfel.
Facem schimb de poveşti. Astfel, aflăm că am fost descoperiţi de o patrulă a armatei zambiene în căutare de braconieri şi tâlhari. Paşapoartele noastre sunt recuperate. La fel şi lădiţa de lemn în care, pretinde Sara, se află ustensilele noastre.
— Aţi avut mare noroc, zice ofiţerul. Şi un curaj deosebit.
— Colegul nostru, răspunde Sara, indicându-l pe Colos, a fost ofiţer de carieră. O minte strălucită. Fără el, n-am fi avut curajul să acţionăm.
— Dar unde sunt ceilalţi pasageri? întreabă, deodată, ofiţerul.
— Nu ştim nimic, zice Sara. Ne-au izolat de la bun început.
— Trebuie că i-au dus în pădure şi i-au ucis. De la ei n-ar fi putut obţine vreun ban drept răscumpărare. Se întoarce către un soldat şi-i dă ordin să caute eventualele cadavre ale pasagerilor. Apoi o prinde pe Sara de braţ, îndreptându-se spre maşinile cu care sosiseră în patrulare: O să vă luăm cu noi pentru declaraţii. Vom anunţa şi Ambasada Olandei, ca să fie totul în regulă.
— Sunteţi prea amabil, se pisiceşte Sara. Am putea să stăm în maşina dumneavoastră, până ce terminaţi aici? Abia ne mai ţinem pe picioare. Când mă gândesc că am fost la un pas de moarte!… adaugă ea, făcând apel la toată rezerva de ipocrizie.
Ofiţerul e foarte amabil. Ne conduce chiar el la jeepul model ’70, tras lângă un camion Rover. Spre bucuria Colosului, scoate o sticlă de rachiu care face un tur complet. Uriaşul pretinde că s-a speriat cel mai rău dintre toţi şi mai are dreptul la un gât.
— Domnule ofiţer, spune Sara, cu o voce blândă şi îmbietoare, vă mulţumim încă o dată şi vă rămânem profund recunoscători, dar acum… suntem puţin grăbiţi.
Colosul îl adoarme pe negru cu un croşeu de stânga, după care îl aruncă în maşină. Înainte să plecăm, scot ventilele de la cauciucurile camionului şi le azvârl în pădure. Până la Lusaka nu mai e mult. Îndată ce oprim în faţa aeroportului, Sara coboară şi nu se opreşte decât la agenţia de bilete. Avem o baftă chioară, probabil ca o recompensă pentru episodul cu bandiţii: peste o jumătate de oră pleacă o cursă spre Alger. Sara face rezervări şi pentru o legătură cu Madridul, de unde, o informează amabilă funcţionara, sunt curse zilnice spre Mexico City.
Tragem jeepul într-o parcare laterală, luându-ne rămas-bun de la ofiţerul legat zdravăn. Cred că niciodată nu a aflat ce s-a întâmplat cu adevărat şi cu

cine a avut de-a face. Oricum, un lucru este cert: din partea noastră nu a primit nici o scrisoare de explicaţii!

Pe un mercenar, Iadul, în care ştie că va fi trimis după moarte, nu-l sperie. Ba chiar şi-l închipuie ca pe o închisoare, unde, în sfârşit, se poate odihni, iar la o adică poate „organiza” câte ceva cu gardianul-şef. Pentru mercenar, Iadul e o reîntoarcere acasă. Când ucizi, fără să o faci din motive personale, ai toată libertatea să pledezi „nevinovat” la Judecata de Apoi. Războaiele pentru asta sunt făcute, indiferent că sunt mondiale sau conflicte locale. Pentru un mercenar, a apăsa pe trăgaci sau a mânui pumnalul este o meserie ca oricare alta. El consimte să-şi rişte viaţa, ceea ce-l pune pe o poziţie de egalitate cu victima sa, absolvindu-l de orice prevedere a Codului Penal. Pentru un mercenar, Iadul nu poate fi mai rău decât aici, pe pământ. Mintea unui mercenar nu concepe că s-ar putea inventa ceva mai groaznic, mai înspăimântător decât masacrele şi violenţele la care este martor şi participant… Andar Prajepa, mercenarul indian, pe care-l porecliserăm Fachirul, ne spusese odată câteva cuvinte, neînţelese la acea vreme: „Puterea nemuririi nu o deţine cel care perpetuează, ci cel care creează.”

(Din „Jurnalul unui mercenar”, scris de Florin Zamfir)

IV

Guia[18] priveşte cele două diamante cu neîncredere, deşi ochii îi lucesc lacomi. Ne-a cerut o sumă imensă pentru a ne trece graniţa, în Texas, iar acum încearcă să preţăluiască pietrele.

— Nu cred că e de-ajuns, zice el, încă nehotărât.

— E de două ori preţul! zice Colosul, autoritar. Cu ce-ai aici, te poţi lăsa de meserie şi poţi deschide o afacere cinstită.

Mexicanul nu pare convins. A auzit destule despre diamante, dar acum e prima oară când le poate pipăi.

— Să mergem la El Paso. Cunosc pe cineva care ne poate oferi date exacte.

— Vrei să ne dai pe mâna poliţiei, spurcăciune! urlă Colosul, pregătindu-se să-l ia de gât. Ca să câştigi bani din două părţi!

— Încetează! zice Sara, împingându-l cu putere. Apoi, întorcându-se spre mexican, adaugă: Ia spune, *muchacho*, individul ăsta pe care-l cunoşti ar putea să ne facă rost şi de nişte acte?

— *Por supuesto, senorita!*[19] se grăbeşte mexicanul să confirme, aruncând priviri îngrozite către uriaşul care se încruntă amarnic la el. Doar nu vă duceam la Banca Naţională. Îi puteţi plăti tot cu pietre, dacă mai aveţi.

— E-n regulă! zice Sara. Cred că nu mai e nevoie să-ţi amintesc că, dacă încerci să ne păcăleşti, eşti un om mort.

Mexicanul nu pregetă să ne dea toate asigurările necesare, pornind de la copilaşii săi nevinovaţi, trecând prin câteva rude îndepărtate şi sfârşind cu Dumnezeu. Cu toţii pot fi luaţi drept martori la buna lui credinţă. Totuşi, pentru o conlucrare fructuoasă Colosul stă tot timpul lipit de el, cu mâna pe cuţitul din buzunar.

— Nici nu trebuie să-l mai scot, se laudă el cât îl ţine gura. Îmi voi pierde un buzunar, ce-i drept, în schimb, tu te vei trezi cu unul în plus.

Casa cu pricina se află în mahalalele din nordul oraşului El Paso, pe unde nici măcar maşinile poliţiei nu merg cu mai mult de patruzeci de kilometri pe oră. Ne deschide un bătrân înalt şi costeliv. Pare proaspăt ieşit dintr-o grevă a foamei. Pe cap, poartă o tichie caraghioasă. Nu-i nevoie să-i cerem actele ca să ştim că este evreu. De altfel, suntem edificaţi de la prima întrebare pe care i-o pune Sarei, înainte de a primi explicaţii din partea mexicanului:

— Eşti evreică?

— Se recunosc între ei de parcă ar fi însemnaţi, şopteşte Colosul, fără să ştie că spune un adevăr.
— Avem nevoie de ajutorul tău, intră Sara în subiect, trecând peste detaliile autobiografice.
— Dacă-i de-al tău, n-o să ne păcălească, aşa-i? îi zice Colosul Sarei, pe un ton de creştin oropsit.
Îl trag de mânecă, făcându-l să înţeleagă că, uneori, mai trebuie să şi tacă. Deşi nesatisfăcut, eliberează ringul, mulţumindu-se să privească de la distanţă. Bătrânul evreu se aşază la masa plină cu tot soiul de instrumente, prinzând să cerceteze pietrele printr-o lupă cilindrică, pe care şi-o fixează într-un ochi.
Surpriza ne ia pe nepregătite! În alte condiţii, ar fi trebuit să cădem pe spate, cu picioarele în sus. Oricum, ni se taie respiraţia.
— Sunt pietre de sticlă! repetă evreul, după ce mai controlează o dată întreaga colecţie.
Primul îşi revine mexicanul. Sare cu gura pe noi, trecându-ne prin toate mizeriile şi noroaiele Mexicului. Un ghiont al Colosului îl trimite în nişte etajere, care i se prăbuşesc în cap, dar uriaşul are alt obiectiv. Îl zdruncină pe bătrânul evreu, zburându-i tichiuţa de pe cap.
— Vrei să ne păcăleşti, jidane! Sunt cele mai veritabile diamante care au existat vreodată, luate chiar de la mama lor, din Africa!
În loc de răspuns, bătrânul prinde o piatră într-o menghină automată, pe care apoi o strânge dintr-o mişcare. În locul pietrei, rămâne doar un praf sticlos, aidoma nisipului din deşert. Abia acum, Colosul turbează cu adevărat. Blestemele şi înjurăturile se îngrămădesc la gura lui, cu direcţie precisă: Samu şi Babu, despre care a şi uitat că e mort.
Pentru noi, descoperirea falsurilor echivalează cu o catastrofă. Fără bani, suntem ca şi pierduţi. Singurul care îşi păstrează luciditatea este mexicanul. Scoate un pistolet micuţ, jurându-se că, dacă nu-l plătim, ne va preda poliţiei. Omul nu pare la prima întâlnire cu o armă, iar noi ne aflăm la prea mare distanţă ca să încercăm vreo şmecherie.
— Vei fi plătit cinstit, zice Sara, recăpătându-şi calmul. N-am ştiut că pietrele sunt false. Cei mai păcăliţi suntem tot noi.
— Vorbe! strigă mexicanul, pus pe rele. Banii, sau vă ciuruiesc picioarele şi chem poliţia!
— Fii atent cu pistolul ăla, că se poate descărca singur. În locul tău, n-aş ţine degetul pe trăgaci. Ţi-am spus, vei fi plătit cinstit.
— Am văzut ce înseamnă cinstea la voi! nu se lasă mexicanul.

Fără să-i mai răspundă, Sara scoate dolarii rămaşi şi-i numără întreaga sumă. Mexicanul e însă păţit. Ia fiecare bancnotă şi o duce la lumina lămpii, pipăind-o profesionist.

— Ar trebui ceva şi pentru expertiza mea! zice evreul, care, evident, nu poate scăpa o ocazie ivită pe neaşteptate.

Sara se pregăteşte să subţieze teancul rămas, nu înainte de a-mi arunca o privire scurtă, care nu mai are nevoie de cuvinte. Mexicanul uitase de precauţie. Executând o cumpănă rotitoare, îl lovesc cu călcâiul în ceafă, proiectându-l peste masa plină cu instrumente. În acelaşi moment, Sara pune mâna pe pistol şi, fără vreun avertisment, îi înfige evreului un glonţ între ochi.

— Striveşte-i capul! îi zice ea Colosului, arătând spre mexican.

Bocancul uriaş îi striveşte efectiv o jumătate din cap, transformându-l într-o masă de zgârieturi, oase şi sânge. Cu mişcări meticuloase, Sara şterge pistolul cu o cârpă, după care îl îndeasă în mâna mexicanului. Bătrânul evreu e ridicat şi aruncat peste cadavrul călăuzei, punându-i-se în mână o bâtă de base-ball, găsită lângă perete.

— Mexicanul a încercat să-l păcălească cu nişte diamante false, zice Sara, cu glasul unui poliţist hârşit într-ale reglărilor de conturi. S-au omorât între ei. Bătrânul a apucat să-l miruiască, în timp ce pistolul s-a descărcat instantaneu.

Colosul e copleşit de isteţimea Sarei. A uitat şi de Samu şi de Babu, rânjind ca un spectator fericit că a ghicit finalul filmului poliţist, înainte ca el să se petreacă.

— Excelent! exclamă admirativ. Nici cel mai iscusit detectiv n-o să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu fi chiar atât de sigur, îl tempereazӑ Sara. Mai degrabă, o să accepte varianta asta, care o să-l scutească de munca la care ar trebui să se înhame.

Nu e de stat prea mult prin zonă, deşi împuşcătura şi zgomotele fac parte din peisajul local, nefiind lucruri ieşite din comun. Seiful bătrânului evreu cedează destul de greu, cu toate că Sara nu se află la prima tentativă. Şi-ar putea câştiga existenţa făcând doar pe spărgătoarea. Banii găsiţi sunt suficienţi ca să scăpăm de griji. Se pare că evreul era un fel de bancă de cartier, cel puţin asta ne spune registrul cu datornici găsit în seif. Dar cu asta nu s-a rezolvat totul. Sara îşi aminteşte că mexicanul ne spusese ceva şi despre nişte acte. Nu trebuie să cotrobăie mult după computer şi maşina de plastifiat. Surpriza mare apare atunci când capătă acces la o bancă de date a evidenţei populaţiei.

— Vom deveni mai legali decât preşedintele Statelor! strigă ea. Încântată, clapetând în viteză.

Trece, totuşi, un timp până când obţine *driver licence*[20]-urile necesare. Colosul stă de veghe la fereastră, îndemnând-o să se grăbească. Mişcările de pe stradă îi sunt necunoscute şi ar putea însemna orice. Suntem pregătiţi ca, la primul sunet de sirenă, s-o ştergem pe uşa din spate.

— Încetează să tot bombăneşti! îi strigă Sara, enervată. Colosului. Ce crezi tu că fac aici? Desenez purceluşi şi floricele?!

— Bine, bine, mârâie, împăciuitor, Colosul, pentru care computerul e un fel de zeu. Nu mă îndoiesc de priceperea ta. E vorba că tipii de-afară au început să se agite.

— N-o să cheme poliţia, îl calmez eu. Cel mult, or să vrea să-şi bage nasul.

Când avem actele, ni se ia o piatră de pe inimă. Înainte de a pleca, Sara şterge toată memoria computerului.. Ne găsim în posesia unor identităţi reale, cu coduri care ar rezista la orice verificare şi asta ne dă sentimentul de siguranţă de care avem nevoie.

Până la Phoenix ajungem cu autostopul, iar de-acolo închiriem un Chevrolet model ’89, în care Colosul, un as al volanului, are cea mai mare încredere. Realitatea este însă destul de tragică: vrem să aflăm ceva, dar nu ştim cu exactitate ce anume, vrem să ne răzbunăm, dar nu ştim pe cine anume. Pe scurt, avem de-a face cu un fel de arici, despre care nu ştim unde-şi ţine capul şi unde-şi ţine fundul.

Ne oprim la un motel de pe autostrada spre San Francisco, unde închiriem două camere alăturate.

— Noaptea e un sfetnic bun, ne încurajează Sara, care e însă la fel de derutată ca şi noi.

— Mai ales dacă o petreci într-un mod adecvat! observă Colosul, căruia trupul gol al Sarei i s-a înfipt în minte ca un piron.

Dar noaptea apucase să-şi dea demisia din Sfatul înţelepţilor. A doua zi de dimineaţă, Sara ne împărtăşeşte singura concluzie viabilă:

— Trebuie să mergem din aproape în aproape. Vom pleca de la ce ştim.

— Ai discheta de legătură a lui Ohalele, zic eu, cu speranţă în glas.

— E prea devreme pentru asta, decide Sara. Deocamdată cunoaştem un singur loc: tabăra de lângă Portland. Şi două nume: Rupert şi O’Connor. Să începem cu astea.

— Ce-ar fi să stăm deoparte?! propune Colosul, care a luat de bună zicătoarea cu noaptea. Avem acte în regulă, aşa că putem începe o viaţă nouă. Prea e complicat totul. Ne retragem banii din conturi şi dispărem înainte de a pune cineva mâna pe noi.

— Îţi schimbi cam repede părerea! nu scap eu ocazia să i-o plătesc. Până mai ieri mă făceai pe mine fricos.

— E vorba de o soluţie înţeleaptă, nu de frică, mă lămureşte Colosul. Ce nevoie avem să ne băgăm în chestia asta?! Dă-i dracu' cu invenţiile lor! Noi ne trăim în continuare viaţa şi salutare!

— Suntem deja băgaţi, îi aminteşte Sara, trecându-şi mâna prin părul care începuse să-i crească. Varianta ta e sortită de la început eşecului. În clipa în care ne-am atinge de conturi, am fi ca şi morţi. Nici n-ai apuca să-ţi numeri toţi banii, că ar fi cu pistoalele în spatele tău. Suntem intraţi, Frederick şi dacă nu ne grăbim să facem prima mutare, s-ar putea să ne trezim prinşi într-o plasă din care nu ştiu cum o să mai scăpăm. Tiu cei de teapa agenţilor CIA nu te poţi juca de-a hoţii şi vardiştii. Loveşti, sau eşti lovit, atâta tot! Tace o vreme, după care reia cu o voce scăzută: Desigur, fiecare dintre noi e liber să decidă. Însă acum. După care nu mai există alternativă.

Un drăcuşor mă îndeamnă să am încredere în Sara. Un drăcuşor numit instinct, sau al şaselea simţ. Sau unul numit dorinţa de a trăi periculos. Un drăcuşor care nu-i dă pace nici Colosului, căci se urcă la volanul Chevroletului, punând contactul.

— La urma urmei, zice uriaşul, poate e rost şi de ceva distracţie. Tot ziceţi voi, ăştia care vă daţi deştepţi, că destinul e scris dinainte. Să-i dăm bătaie!

Dintr-o dată ne înveselim. Este prima oară când lucrăm sub controlul nostru nemijlocit, ca mercenari în slujba noastră proprie. Conducem cu schimbul, fără oprire, pe autostrada spre San Francisco, pe care-l ocolim, încadrându-ne pe ruta către Portland. În primul orăşel mai răsărit, oprim în faţa unui supermarket şi facem aprovizionarea. Sara are o listă care-i dă de lucru o jumătate de oră vânzătorului tinerel. Cu greu ar putea cineva să pună cap la cap minunăţiile electronice cumpărate, pentru a descoperi intenţiile tinerei evreice.

— Ne-ar trebui şi nişte arme, aminteşte Colosul, îndată ce ne înscriem pe autostradă.

— Avem acele, spuse Sara, muşcând cu poftă dintr-un hamburger. De ce să ne facem probleme cu poliţia?

— Ai fi putut scoate din măgăoaia aia şi nişte permise de port-armă! guiţă Colosul, spre uluirea noastră.

— Ai dreptate, zice Sara, cu gura plină. Păcat că creierul tău percutează cu întârziere.

— Ce-aţi crezut, că n-am decât muşchi? se făleşte Colosul, prefăcându-se că nu bagă de seamă cea de-a doua parte a constatării. Babacu' meu se mira tot timpul de faptul că eram mereu cu o clipă mai deştept decât el.

Îi întind sticla cu whisky, bătându-l pe umăr.

— Bătrânul tău, îi zic, avea de ce să se mire.

Colosul nu pricepe foarte bine ce vreau să zic. Ca întotdeauna, ia partea care-i place mai mult.

— Te cred. Să fi văzut ce ochi a căscat când m-a auzit vorbind în franceză!

— Ştii franceza? întreabă, sideratā, Sara, uitând să mai muşte din chiflă.

— Nu sunt sigur, răspunde Colosul, în stilul lui caracteristic. La două case de noi stătea o hoaşcă, la care mai mergeam uneori, atunci când rămâneam în pană de biştari.

— Te împrumutai? îl chestionez eu, turnând dintr-o cutie de Coca în sticla de whisky plină pe jumătate.

— Aiurea! Închideam ochii şi-i mai băgăm în priză păsărică ei obosită. În timp ce-mi făceam datoria, hoaşca obişnuia să rostească printre gâfâieli o serie de expresii, despre care susţinea că ar fi în limba franceză. Împrăştiase în cartier povestea vieţii ei, care începea undeva, într-un castel din Franţa şi trecea printr-un pension de călugăriţe. Cum n-aveam altceva de făcut în acele momente, am învăţat câteva dintre expresiile răcnite de babă, pe care, cum vă spuneam, le-am rostit în faţa bătrânului meu. Asta m-a făcut să cresc foarte mult în ochii lui. Înainte să mă mardească de faţă cu amicii, mă încuraja să repet câteva dintre ele, pentru a se lăuda cu mine.

— Erai un copil rău? întreb eu, mirat. Ori de câte ori vine vorba despre babacul tău, nu uiţi să aminteşti de bătăile pe care ţi le administra.

— Nu se poate spune că eram un fiu model, face Colosul, cu sinceritate. De altfel, când am mai crescut, îi mai ardeam şi eu câte una peste bot, atunci când era atât de beat, încât nu apuca să-şi dea seama de unde o primeşte. Parcă-l văd cum se trezea a doua zi cu ochiul vânăt, căutând să-şi amintească cu cine se dondănise! De la un timp însă i s-a aprins o lămpiţă. Cert e că îşi făcuse o obişnuinţă, o dată ajuns acasă, de a se duce direct la oglindă, unde-şi nota tot inventarul mutrei.

Sara se joacă la *laptop*-ul conectat la câteva anexe, pe care le-a dispus pe bancheta din spate a automobilului. Părul ca o perie îi dă un aer de adolescentă.

— Mai bine ne-ai cânta ceva, zice Colosul, căruia clapetarea continuă îi evocă un recital de pian. Pe când mâncam instrucţie pe pâine la *Marines,* obişnuiam să cântăm o serie de cântece, care de care mai hazlii, spre nemulţumirea sergentului Blake. Tipul ăsta vorbea tare erotic, ori de câte ori avea ocazia.

Dar n-apuc să capăt noi informaţii despre erotismul verbal al sergentului de la *Marines,* că Sara scoate o fotografie din imprimantă. Când ne-o prezintă, rămânem cu ochii cruciş. Din poză ne zâmbeşte chiar O'Connor.

— Cum naiba ai făcut? se miră Colosul, cât pe-aci să intre cu maşina pe arătură.

— Simplu, răspunde Sara. E un portret-robot.

— Doar n-o să umblăm din bar în bar, ca detectivii şi să întrebăm dacă tipul n-a trecut cumva pe-acolo! zic eu, nedumerit asupra utilităţii fotografiei.

— Ba îl putem lipi pe stâlpi, oferind o recompensă pentru prinderea lui! zbiară Colosul, cu gândul la westernurile atât de dragi lui.

Sara nu răspunde. În schimb, ne pune să ne hlizim într-un obiectiv anexat la *laptop.*

— Întotdeauna am avut o admiraţie nemărginită pentru prostioarele astea electronice! se destăinuieşte Colosul, care cu greu ar recunoaşte că există ceva pe lume la care nu s-ar pricepe. Un tip, care-şi trăise viaţa prin cazinourile din Las Vegas şi venise să moară în Chicago, m-a învăţat câteva şmecherii. În felul acesta, am putut câştiga o sumă destul de frumuşică, până când şnapanii care se ocupau de aparatele de jocuri au schimbat nu ştiu ce pe la ele! continuă uriaşul, amestecând totul într-o ciorbă comună.

— Jocurile mecanice sunt altceva, caut eu să-l readuc la cruda realitate.

— Sigur că sunt altceva, zice uriaşul. Dar şpilul e acelaşi! În concluzie, poţi face o mie de trăsnăi, mult mai evoluate decât tabinetul, singurul joc la care se pricepea bătrânul meu.

Ca spre a-i confirma cele spuse, Sara scoate din imprimantă o nouă fotografie. De astă dată construise o adevărată capodoperă. Noi trei şi O'Connor ne ţinem pe după umeri, pe marginea unui lac, zâmbind ca nişte prieteni buni.

— Tot nu văd la ce ne-ar ajuta asta! mă încăpăţânez eu s-o fac pe deşteptul, aruncând fotografia trucată în torpedoul maşinii.

— N-ai putea să desenezi şi câteva gagici? găseşte cu cale Colosul să eficientizeze munca la computer. De pildă, începe cu tine, ceva în genul unei coperte *Playboy.*

— Un singur lucru n-o să reuşesc să scanez vreodată, recunoaşte Sara. Imensa ta prostie!

— Ia te uită! se cocoşeşte Colosul, ofensat. Şi atunci, ce nevoie aveţi de mine în toată tevatura asta?

— Eşti un excelent executant! schimbă Sara macazul.

— Şi un luptător cu care s-ar mândri orice armată! plusez eu.

Din nefericire, Colosul e gata să tragă un pârţ. Se stăpâneşte la timp, gândind că o asemenea manifestare ar putea schimba bunele impresii pe care le avem despre el.

— Şi voi sunteţi destul de buni, zice el cu căldură. Ceea ce e sigur, e că facem o echipă imbatabilă.

Schimbul de amabilităţi luând sfârşit, fiecare îşi vede de treaba lui. Eu trec în locul Colosului la volan, iar Sara, lăsându-şi capul pe tetieră, adoarme, cu gura întredeschisă.

Înainte de a intra în Portland, opresc şi trag pe dreapta. Trebuie să refacem drumul parcurs cu jeepurile care ne-au preluat de la aeroport. La orientarea în teren sunt cel mai bun, drept care indicaţiile mele sunt urmate fără crâcnire. Ne înscriem pe o şosea ce duce spre Vest. Se simte deja briza oceanului, dar reperul e mult mai fix: o antenă uriaşă de transmisiuni, folosită de Paza de Coastă. Drumul pe care ne încadrăm e din pământ bătătorit.

Amestecat cu pietre, însă Chevroletul are calitatea de a nu ne face să simţim diferenţa.

Rulez cu o viteză apropiată de cea cu care ne purtaseră jeepurile, căci de-acum timpul e singurul reper. Peisajul stâncos, alternând cu fâşii de câmpie, nu ne e de prea mare ajutor. La un moment dat, drumul începe să urce.

— Trebuie să existe două curbe foarte strânse şi apoi o pantă abruptă, zic eu. De-acolo, ar trebui să se facă un drum la dreapta, pe care mai avem de mers aproximativ un sfert de oră.

Dar şoseaua de pământ continuă să se întindă în faţa noastră, ca o panglică zburătăcită de vânt, ceea ce-l face pe Colos să-şi exprime îndoiala cu privire la capacitatea memoriei mele. Nu pentru mult timp, căci abandonez şoseaua şi mă înscriu pe un drum nesemnalizat, atât de îngust, încât două maşini nu ar putea trece una pe lângă cealaltă. Oftez uşurat când, după două viraje în ac de păr, ajungem pe culmea unei coline, de pe care coborâm pe o pantă înclinată la patruzeci şi cinci de grade.

După un sfert de oră, peisajul care ni se oferă e la fel de pustiu. De data asta, Colosul nu mai rezistă.

— Mai bine că nu te-ai făcut ghid. Ai fi fost sfâşiat de turişti, îmi aminteşti de un tip de la Muzeul Naţional, care se pierduse într-una din săli. L-au descoperit după douăzeci de. Ani, timp în care îl confundaseră cu un exponat.

Sunt descumpănit. N-aş fi crezut că mă pot înşela chiar într-atât! Nici Sara nu e de acord cu asta. Îmi cere să opresc şi coboară, luând-o la pas, peste câmpul acoperit cu smocuri de iarbă.

— Poate să construieşti tu, pe drăcia aia de computer, nişte clădiri! îi strigă Colosul, coborând la rândul lui. N-am decât un ochi, dar pot vedea cât se poate de bine că, pe o rază de cincisprezece kilometri, nu există nimic care să aducă aminte de o aşezare omenească.

Sara se îndepărtează binişor, schimbând când şi când direcţia, după repere pe care numai ea le vede. Nu există însă nimic care să-ţi atragă atenţia. Un peisaj pustiu şi sălbatic, pe care-l poţi întâlni pe mii de kilometri, de-a lungul munţilor Coastelor. Colosul e atât de furios, încât e hotărât să-mi aplice o corecţie.

Strigătul Sarei îl opreşte. Când ajungem lângă ea, întinde spre noi un pumn de praf.

— Nisip aurifer? întreabă Colosul, uitând pe moment obiectivul căutărilor noastre.

— Resturi de semifabricate, răspunde sec Sara.

Freacă între degete nisipul, filtrând câteva bucăţele minuscule de material gri.

— Florin ne-a condus bine, continuă ea expozeul. Doar că, între timp, O’Connor a demolat totul şi şi-a mutat sediul.

Scociorâm pe o distanţă mai mare, până ce strângem câţiva pumni de material doveditor: tabăra în care am fost instruiţi fusese demontată bucată cu bucată, iar terenul curăţat. Nu prea bine, după cum s-a văzut.

— De ce-ar fi făcut-o? obiectează Colosul.

— Simplu! Pentru că n-au dat peste cadavrele noastre! Îi răspunde Sara.

— Atunci suntem în budă! indic eu adresa exactă la care putem fi găsiţi.

— Nu chiar, mă contrazice Sara. Doar că *ei* nu au siguranţa dacă mai suntem în viaţă sau nu. Aşa că, atât timp cât nu scoatem capul, n-au cum să ştie de existenţa noastră.

— Şi fără să scoatem capul, nu putem afla nimic! trântesc eu cu amărăciune. E un cerc vicios.

Colosul ciuleşte urechile. Când e vorba de vicii, are şi el un cuvânt de spus. Totuşi, rămâne în expectativă.

— Cel puţin avem confirmarea că am fost băgaţi într-o treabă împuţită rău de tot! exclamă Sara, întorcându-se la maşină.

— Şi acum, încotro? întreabă Colosul, aşezându-se la volan şi privindu-ne ca un şofer de taxi iritat de pretenţiile clienţilor săi.

— Ne întoarcem la San Francisco, decide Sara. Nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să activăm discheta luată de la Ohalele.

— Asta înseamnă să ne descoperim!

— Ai altă soluţie?

Într-adevăr, nu există altă soluţie. Trebuie să scoatem capul şi să le întindem o cursă. O cursă în care trebuie să intrăm şi noi şi din care s-ar putea să nu mai reuşim să ieşim la timp.

Colosul alege o şosea cu două benzi, care curge de-a lungul Coastei. Conduce îmbufnat, reproşându-şi în gând că a intrat în combinaţia asta. Pentru el, lupta cu fantomele e aducătoare de stres. Cu o puşcă, în junglă, s-ar simţi infinit mai bine şi mai în siguranţă.

O vreme îndelungată, atmosfera din automobil e cea dintr-un car mortuar. Fiecare îşi trăieşte amărăciunea în tăcere, plângând dispariţia răposatului. Apoi, o dată cu grohăitul Colosului, totul devine mai vesel:

— Avem în spate o maşină a poliţiei!

Prin retrovizoare putem admira automobilul vopsit în cafeniu, cu steaua şerifului pe capotă. În mod ciudat, sirenele şi girofarul nu dau nici un semn de viaţă.

— Am o mare rugăminte la tine! zice Sara, adresându-se Colosului. Dacă ne opreşte, să nu scoţi nici măcar un cuvânt. Doar dacă te întreabă ceva, răspunzi la obiect, fără divagaţiile tale obişnuite. Şi mai ales nu aminti nimic de babacul tău!

— Oi fi luptat eu numai prin sălbăticie, dar n-am uitat să mă port civilizat, face Colosul, pronunţând cu destulă dificultate cuvântul „civilizat".

Se pare că poliţistul vrea să ne pună nervii la încercare, dar a cam greşit obiectul muncii. Când, la un antrenament obişnuit, stai agăţat de picioare, de craca unui copac, timp de patru ore, sau rămâi îngropat în pământ o zi şi o noapte, a merge cu un poliţist pe urmele tale echivalează cu o partidă de pescuit. Putem face înconjurul Pământului, fără să dăm în vreun fel de ştire că ne-ar deranja prezenţa din spatele nostru.

Prin urmare, cel care cedează primul este poliţistul. Aprinde girofarul, iar Colosul trage cuminte pe dreapta. Din maşina oprită în coada noastră, coboară un ajutor de şerif, cu însemnele Pazei de Coastă. Îşi potriveşte pe cap pălăria de ranger, asigurându-se că are la îndemână Coltul, după care se

apropie cu paşi măsuraţi. Ocoleşte Chevroletul, aruncându-ne priviri scrutătoare. Las geamul de la portieră, zâmbindu-i binevoitor.

— Sunteţi din Phoenix? începe poliţistul conversaţia, luând ca punct de plecare tăbliţa de înmatriculare.

— De-acolo am închiriat maşina, îi răspund, fără să intru în detalii.

— Cu ce probleme prin locurile astea? continuă poliţistul cu o voce molatică, în spatele căreia se ghiceşte însă autoritatea cu care e învestit.

— E o ţară liberă, nu? intervine Colosul, pe un ton pe care-l consideră din cale-afară de manierat.

— Prietenul meu îşi cunoaşte doar drepturile, nu şi îndatoririle! mă grăbesc eu să preiau iniţiativa. Căutăm un amic de prin partea locului, care are o barcă de închiriat. Ne gândeam să facem o croazieră pe Pacific, cu oprire specială în Hawaii! închei eu, făcându-i cu ochiul poliţistului.

Dar ajutorul de şerif nu e dispus la şotii. Se apleacă, conspectând cu atenţie interiorul maşinii. Grămada de aparate electronice îi stârneşte curiozitatea, dar nu face nici un comentariu. Are însă alte probleme de dezbătut.

— De ce nu aţi luat-o pe autostradă? Şoseaua asta e plină de ocolişuri.

— Nu ştim cu exactitate unde se află amicul nostru. Întrebăm şi noi din om în om.

Poliţistul îşi pune ochii pe Colos, fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde oroarea de a întâlni un chip inimaginabil de hidos. În mod normal, gândeşte el, probabil, un asemenea specimen trebuie împuşcat de la bun început, căci deţine prea puţine elemente care să-l îndrituiască la o viaţă liberă. Totuşi, îl acceptă pe moment ca partener de conversaţie.

— Caută să nu te abaţi de la şosea. Există o puzderie de proprietăţi private în preajmă şi nu sunt toate marcate.

— Am înţeles! zice Colosul, neaşteptat de supus.

Poliţistul nu e foarte sigur de lucrul ăsta, dar nici nu-i poale cere un angajament scris. Dă să-şi îndrepte spatele, când privirea îi cade pe fotografia din torpedo. După un moment de surprindere, apucă poză cu două degete şi o apropie de ochi. Apoi ne priveşte pe rând, cu un surâs misterios agăţat de colţul buzelor. Mă scarpin pe piept, nu pentru că mă mănâncă, ci pentru a avea mâna mai aproape de buzunarul în care ţin acele otrăvite. În loc să ne pună să ieşim din maşină, poliţistul dă drumul unui râs şmirgheluit, înseninându-se la faţă.

— Puteaţi să spuneţi de la început cine sunteţi! zice el, băgându-ne în tunel. Îmi cer scuze, dar n-am făcut decât să urmez indicaţiile şefului vostru.

Sara e prima care vede luminiţa de la capătul tunelului.

— Nu ne putem permite să purtăm însemne ca ale voastre, spune ea, mângâind bancheta din piele.

— E-n regulă! latră poliţistul, făcându-şi din nou de lucru cu pălăria. Transmiteţi-i domnului O'Connor că n-am depistat nici un suspect prin zonă. Şi patrulăm, pot să spun, zi şi noapte.

— Sunt sigură, zice Sara, cu o voce liniştită, deşi o simt încordată ca un arc. Am o rugăminte, domnule şerif!

— Ajutor de şerif! o corectează poliţaiul. La dispoziţia dumneavoastră.

— Transmiteţi colegilor care mai sunt prin zonă să nu ne oprească. Suntem şi aşa în întârziere.

— Puteţi merge liniştiţi, ne asigură poliţaiul, care ne crede în continuare agenţi secreţi. Chiar peste viteza legală. Următoarea patrulă e dincolo de obiectiv.

— Mulţumesc! spune Sara îndatoritoare, înăbuşindu-şi un chiot de bucurie.

Ajutorul de şerif ne salută şi, în minutul următor, ne arată stopurile maşinii sale.

— Dă-i drumul! îl trezeşte Sara pe Colos din starea de uluială. Dumnezeu există şi e unul singur!

— Dacă spui tu! face Colosul, renunţând să mai caute alte explicaţii.

Împreună cu Sara, cercetez prin binoclu peisajul, în căutarea unor semne care să ne arate drumul cel bun. Iar semnele se ivesc foarte curând. La vreo patru kilometri de şosea, Sara observă un gard făcut din panouri de sârmă împletită, care înconjoară câteva stânci izolate pe terenul întins. Binoclul focalizează o uşă masivă din fier, care ar putea însemna intrarea într-o peşteră din blocul de piatră.

— Bingo! exclamă ea, plesnindu-l peste ceafă pe Colos.

Pe porţile confecţionate tot din panouri de sârmă nu există nici un semn de restricţie sau vreun alt fel de anunţ. În vreme ce ne apropiem de ele, Sara trimite o undă laser spre telecomanda prinsă în vârful unui stâlp de beton, încercând să-i scaneze frecvenţa. Lucrează repede, iar Colosul conduce cât poate de încet. S-ar putea ca ajutorul de şerif să vrea să se asigure, iar o oprire a maşinii l-ar putea pune pe gânduri.

Ne apropiem periculos de mult de poartă. Avertizorul de alarmare se poate declanşa în orice clipă. Decodorul Sarei face însă minuni. Mai ceva ca în „Sesam, deschide-te", porţile se dau în lături, permiţându-ne să ne continuăm drumul pe aleea construită din pietriş. Colosul conduce calm,

direct către uşa de fier din peretele stâncii. De astă dată, Sara nu mai are timp să perceapă frecvenţa aparatului de acces. Dar nu disperă. Coboară cu mişcări leneşe, de parcă tocmai s-ar fi întors acasă după o zi istovitoare. Aparatul de acces primeşte un decodor folosit de pompieri în cazul cetăţenilor uituci, care dă comanda de alarmare pentru incendii, după care o anulează imediat. Micuţul aparat de acces în clădire are o secundă de derută – una singură, exact cea folosită de Sara pentru a-i anula comenzile. Încearcă uşa masivă, care nu întârzie să se mişte uşor, pe nişte scripeţi hidraulici.

Abia acum apreciază Colosul cumpărăturile Sarei. Îşi propune ca, la prima ocazie, să urmeze un curs intensiv de informatică şi calculatoare. Face parte dintre puţinii oameni fericiţi care, cred că lipsa unor calităţi intelectuale pot fi suplinite oricând de maşini.

Ne aflăm într-o hală imensă, săpată direct în piatră şi luminată cu nişte spoturi aflate pe tavanul boltit. Hala este împărţită într-o mulţime de compartimente, printr-un soi de paravane chinezeşti, în spatele cărora se găsesc paturi simple de spital, pe care sunt întinşi nişte oameni. Cel puţin, aşa par, căci sunt inerţi, cu privirile fixate pe pereţi sau cu ochii acoperiţi de o bandă neagră. Am crede că sunt morţi, dacă, ici-colo, nu s-ar auzi câte un geamăt slab, ca un mâţâit de pisică.

Ceea ce ni se înfăţişează, seamănă foarte mult cu un spital al veteranilor, doar că lipseşte orice aparatură medicală, ba chiar şi noptierele cu medicamente. Cât despre personalul medical, nici urmă!

— Ăştia suntem noi! zice, într-un târziu, Sara. Sau, mă rog, aşa ar fi trebuit să fim şi noi. Nişte simpli cobai.

Din colţul opus al încăperii se aude un tropăit şi, înainte de a vedea pe careva, un glas furios se abate asupra noastră:

— Cine dracu' mai sunteţi şi voi şi ce căutaţi aici?

Într-o secundă, mă agăţ de gâtul Colosului, determinându-l să mă ia în braţe. Sara percutează la moment şi, când, de după un paravan, îşi face apariţia un tip subţirel, cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-un halat alb, i se adresează rece:

— Ciocul mic! N-ai fost anunţat de sosirea noastră?

Tipul se opreşte brusc, privindu-ne nedumerit.

— Nu, cine să mă anunţe? Ce să mă anunţe?

— Ţi-am adus încă un pacient, face Sara, dând din cap spre mine.

În fine, se prinde şi Colosul de schemă. Mă întoarce pe toate părţile, prezentându-şi marfa la control. Mă pune chiar să deschid gura şi să behăi. Dar omul în alb e într-o dispoziţie proastă.

— Se pare că am fost înţeles greşit! piuie el, învârtindu-se în loc ca la un dans popular. Aici nu mai are ce căuta nimeni. O'Connor n-are decât să-şi ducă pacienţii unde vrea el. Nu mă supun ordinelor lui.

— N-ai decât să te cerţi cu el, noi nu ne facem decât datoria, zice Sara, ridicând din umeri a nepăsare.

Tipul prinde din zbor ideea, precipitându-se să dea la iveală, din buzunarele largi ale halatului, un telemobil, pe care formează un număr.

— S-a mers prea departe! îşi varsă el mai departe nemulţumirea. Ceea ce o să audă acum, n-o să-i placă deloc.

Conversaţia plănuită este însă contramandată de Sara. Cu o mişcare scurtă, îi smulge telefonul şi îl închide.

— Păi, dacă zici că n-o să-i placă, nu-i mai bine să-l laşi în pace? spune ea cu reproş în glas.

Într-alt buzunar, la fel de primitor ca primul, tipul ţine un pistol, dar nici pe ăsta nu apucă să-l folosească. Acul pe care i-l trimit îl paralizează într-o clipită. Îl ducem într-un pat liber, împrumutând de la unul dintre pacienţi o bandă neagră, pe care i-o punem pe ochi.

— Păcat că n-am putut reţine numărul pe care l-a format! zice Colosul necăjit. Era o lovitură!

— Frederick, spre deosebire de tine, acest micuţ aparat posedă o inteligenţă neobişnuită. Dacă apăsăm pe butonul pe care scrie *Redial,* ni se va afişa pe ecran exact numărul dorit!

— Asta ştiam şi eu! face Colosul, căutând să mai salveze câte ceva din prestigiul ştirbit.

— Bineînţeles, zice Sara, pe un ton concesiv. Până una alta, să vedem dacă mai pârţâie cineva prin zonă.

Urcăm scara pe care apăruse individul plecat la loc fără suspine, cu pistolul pe post de ghid. Încăperea în care ajungem este, de asemenea, săpată în stâncă şi căptuşită cu pereţi falşi. Se pare că omul cu halat alb era singurul locuitor al ţinuturilor, încăperea e mobilată foarte sărăcăcios, dar ceea ce-i atrage atenţia de la bun început Sarei este computerul. Colosul, avizat deja asupra progreselor incontestabile făcute de ştiinţă, o încurajează frenetic:

— Ia vezi tu, scumpa noastră Sara, ce ne mai spune Duhul din sticlă?

Computerul e deja deschis, aşa că Sara nu trebuie să mai caute parola. Iar ceea ce ne spune Duhul din sticlă, o dată gâdilat la fişier, întrece orice închipuire.

Aşa-zisul spital pentru veterani, în care ne găsim, este, de fapt, un poligon de experimente secrete al CIA, de *feed-back* şi telepatie. Arhiva de date se

referă la rezultatele mai multor operaţiuni de spălare a creierelor: sinuciderea în masă a şaizeci şi nouă de persoane, într-o vilă din Rancho Santa Fe, California, convinse că pleacă în cosmos cu o navă spaţială; sinuciderea a o mie de indivizi în Jonestown, Guyana, cu cianură, la indicaţiile reverendului Jim Jones; dar, mai ales, ne oferă date despre Proiectul Shalom. Un proiect pornit de OSS – actuala CIA – încă de pe timpul războiului din Coreea. Un proiect care făcea din LSD un ser al adevărului!

Ni se dezvăluie planul general al operaţiunii MK ULTRA, iniţiat la Institutul Allen, din Canada – celebrul „Pisc al Corbilor" ce prevede în principal teste cu electroşocuri şi LSD pentru ştergerea memoriei recente şi implantarea uneia noi, care să schimbe total identitatea individului. Între mulţimea de fişe ale pacienţilor veniţi la un tratament obişnuit, fără să ştie la ce sunt supuşi, le găsim şi pe ale noastre!

Obiectivul experimentului cu pricina e cuprins într-o singură frază: „Li se vor induce stări emoţionale diverse – ură, euforie, teamă, gânduri de sinucidere mergând până la identificarea camarazilor ca fiind duşmani de moarte!"

Nu credeam că mai poate exista ceva care să ne cutremure. Am greşit profund şi iremediabil.

— Acum e limpede ce s-a petrecut cu noi! zice Sara, după ce-şi recapătă glasul. Fraţilor, pot să vă spun cu certitudine că am trecut Styxul!

Colosul e total depăşit. De altfel, nici nu face vreun efort să înţeleagă prea multe. Tot ce ştie e că nu l-a omorât pe Otto, deşi el mânuise pumnalul! E un paradox pe care creierul lui nu vrea, pur şi simplu, să-l analizeze. Adevărul e că nici eu nu mă simt prea bine.

— Blestemată zi în care am urmat chemarea Fachirului! exclamă Colosul, dându-i Sarei o nouă idee.

Evreica clapetează numele indianului şi vine şi bomboana pe colivă! Pe ecranul computerului putem citi acum un raport al Fachirului despre misiunea din Burundi. Sunt scanate chiar şi imagini cu noi trăgând în soldaţii negri, ba chiar şi scena dintre Colos şi Otto. Dar ce ne face să îngheţăm cu adevărat e fraza finală: „Corpurile lui Frederick Sheldon, Sara Lipovicz şi Florin Zamfir nu au fost descoperite. Presupun că au acţionat la comanda de sinucidere prin autoincendiere sau harakiri. Şansele acestora de a fi în viaţă le estimez la unu la sută."

— Fachirul trăieşte! zbiară Colosul, prinzând unul dintre rarele sale momente de luciditate.

— Exact, bunul meu camarad! spune Sara, rânjind ca o leoaică pusă să măture în cuşcă. Iată că bănuielile mele se adeveresc, Andar Prajepa a fost recrutat de CIA, încă dinainte ca noi să ne fi întâlnit.

— Îl omor! urlă Colosul, umflându-şi obrajii. Îi rup gâtul! Îi tai boaşele şi-l pun să le mestece!

— De acord cu tine, zice Sara. Mai e un mic amănunt. Mai întâi, trebuie să dai de el.

Sara nu e pătimaşă, ci dimpotrivă, aş putea spune că e atât de raţională, încât te scoate din papuci. Copiază fişierul pe o dischetă, pe care ne-o trece apoi pe sub nas.

— Asta ar putea să fie singura noastră şansă de a rămâne în viaţă, în caz că vom fi prinşi! O vom depune într-un seif dintr-o bancă, cu o scrisoare de recomandare la termen. Dacă până la data fixată nu o vom retrage, scrisoarea va ajunge în mass-media.

— Ştii ceva, zic eu, încercând să cred că nu teama e cea care îmi face vocea să tremure, s-ar putea ca şansa asta să nu existe. Cine ar crede ce e pe dischetă? Şi, pe urmă, sunt chestii destul de generale, pe care le poţi întâlni şi într-un roman de anticipaţie. Nu cred că cineva ş-ar încumeta să aprobe tipărirea datelor, fără o confirmare prealabilă.

— S-ar putea să ai dreptate, spune Sara, dar când te îneci şi un fir de pai te ajută. Nici unuia dintre cei implicaţi nu i-ar conveni ca datele de pe dischetă să fie cunoscute, chiar şi într-un cerc restrâns. Un şantaj la nivelul ăsta ar însemna deţinerea unei puteri imense!

— Poate vă căzniţi să vorbiţi şi pe înţelesul meu! ne aminteşte Colosul de faptul că mai există şi fiinţe sărace cu duhul. Caca, maca, bambişir! Eu zic că treaba e simplă. Să dăm de Fachir şi să-i scoatem creierul pe nas. Aşa o să i-l putem spăla mai uşor.

— Fachirul ne cunoaşte foarte bine, precizează Sara, trăgând un gât bărbătesc din sticla cu care uriaşul îşi spală amigdalele. Dacă lăsăm vreo urmă, va şti că n-am murit şi ne va anticipa orice mişcare. Avem de ales: ori ne dăm o vreme la fund, să vedem ce rămâne după tulburarea pe care am produs-o, ori acţionăm imediat. Să fiu sinceră, nici eu nu ştiu care soluţie e mai bună.

— Să dăm cu banul! propune Colosul.

— În cazul nostru, banul are amândouă feţele la fel! face Sara, amintindu-ne de un vechi principiu zen. Problema e: care dintre ele?

— Mai întâi s-o ştergem! îi trezesc eu la realitatea imediată. Probabil au aflat deja că cineva şi-a băgat nasul pe-aici.

— Poliţistul! exclamă Sara. El va raporta că a văzut doi bărbaţi şi o femeie!

— Atunci, zic eu, precipitându-mă spre ieşire, soluţia e clară: nu putem să ne mai dăm la fund!

O zbughim cu viteza luminii. Trebuie să ajungem la Phoenix, înainte de a se da alarma şi de a fi pus sub urmărire Chevroletul.

La firma de la care am închiriat maşina e linişte. Ajutat de Colos, creez o diversiune, pentru a-l atrage pe patron afară din birou. Sarei nu-i trebuie prea mult timp să înlocuiască datele noastre din calculator cu altele, inventate pe loc. În felul acesta, ne putem folosi în continuare de actele noastre, fără să ni se ia urma. Cei care vor verifica mai mult ca sigur Chevroletul vor alerga după cai verzi pe pereţi.

Seara, luăm Intercity-ul spre Portland, dar nu coborâm. Mergem mai departe, în Seattle. Dintr-un cimitir de maşini. Colosul alege un Dodge '76, în stare bună de funcţionare. Patronul suge plictisit dintr-un trabuc zdrenţăros şi nu are curiozitatea să ne ceară vreun act. Completează câteva hârtii cu ce-i trece Colosului prin cap, după care face plinul, molfăind din trabucul stins..

Între timp, Sara a închiriat prin Internet o casă de vacanţă, la câteva zeci de kilometri de Seattle, pe malul unui lac. Când ajungem, nu mai putem nici să mâncăm de oboseală. Adormim instantaneu, nu înainte ca Sara să meşterească o alarmă, pe care o prinde de uşă.

Exprimarea atât de plastică a Sarei spune totul: am trecut Styxul! Ne-am transformat din mercenari în purtători neavizaţi ai unor secrete care pot face lumea să explodeze. Atunci încă nu ştiam că suntem departe de a cunoaşte totul despre operaţiunea MK ULTRA.

Dar cine ştie tot ce se întâmplă în spatele uşilor CIA? Nici preşedintele Statelor, nici măcar directorul general al agenţiei. Multe dintre operaţiuni sunt executate de aşa-numitele celule autonome, un fel de agenţii mai mici, în cadrul agenţiei-mamă. E vorba de o maşinărie uriaşă care, o dată pornită, capătă independenţa fără de care n-ar putea acţiona nici un robot de ultimă generaţie. Am intrat pe un domeniu despre care doar Sara, fostă agentă a Mossadului, mai are ceva cunoştinţe. Nu e o senzaţie prea minunată. Am fost însă şi aşa, de prea puţine ori stăpânii propriei noastre voinţe. Acum, cel puţin, un lucru e clar: dacă vrem să ne continuăm viaţa, trebuie să ne câştigăm dreptul de a trăi!

La compania de telecomunicaţii mobile din Portland, la care e înscris telefonul lui O'Connor, intră numai Sara. Colosul şi cu mine o aşteptăm în maşină, pregătiţi s-o tundem la primul semnal. O vreme, cam aşa va arăta viaţa noastră.

Sara se duce direct la ghişeul operatorilor. Îi întinde funcţionarei o hârtiuţă cu numărul de telefon, reclamând că i-a fost furat şi că vrea să-l blocheze. Funcţionara umblă la evidenţa calculatorului şi, când dă de fişa căutată, îi cere contractul.

— Phii! zice Sara, răscolind prin geantă. Să ştii că l-am uitat acasă! Are însă grijă să-şi noteze în memorie datele de pe ecranul calculatorului. Revin în jumătate de oră! îi strigă ea funcţionarei, grăbindu-se spre ieşire.

— Cum stăm? o întreabă Colosul, demarând în trombă.

— Telefonul e înscris pe numele firmei Anaconda, pe Clark Street. Din păcate, n-am mai apucat să văd şi numărul.

— Anaconda? se miră Colosul. Păi unde a sunat tembelul ăla?

— Unde trebuia, îl lămureşte Sara. Doar nu voiai să fie înscris pe numele O'Connor sau CIA! E o firmă de acoperire, nu ţi se pare normal?

— De mult nu mi se mai pare ceva normal! mărturiseşte Colosul, cu o undă de scârbă în glas.

De la primul telefon public, Sara cere la informaţii detaliate despre Anaconda. I se dă doar numărul de telefon şi asta după ce însăilează o poveste lacrimogenă, căci datele sunt la secret. Dar americancele, telefoniste sau nu, au şi ele creierul spălat de poveşti romantice şi telenovele.

Sara ne face cu ochiul şi formează numărul primit. Îşi îngroaşă vocea, însoţind-o cu câteva hârâieli tabagice:

— Păpuşico, O'Connor e pe-acolo?

— O'Connor? face păpuşa. N-avem pe nimeni cu numele ăsta pe-aici. Regret, cred că aţi greşit.

— Eşti sigură? întreabă Sara, distrată.

— N-are rost să insistaţi. V-am răspuns.

Sara e gata să lase receptorul în furcă, când o inspiraţie de moment îi vizitează mansarda, de altfel, bine garnisită.

— Ca să vezi tu, păpuşico! Rupert ăsta e tare aiurit! Mi-a zis să sun la numărul ăsta, dacă mobilul e închis.

— Rupert Smith? întreabă păpuşa de la celălalt capăt al firului.

— El! ocheşte Sara cu precizie.

— Domnul Smith o să treacă abia seara pe-aici.

— Ia te uită! Deci nu m-a minţit! Înseamnă că o să vină cu O'Connor. Pe la ce oră crezi că pică, păpuşico?

— Nu ştiu, nu vine atât de des, încât să existe o anumită oră. M-a sunat de dimineaţă şi mi-a zis să nu plec până nu vine el. Cine să-i spun că l-a căutat?

— Clara, cum cine?! se ofuschează Sara că n-a fost recunoscută. Mătuşa Clara! Mulţumesc, păpuşico!

— Rupert! exclamă Colosul, de îndată ce Sara ne pune la curent cu convorbirea. De când vreau să-l mângâi puţin!

— Dacă eşti cuminte, te las să-i faci freza, zice Sara, cu amabilitate.

Clark Street e o stradă cu sens unic, mărginită pe o parte de un parc, iar pe partea opusă de un şir de vreo treizeci de case, dintre care cea mai înaltă are cinci etaje. Evident, nu există nici o firmă care să ne indice unde-şi are sediul Anaconda. Dar nu disperăm. Ne postăm la intrarea în stradă şi ne punem pe aşteptat. La volan trece Sara, după ce îşi trage o rochie strâmtă, roşie, o perucă şi o pereche de ochelari de soare. Emană atâta intimitate, încât Colosul trebuie să facă eforturi uriaşe pentru a se concentra la treaba lui.

— Dacă Rupert apucă să intre, păpuşa o să-i dea de veste că a fost căutat de mătuşa Clara, murmură Sara. Chestia asta s-ar putea să-i dea de gândit.

— Să punem mâna pe el înainte de a intra, sar eu cu soluţia.

— Bravo! face Sara, ironică. Te-ai luminat şi tu. E o plăcere să lucrez cu voi. Frederick, ia-ţi privirile de pe ţâţele mele şi ţintuieşte-le pe toate maşinile care intră pe strada asta. Să nu dea dracu' să nu-l observi!

— Strict imposibil! o asigură Colosul. Mi-l doresc atât de mult în braţele mele, cum nici o iubită nu l-a dorit vreodată.

Timpul se scurge greu. O dată cu lăsarea serii, se aprind şi luminile. Nu e chiar ca-n Las Vegas, dar nici n-ai nevoie de infraroşii.

— Dacă tipa cu care ai vorbit l-a anunţat pe mobil de tuşa Clara, s-ar putea să fim noi cei vânaţi, spun eu, căutând să-mi dezmorţesc picioarele.

— Mai stăm încă o oră, decide Sara, privindu-şi ceasul-brăţară. Dacă nu apare, o ştergem.

Deodată, vocea Colosului ne toarnă miere în urechi:

— Uite-l! zice el, gâtuit de emoţie, făcându-ne atenţi la un Mercedes negru care se înscrie elegant pe Clark Street.

— Eşti sigur? îl întreabă Sara, punând contactul.

— Nu i-aş confunda chica aia blondă, nici dacă ar fi înconjurat de toate vampele Hollywoodului.

O luăm pe urmele Mercedesului, care nu întârzie să semnalizeze dreapta, pregătindu-se să parcheze. E momentul în care Sara decide să se arate total

nepricepută la condus. Loveşte Mercedesul în stopul stâng şi frânează brusc. Coboară hotărâtă, îndreptându-se spre Rupert, care descinsese şi el din automobil, pentru a constata avariile produse.

— E numai vina mea! strigă Sara. Nici nu ştiu cum să mă scuz. Poftiţi, adaugă ea, ducând mâna la poşetă, aveţi aici cartea mea de vizită!

Numai că, în loc de cartonul lucios, scoate o batistă îmbibată în cloroform, pe care i-o aplică neîntârziat pe bot. Rupert n-are timp să se împotrivească, căci îl şi tragem în Dodge. Pornim în acelaşi moment, lăsându-l pe Colos să ne urmeze cu Mercedesul.

Rupert ne dă oarecare emoţii, căci nu-şi revine nici când ajungem la căsuţa noastră din pădure. Îl scot din Dodge şi-i cărăbănesc câteva palme. Aud din spate vâjâitul unei maşini care se apropie cu viteză maximă. N-am timp să mă arunc la pământ, când Mercedesul negru, condus de Colos, trece la mustaţă de picioarele lui Rupert, năpustindu-se spre debarcader. După ce-l străbate, în aceeaşi viteză, plonjează cu o voltă superbă în lacul liniştit. Automobilul se duce încet la fund, sub privirile mele stupefiate. Sara rămăsese şi ea cu cheile în mână, în poziţia unui alergător de fond care aşteaptă startul. Chiar şi Rupert dă semne de revenire la viaţă, încercând să ne facă atenţi la ceea ce se petrece cu maşina lui.

Când dispar ultimele cercuri de pe suprafaţa lacului, asemenea unui monstru ieşit din adâncuri, apare Colosul, fornăind şi lucrând cu râvnă la lopeţi.

— Meserie! zbiară el printre pufăituri, agăţându-se de marginea debarcaderului. Trebuia să facem maşina să dispară, nu? Ce vă holbaţi aşa la mine? Am văzut într-un film că tipii de soiul lui Rupert folosesc emiţătoare pe care le agaţă de maşinile lor!

— Ai procedat corect, Fredi, zise Sara, revenindu-şi din momentul de surpriză. Nu înţeleg însă de ce a trebuit să faci cascadoria asta.

— Ideea mi-a venit exact în ultimul moment! ne anunţă Colosul, scuturându-se ca o balenă ieşită de la duşuri. N-am mai avut timp să calculez efectele.

Îl înhaţă în trecere pe Rupert sub braţ, îndreptându-se spre casă.

— Nu trebuie să fii supărat, Rupert, îi zice el, mângâindu-i chica blondă cu mâna liberă. Dacă eşti cuminte, îţi promit că vorbesc cu O’Connor să-ţi cumpere altă maşină. Şi aşa, asta avea o defecţiune, intra mai greu în viteza a doua.

O dată ajuns, îl aruncă pe Rupert pe o canapea, grăbindu-se să-şi schimbe hainele ude. Trupul său musculos, acoperit în întregime de păr, face camera

să pară, dintr-o dată, mai mică. Între timp, Sara l-a buzunărit temeinic pe prizonierul fără voie, iar acum se preface uimită:

— Rudi Smitd! citeşte ea de pe o legitimaţie militară. Nu prea vă puteţi lăuda cu imaginaţia, pe-acolo, pe la voi, domnule Rupert Smith. Apucă o carte de credit şi exclamă iar: Robert Smade! Asta mai merge. La urma urmei, care este numele tău adevărat? Rupert încă nu vrea să iasă la tablă. E la ora de evaluare a situaţiei. Ceea ce constată, nu îl face să aplaude.

— Hai, puişor, îl îndeamnă Colosul cu blândeţe, spune-ne cum te striga mămiţica ta?

— Îmbracă-te, animalule! zice Sara, dezgustată. Rupert sau cum-îl-mai-cheamă n-a venit la noi în vizită ca să urmărească un număr de streep-tease. Sau greşesc eu? adaugă ea, privindu-mă interogativ.

Îi ghicesc pe loc intenţiile. Un om dezbrăcat e pus de la bun început în inferioritate faţă de cei cu care vorbeşte şi care şi-au păstrat cârpele pe ei. Din câteva mişcări, îi smulg fără menajamente hainele şi iată-l pe Rupert, care a uitat să se mai opună, gol precum Adam. Cu un gest involuntar, îşi acoperă podoabele, continuând să-şi rotească ochii ca pe nişte bile de biliard.

— E de necrezut cum îşi poate pierde un om maşina şi hainele, în câteva minute! ţâţâie Colosul din buzele lui strivite. Asta îmi aduce aminte de o partidă de pocher jucată la Beirut.

— Stă încă bine, constată Sara. Mai rău o să fie când o să-şi piardă o bucată din trup, sau chiar viaţa.

Rupert hotărăşte că e vremea să-şi pună laringele la treabă. Alege o variantă destul de bătută, care ne confirmă spusele Sarei despre lipsa de imaginaţie a celor care păstoresc Serviciile Speciale.

— Ce înseamnă oare toate astea? ciripeşte el, zvârlindu-şi chica blondă pe spate. Nu v-aţi primit banii, cumva?

— E şi asta o temă de discuţie, spune Sara, scoţându-şi peruca şi ochelarii de soare. Să respectăm însă ordinea de zi. Iar la primul punct de pe listă avem un nume: Andar Prajepa.

— Sunteţi nebuni! mârâie Rupert, încercând să pară şocat de descoperire, lucru care, fie vorba între noi, nu-i cere un efort deosebit. Ce e toată aiureala asta?

Sara îi priveşte îndelung trupul gol, făcând în minte aprecieri destul de nefavorabile, având în vedere strâmbăturile care i se citesc pe figură. Rupert se îmbujorează din nou. Nu se mai poate stăpâni.

— Dar spuneţi o dată ce v-a apucat! răcneşte el, trăgându-şi o pernuţă de catifea peste mijloc. Mascarada asta o să vă coste mai mult decât credeţi!

Sunt agent guvernamental în exerciţiul funcţiunii!

Colosul şi cu mine ne rezumăm la a face poştă o sticlă de whisky. O lăsăm pe Sara să poarte tratativele. Dar evreica nu se grăbeşte. Admiră pistolul lui Rupert, un Magnum 44, pe care îl armează ca din întâmplare. Apoi lipeşte ţeava de pernuţa de catifea, vorbind din vârful buzelor:

— Ştim totul, n-are rost să joci rolul călugăriţei prinse cu vibratorul sub sutană! Am vizitat spitalul şi ne-am zgâit prin fişele pacienţilor. Am văzut şi paturile pe care ni le pregătiseşi. Şi ce ne-am gândit noi? Una e plata ca mercenar şi alta ca participant la un proiect de talia MK ULTRA!

Rupert nu pare surprins şi nici în dezavantaj. Se cunoaşte că are şcoală.

— Nu ştiu de unde aţi aflat toate astea, zice el, lăsându-şi capul într-o parte. Şi nu ştiu ce amestec aţi avea voi… Mda! Acum ştiu! Sunteţi oamenii ruşilor, aşa-i? Bănuiam de mult că printre voi s-au strecurat nişte „cârtiţe”.

— Admirabil jucat, Rupert! declară Sara, făcându-şi în continuare de lucru cu pistolul. Tu eşti mic şi nu ştii nimic!

— Să-l tundem! intervine Colosul, obsedat.

— Nu ştii nici că am fost folosiţi drept cobai, continuă Sara, fără să-l ia în seamă pe uriaş, nici că Andar e agentul vostru, nici că O’Connor a vrut să ne piardă. Poate că aş fi înclinată să te cred, dacă o păsărică nu mi-ar fi şoptit că astăzi tocmai ieşise de la o conferinţă cu Boise.

Sara e tare în cacialmale şi ne-a dovedit-o de atâtea ori. Rupert muşcă momeala, deşi scurta sa tresărire ar putea trece neobservată. Nu şi pentru ochii Sarei, care se grăbeşte să pluseze:

— Andar a făcut o greşeală când te-a trimis pe tine să verifici firma de închirieri din Phoenix! Patronul e omul nostru!

— Andar nu mă poate alege pe mine pentru ceva anume! scrâşneşte Rupert, neputându-şi stăpâni orgoliul.

— Sunt lucruri care te depăşesc şi pe tine, zice Sara. Pe noi nu ne interesează ce faceţi voi acolo. E treaba voastră. Suntem gata să trecem şi peste faptul că ne-aţi folosit la o misiune fără să ne anunţaţi despre ce e vorba.

Rupert ştie că nu mai are încotro, aşa că devine arogant.

— Am fi putut să vă anunţăm? E absurd, nu?

— O fi, drăgălaşule! strigă Sara, smulgând pe neaşteptate pernuţa de pe coapsele blondului. Cum absurdă e şi puţulica ta! Ce zici, Fredi, ce se poate face cu obiectul ăsta?

— Nici măcar o labă ca lumea! se grăbeşte uriaşul să dea verdictul.

— Crezi? zice Sara, apucând deodată penisul lui Rupert între două degete. Priveşte, începe să dea semne de viaţă!

— Ce motiv aveţi să vă purtaţi aşa? îngaimă Rupert, încrucişându-şi picioarele.

— Ca să vezi şi tu cum ne-am simţit noi, complet dezarmaţi în faţa morţii! strigă Sara, abandonând obiectul. Pentru asta merităm o plată dublă, nu crezi?

— Asta o stabileşte numai O'Connor! icneşte Rupert.

— Just! confirmă Sara. Iată de ce îi vei da o întâlnire.

— Nu cred să accepte, mormăie Rupert. De obicei, eu sunt cel care mă duc la el.

— Florine, zice Sara, abandonând pe moment tema discuţiei, nu crezi că sunteţi cam necioplіţi? Invitaţi omul în casă şi nu-i oferiţi nimic?

— Din cauza lui Frederick, mă scuz eu, dibuind după un pahar. Nesimţirea lui m-a contaminat şi pe mine.

— Beşi! comentează Colosul, laconic.

Dintr-un flacon cu LSD, şutit din spitalul veteranilor, tom pe şest câteva picături într-un păhăruţ, pe care îl umplu apoi du whisky. Rupert nu face nazuri. Într-o situaţie ca a lui, un gât de rachiu e bine venit.

— Şi mai avem o condiţie, Rupert, sau Rudi, sau cum mă-ta te cheamă! se încruntă Sara, pentru a da veridicitate intenţiilor noastre. Îl vrem pe Andar. Pentru noi, e un trădător.

— Cu mine degeaba vorbiţi, se încăpăţânează blondul să-şi menţină poziţia. Vă fac o propunere şi ar fi bine s-o acceptaţi, pentru că alta nu mai am: mergem împreună la O'Connor şi el va decide. Nu trebuie să vă temeţi de o cursă. Aveţi pistolul meu şi ne puteţi lichida pe amândoi.

— Mă, deştept eşti! face Sara cu nedisimulată admiraţie. Uite, îmbracă asta, până una, alta. E cam frig aici!

Se dezbracă şi-i aruncă blondului rochia ei roşie. Rămâne doar în sutien şi chiloţi, dar Colosul nu are răgazul necesar pentru o lecţie de anatomie comparată, căci evreica îşi trage rapid o pereche de jeanşi şi un tricou larg.

— Umilirea, mea face parte dintre condiţiile voastre? se răzvrăteşte Rupert, neatingându-se de rochie.

— E un mod de a plăti o poliţă! îi răspunde Sara. Îţi pui rochia şi peruca.. Numai aşa te vom însoţi la O'Connor.

Rupert clipeşte strategic. Mai că nu-i vine să creadă că am picat aşa uşor în cursă. Dar pentru că n-are loc de întors, se deghizează conform propunerii. În plus, Sara îl convinge să se lase fardat. Labele, altfel destul de

mici, abia îi intră în pantofii cu tocuri. Transformarea îl pune pe Colos pe jăratic.

— Mai că ţi-aş trage-o o dată! strigă el, cucerit. Ce-ar fi să-l abandonăm într-un bar cu homosexuali?

— N-ai cum să ştii dacă nu-i facem un bine! zic eu, necunoscând în amănunt preferinţele lui Rupert.

Brusc, Rupert cere voie la toaletă.

— Vezi, să faci ca fetiţele! îl atenţionează Colosul. Deghizarea trebuie să fie completă, altfel ne facem de râs.

Mersul împleticit al blondului ne avizează asupra faptului că drogul a început să-şi facă efectul. Privirea lui năucă şi zâmbetul care i se lăţeşte pe buzele rujate ne conferă certitudinea. Trebuie, totuşi, testat.

Începem o partidă de pocher, căci am stabilit ca vizita la general să aibă loc mai pe seară. După o vreme, Sara i se adresează lui Rupert, ca şi cum ar continua o discuţie întreruptă:

— O'Connor o să ne sune dintr-un moment într-altul. Vezi să nu-ţi piţigăieşti vocea, ca să afle dinainte că te-ai deghizat.

— Sună el? zice Rupert, căutând să se concentreze, dar fără să reuşească vreun pic.

— Păi n-a rămas aşa? mimează Sara perfect mirarea.

Rupert simte tot mai mult cum camera se îngustează, iar el o ia la fugă, deşi abia poate să-şi mişte trupul. Răspunde automat:

— Am uitat. Bine, să sune.

Sara îi întinde un pix şi o hârtie, îndemnându-l cu o voce suavă:

— Scrie, că iar uiţi! Autostrada spre Seattle, la motelul *Sirena.* Rupert caligrafiază frumos, jucându-şi vârful limbii în colţul gurii. A venit momentul cel mare. Dacă Rupert joacă teatru, am îmbulinat-o! Oricum, altă soluţie nu avem. Sara formează pe mobil numărul lui O'Connor, iar când i se răspunde, îi întinde telefonul lui Rupert:

— Generalul vrea să ştie unde vă întâlniţi! îi şopteşte ea. Convorbirea e scurtă, purtată pe tonul oficial şi laconic al agenţilor secreţi. În privinţa asta, lucrează ca nişte automate, chiar şi drogaţi. Conform unui cod nescris, O'Connor nu cere detalii prin telefon.

— Diseară la nouă! încheie Rupert, întinzând telefonul Sarei. Evreica ne priveşte cu ochi strălucitori. Abia îşi stăpâneşte bucuria.

— Cine face cartea? întreabă Rupert, căzut total prada drogului.

— Noi, murmură Sara. Noi facem cărţile.

Rupert nu uită, totuşi, regulile pocherului.

— Care dintre voi? insistă el.

— Mai avem nevoie de ăsta? se zborşeşte Colosul, arătând către blond.

Sara schiţează un gest incert. Colosul sare brusc de la masă, agitându-şi pumnalul aidoma unei piei-roşii ieşite la cumpărături.

— Al meu eşti!

— Hei! îl opreşte Sara. Cu ce ne-ar putea ajuta un cadavru?

— Tu faci cărţile! urlă Rupert, aruncându-mi pachetul în piept. Pune miza!

— Cineva trebuie să plătească! protestează Colosul, nemulţumit că-l scapă pe Rupert printre degete.

— Întâi să plătească şi după aceea o să-i arăt cărţile! strigă Rupert, luat complet de val. O să vă iau toţi banii.

Enervat de întreruperi, Colosul îl adoarme cu un pumn, zburându-i peruca de pe cap. S-a mai uşurat un pic cu ocazia asta, dar tot se mai simte frustrat.

— Frederick, îţi aduci aminte ce-am stabilit înainte de a intra în haznaua asta? i-o taie Sara. Că trebuie să lucrăm cu cap. Dacă ne dăm frâu liber simţămintelor, am încurcat-o. Rupert poate fi un cadavru inutil, dar un bun ostatic.

— O să li se rupă de el, îmi dau eu cu părerea. Tipii nu le au cu onoarea, se vede şi cu ochiul liber. Ba chiar le plac sacrificiile.

Sara apucă pe neaşteptate sticla cu whisky şi o proiectează cu putere de perete.

— Sunteţi o bandă de handicapaţi! N-am chef să mă mai amestec cu voi. Faceţi tot ce vă trece prin cap, fiindcă eu una renunţ!

În mod normal, ar trebui să reacţionăm urât. Nici mie şi nici Colosului nu ne place să fim călcaţi pe coadă, mai ales de o femeie. Pe deasupra, o ducem prost şi cu nervii în sezonul ăsta. Aştept reacţia Colosului, care mă ia însă prin surprindere:

— La dracu'! strigă el. Vom rezolva ceea ce ne-am propus şi după aia ne vom ocupa şi de-ale noastre!

— OK! mai arunc şi eu o găleată de apă peste foc. Nu e nici o problemă dacă vreunul dintre noi o mai face din când în când pe deşteptul. Avem o pivniţă în lăcaşul ăsta. Să-l legăm pe Rupert şi să-l băgăm acolo.

— E un lanţ chiar în beci, devine Colosul mai cooperant, ceea ce mă face să cred că şi gazda a avut probleme asemănătoare cu ale noastre.

Sara îl priveşte pe Rupert, care dă semne de revenire la viaţă şi izbucneşte în râs. Blondul e, într-adevăr, cum nu se poate mai caraghios. Asta ne conferă şi nouă o stare de bună dispoziţie. Te încurajează vederea unui agent

CIA înţolit ca o curvă. Colosul îl înşfacă, dispărând cu el spre locul de detenţie. Când revine, trece pe la chiuvetă, unde îşi spală mâinile. E un gest pe care-l face rar, extrem de rar şi e normal să-mi atragă atenţia. Nu e mare lucru: uriaşul l-a burduşit puţin pe Rupert şi, ca să nu primească observaţii, îndepărtează, discret, cum crede el, urmele „discuţiei".

Nimeni nu-i reproşează însă ceva. O corecţie e bine venită oricând.

Când calcă pe cioburile sticlei sparte de Sara, Colosul îşi aduce aminte de starea gâtlejului său. Abia apuc să-i dau peste mâna care-i duce spre gură păhăruţul din care sorbise Rupert.

— Da' ce-aveţi, fraţilor? izbucneşte Colosul, luând act de noua colecţie de cioburi.

— Conţine drog, fraiere! îl pun eu în temă.

O conexiune târzie se târăşte printre neuronii lui, luminându-i figura de ucigaş.

— Mă miram eu cum a devenit Rupert aşa de cooperant dintr-o dată! hohoteşte el. Chestia e că, fără combustibil, creierul meu se arde ca o oală uitată pe foc.

— O să ai parte dejun carton din cel mai autentic Bourbon! îi promite Sara. Dar după ce încheiem socotelile cu O'Connor.

— Prefer să-mi plăteşti o seară într-un club de *peep-show!* Compania voastră nu e una dintre cele mai vesele!

— Poftim! zice Sara, îndesându-i în pumn câteva bancnote. Să nu zici că fac promisiuni fără acoperire.

Colosul e cucerit de gestul Sarei. Deşi din cale-afară de meschin, încearcă, la rândul lui, un gest de camaraderie:

— Puteţi veni şi voi! Evident, se grăbeşte uriaşul să precizeze, pe banii voştri!

Dar, înainte de a împărţi trofeele, trebuie să plecăm la vânătoare. Sara ne adună în jurul mesei şi ne explică în detaliu planul pe care l-a urzit pentru întâlnirea de la motelul *Sirena.* În ceea ce priveşte „logistica", avem o singură armă, dar şi două avantaje legate de ea: este un Magnum 44, pistolul lui Rupert şi va fi mânuită de Colos, care este un expert în păcănitori. La o primă apreciere, şansele de reuşită nu sunt prea mari, dar, vorba Sarei, principalul e că există.

Ajunşi la motel cu o oră înaintea întâlnirii, tragem bătrânul Dodge în parcarea din spate, luminată de un singur bec. E destul de pustiu în zonă. Cei câţiva clienţi s-au retras într-o sală de la etaj, unde, probabil, funcţionează un cazinou ilegal. În restaurant, doar două mese Sunt ocupate: o pereche de

îndrăgostiţi, care se pipăie cu înfocare pe sub masă şi două babe, pornite să se îmbete în lipsa unui gigolo de serviciu. Sara, din nou cu peruci şi cu ochelari de soare pe nas, se aşază într-un colţ, de unde are o perspectivă directă asupra uşii din faţă şi a celei din spatele barului.

Colosul ia poziţie într-un boschet din preajma intrării, în timp ce eu, deghizat în electrician, cad la învoială cu barmanul ca, în schimbul unei sume modice, să-i pun la punct spoturile şt firma luminoasă.

— Nu te-am mai văzut pe-aici! îmi zice barmanul, privindu-mă cu interes, în lipsă de altă distracţie.

— Nu trec decât o dată prin locurile în care repar câte ceva, spun eu, lăudându-mă singur. Cu asta mă ocup. Străbat Coasta de Vest de colo-colo şi, unde e nevoie de mine, dau o mână de ajutor.

— Nu lucrezi la o firmă?

— Nu pot sta într-un loc. Am sânge nomad în mine, îi răspund, meşterind la becuri.

— Eşti fericit! Aici mă plictisesc de moarte. Încaltea e un post sigur, precizează barmanul, care nu pare făcut pentru o viaţă aventuroasă.

Îi fac cu ochiul către babele care au cerut încă un rând de băutură, şoptindu-i persuasiv:

— Ai mai putea scoate un ban cu rândunicile de colo!

— Ba să-şi ia vibrator! se scutură barmanul, de parcă l-ar fi asediat o mulţime de păduchi. Trăiesc cu fata patronului. Îmi dă destul şi de una şi de alta! continuă el. Ştergând meticulos un pahar. Astea… ia să vezi cum îi zboară peruca, în timp ce i-o tragi! N-o mai scoli decât dacă stai în mâini!

— N-am remarcat că ar avea peruci, zic eu, devenind brusc atent.

— Ba şi păr pe picioare, îmi răspunde barmanul, care, ca orice barman care se respectă, deţine toate informaţiile necesare despre clienţi.

— Stau la motel? îi dau eu înainte, prefăcându-mă nepăsător.

— Observ că ai fi dispus să le-o tragi pentru oarece foloase! rânjeşte barmanul, luând alt pahar la control. Nu-s de pe-aici, dar cred că, dacă le-ai propune, ar lua o cameră.

Simt un gol în stomac, dublat de un fior pe şira spinării. Nu pentru că m-aş fi gândit la o partidă de sex cu două hodoroage, ci pentru că, în cap, mi-a sosit o idee fără geamantan de voiaj.

— Ia te uită şi la ăia! continui eu investigaţia, arătând spre perechea de îndrăgostiţi. Nu le ajunge patul!

— Aş! suspină barmanul, scărpinându-se în fund. Cred că e un amantlâc. Nici ăştia nu şi-au luat cameră. Zgârciţii! Preferă să se reguleze în maşină!

Desigur, n-ar trebui să mi se pară ciudat ceea ce aud. La urma urmei, e doar un bar dintr-un motel situat la şosea, pe care anumiţi oameni îl preferă pentru a nu fi văzuţi de cunoştinţe. Dar instinctul, îngerul meu păzitor, are altă părere. Prea seamănă barul ăsta cu scena unui teatru. Mă prefac, că am nevoie la toaletă, în pragul uşii din spatele barului, mă întorc către Sara şi-i fac semn din priviri.

Sara e pe fază. Se ridică şi, luând loc pe un scaun de la bar, cere un cocteil, pe care barmanul, bântuit de profesionalism, se apucă să-l agite cu frenezie. Când revin, îi şoptesc Sarei, în trecere, abia mişcându-mi buzele:

— E o cursă! Roiu!

Apoi îi zic barmanului cu voce tare:

— Mă duc până la maşină să aduc nişte becuri speciale. O să fii mulţumit, cu siguranţă. Până mă întorc, toarnă-mi şi mie un păhărel.

Sara îşi priveşte ceasul, întrebându-l pe barman de un telefon. Tipul îi saltă aparatul pe colţul tejghelei şi se întoarce la munca de jos.

O iau lent spre ieşire, aprinzându-mi o ţigară. Afară, îl înhaţ, din fugă, pe Colos şi, fără să-i mai dau vreo explicaţie, îl trag spre parcarea din spate, năpustindu-mă în bătrânul Dodge.

În circa un minut, pe uşa din spate îşi face apariţia şi Sara, care abia apucă să se urce în maşină, că am şi demarat. Mă înscriu pe autostradă, fără să mă mai asigur, pentru că, prin parbrizul unei maşini trase lângă pompa de benzină, am desluşit, în străfulgerarea farurilor, chipul unui spectru!

— Fachirul! zic, gâtuit, călcând acceleratorul până la fund.

— Eşti sigur? mă întreabă Sara, iritată. Poate e doar imaginaţia ta.

— Era o cursă! zbier eu, strângând volanul cu toată puterea. Iar pe Fachir nu l-aş putea confunda nici cu fratele lui geamăn, dacă ar avea vreunul.

— Mereu se întâmplă câte ceva, mormăie Colosul, nemulţumit.

— Mă întreb cum ar fi putut bănui, zice Sara, privind prin luneta din spate. Rupert n-a scăpat nimic care să-l pună în gardă.

— Naiba să-l ia! Sunt mai deştepţi ca noi, asta-i sigur! spun eu, scoţând tot ce pot din Dodge.

Temerile mele îşi capătă, din păcate şi confirmarea. Pata neagră ce se măreşte în retrovizoare ia forma unui bolid fără lumini, angajat în urmărirea noastră.

— Acu-i acu'! strig eu, proptind acceleratorul la podea. Cu hârbul ăsta nu prea avem şanse!

— Stinge farurile şi ia-o peste câmp! îmi transmite Sara. Frederick, pregăteşte-ţi păcănitoarea.

— Ne răsturnăm! o previn eu, virând totuşi brusc şi luând-o la întâmplare peste şesul denivelat.

Bolidul ne urmează supus, asemenea unui ogar plecat în căutarea prăzii. Terenul accidentat îi atenuează avantajul vitezei, în schimb, riscăm ca, la fiecare pas, să dăm peste un cataroi care să ne proiecteze cu roţile în sus. Dar partea mai puţin plăcută abia acum vine! Deasupra noastră apare un elicopter, căutându-ne cu lumina reflectorului. Dacă reuşeşte să ne dibuiască, o să mai avem timp doar să spunem „adio”!

Mă las complet în mâinile sorţii, conducând bezmetic în zigzag, cu ochii după o scăpare care nu mai vine odată. Ceea ce n-ar reuşi, decât cu greu, chiar şi un lunetist aflat într-un punct fix, reuşeşte Colosul. Deşi zgâlţâit în toate părţile, prinde o secundă de relativă stabilitate şi trage trei focuri consecutive. Bingo! Reflectorul se face ţăndări! strigătul victorios al Colosului acoperă pentru un moment zgomotul motoarelor ambalate.

— În dreapta! îmi strigă Sara. Ia-o în dreapta!

Trag de volan în forţă, năpustindu-mă spre o ridicătură întunecată, profilată la câţiva kilometri depărtare. Când simt că maşina face un salt în gol, peste un promontoriu pe care nu-l observasem, mă crispez cu mâinile pe volan, ţipând din străfundul plămânilor:

— Ţineţi-vă bine!

„E gata”, mă gândesc atunci când pământul se răstoarnă în faţa mea, amestecându-se cu cerul negru. Dar bătrânul Dodge are centrul de greutate bine calculat. După ce face o tumbă completă în aer, cade tot pe roţi. Mai saltă de două ori, ca o capră pişcată de uger, după care, scrâşnind din toate şuruburile şi osiile, îşi reia goana. Aprind doar o fracţiune de secundă farurile, atât cât să-mi pot da seama că m-am angajat pe un drum de ţară, plin de hârtoape. E de-ajuns însă pentru ca tipii din elicopter să ştie unde ne aflăm. Se abat din nou asupra noastră. În lipsa reflectorului, rafalele de mitralieră împrăştie gloanţele aiurea.

Vestea bună e că, în spatele nostru, nu mai vine nici o maşină. Pilotul elicopterului este însă decis să ducă lupta până la capăt. Deşi foarte riscant, lasă matahala aproape de pământ, căutându-ne cu infraroşiile.

N-am încotro! Părăsesc drumul de ţară, luând-o iar peste câmp, cu toată viteza. Mitraliera de pe elicopter ţăcăne întruna, ca o babă pisăloagă. Trec la mustaţă de un stâlp de înaltă tensiune. De emoţie, uit să mai şi respir. Deodată, în spatele nostru se iscă o flamă gigantică, urmată de un trosnet sinistru.

— Ne-au prins! urlă Colosul. Mai aveau un reflector!

Dar bubuiala care ne sparge timpanele îl contrazice. Când rişti, şansele sunt împărţite. Pe întuneric, elicopterul s-a lovit de firele electrice şi şi-a dat obştescul sfârşit, dimpreună cu ocupanţii lui.

Încă nu-mi vine să cred că am scăpat. În liniştea nopţii, singurul zgomot care se aude este însă cel făcut de motorul hârtănit al bătrânului Dodge. Pe câmp, în locul în care a căzut elicopterul, s-a înălţat o flacără uriaşă.

Mai facem vreo trei-patru kilometri şi, după ce tuşeşte aidoma unui astmatic obligat să vieţuiască alături de nişte fumători înrăiţi, automobilul se opreşte.

— Am rămas fără benzină! exclam eu tâmp, cu ochii proptiţi pe indicatorul rezervorului.

Mă simt ca în finalul unui film de mâna a şaptea, fără să-mi pot stăpâni însă un hohot de râs, pentru care aş fi fost primit la spitalul băieţilor veseli, fără nici un examen. Colosul mă loveşte năprasnic cu cotul. Nu era neapărat necesar, dar asta reprezintă metoda cea mai sigură şi cea mai rapidă de ieşire din şoc.

— Mi-ai spart nasul! protestez eu în limitele bunei-cuviinţe, ştergându-mi sângele care mă podideşte.

Colosul se asigură că sunt cu picioarele pe pământ, după care îmi transmite urările lui:

— Când mai ai de gând s-o iei razna, anunţă-mă din timp, să-ţi pregătesc o cămaşă cu mânecile împletite.

Sara coboară din maşină şi se lasă pe vine, ţinându-se de stomac. Ne aşteptăm să dea la boboci, dar îşi stăpâneşte treptat spasmele. La lumina flăcărilor îndepărtate, faţa ei lividă este înspăimântătoare. Respiră adânc de câteva ori, primind cu recunoştinţă sticluţa de aluminiu pe care Colosul o pitise în torpedoul maşinii.

Moartea tocmai ne trecuse în carneţelul ei de bal, dar, bafta noastră, orchestra a luat pauză de masă. Doar o pauză însă. Balul nu s-a încheiat.

— Scoate tăbliţele de înmatriculare şi dă foc maşinii! îngaimă Sara, recăpătându-şi treptat culoarea în obraji.

Ne îndepărtăm în grabă, ca trei umbre gârbovite, în spatele cărora s-au aprins focurile Gheenei. Întunericul ne înghite repede. Fugim, fără să ştim încotro, pentru că, în scurt timp, zona va fi împânzită de poliţişti şi agenţi. Aerul rece şi alergarea ne fac bine. Când ajungem la o cale ferată, pot spune că ne-am recuperat complet energia.

— Ne vom despărţi, anunţă Sara, ca să-i putem deruta. Ne împarte repede nişte bani şi reia: Punct de întâlnire Las Vegas, hotelul *Wilson.*

— Nu ne întoarcem la căbănuţa noastră? face nedumerit Colosul.

— Cum crezi că ne-au depistat? se enervează Sara, supărată că trebuie să dea mereu explicaţii.

— Telemobilul era urmărit prin satelit! răspund în locul ei. Trebuia să ne gândim că toate telefoanele lor sunt conectate la o reţea specială. Ne-au localizat la fix.

— Am pierdut prima rundă, precizează Sara. Vestea proastă e că au aflat că suntem în viaţă. Vestea bună e că nu ne cunosc noile identităţi.

În loc să ne descurajeze, situaţia ne întărâtă, zgândărindu-ne instinctul de luptători. Beţia unei înfruntări apropiate şi inevitabile pune stăpânire pe nervii şi pe minţile noastre. Pe lângă o mie de păcate, ca mercenari, avem şi o mare calitate: am fost instruiţi să învingem, pentru a rămâne în viaţă.

Ne îmbrăţişăm în tăcere, ca o echipă de sportivi înaintea disputării marii finale. Apoi plecăm în direcţii diferite, fără să mai întoarcem capul.

Destinul îşi mângâie barba colilie, cu mulţumirea unui dictator care tocmai a anihilat o lovitură de stat pusă la cale împotriva sa. Rămânem soldaţii lui fideli, răzvrătiţi împotriva tuturor şi a lor înşişi.

Ori de câte ori avea o pauză mai mare între contracte, Colosul se retrăgea la ferma lui din Africa de Sud. Era un ucigaş înnăscut, drept care îşi petrecea zilele la vânătoare. Dar nu la una obişnuită. Inventase un joc nebun, în care, după mintea lui săracă, animalele urma să aibă şanse egale de a ieşi învingătoare. Odată, un rinocer rănit, căruia îi ucisese puiul, s-a luat după el. Cei doi s-au pierdut în savană. S-au căutat unul pe altul zile întregi, transformându-se, rând pe rând, din vânat în vânător şi invers, până când Colosul şi-a terminat muniţia. În loc să renunţe, a devenit şi mai fioros. În mâna lui, pumnalul era o armă de temut, chiar şi pentru un rinocer. În câteva rânduri, a fost la un pas de a fi strivit şi luat în cornul uriaş al animalului isterizat, dar a scăpat de fiecare dată. Nopţile şi le petrecea în câte un copac. Era atât de concentrat asupra înfruntării pe viaţă şi pe moarte, încât nici nu mai ţinea seama de ceilalţi prădători… Andar Prajepa, mercenarul indian, pe care-l porecliserăm Fachirul, ne spusese odată câteva cuvinte, neînţelese la acea vreme: „Chiar şi când vânatul devine vânător, legile vânătorii rămân aceleaşi.”

(Din „Jurnalul unui mercenar”, scris de Florin Zamfir)

V

Dansatoarea îşi scoate cu o mişcare neaşteptată bikinii, care oricum erau mai mult cu numele, rămânând doar cu pălăria Stentston pe cap. Colosul trage o chiuitură ca la rodeo. De altfel, costumul de cowboy îi vine ca turnat. Seamănă leit cu un pistolar din Far West. Unicul lui ochi haleşte cu polonicul formele rubiconde ale nimfei de pe scenă, care lustruieşte la meserie bara de nichel. Rade restul de tequila din pahar, aplaudând şi umflându-şi obrajii ca o focă închisă în congelator.

— Şi acum, urlă o voce la difuzor, neasemuita Concita, venită din pădurile fierbinţi ale Ecuadorului!

Concita e înaltă, cu o constituţie atletică. Sânii enormi ai acesteia amintesc de igluurile eschimoşilor, doar că are pielea de culoarea cafelei cu lapte. Colosul uită să mai zbiere. Figura lui asimetrică s-a mototolit. Nu-şi mai desprinde privirea de la latino-americancă, iar după cum suspină din bojoci, ghicesc că trăieşte sentimente aproape umane. Credeţi sau nu, Colosul s-a îndrăgostit la prima vedere! Concita e făcută pe măsurile lui. Are un corp sculptural, care l-ar băga în viteză şi pe cel mai vestit artist al Greciei antice. Coapsele ei te poartă cu gândul la coloanele unui templu păgân, iar fesele prelungi, fără nici un pic de grăsime, aduc cu semilunile montate deasupra portalului. Colosul a uitat până şi de paharul cu tequila, care a luat locul celui jertfit deja, semn că înăuntrul lui se pregătesc schimbări esenţiale.

Cu simţul ei infailibil, dansatoarea îl ghiceşte dintr-o privire, căci pare să i se dedice în exclusivitate. Cu o mişcare dibace, îşi scoate sutienul. Mâinile i se adună, într-un gest chipurile pudic.

Peste sânii plini de silicon. Lasă însă să i se vadă printre degete sfârcurile mari şi roşii. Dar ceea ce-l bagă în boală pe Colos este figura ei candidă şi ruşinoasă, potrivită unui cortegiu religios. Dacă aţi văzut vreodată o gorilă mirosind o floare, atunci vă puteţi închipui cu uşurinţă imaginea soldatului de rangul întâi Frederick Sheldon, cunoscut pentru bestialitatea sa unică.

Concita îşi prelungeşte dansul peste minutele alocate, dar. Nimeni nu se răzvrăteşte. Emană un erotism care, paradoxal, depăşeşte simpla latură sexuală. Legătura care s-a creat între ea şi Colos e aproape palpabilă, făcând parte din spectacol. Se lasă încet pe vine, imitând străvechile mişcări de amor, apoi, aplecându-se mult în faţă, îşi lasă pletele lungi să-i acopere goliciunea. Când ridică uşor capul, ţine în dinţi şnuruleţul subţire de care sunt agăţaţi bikinii. Se îndoaie pe spate, sprijinindu-se doar pe tălpi şi palme,

cu picioarele uşor desfăcute. Sexul ei cărnos şi roşu e întredeschis, nu mai mult decât capacul unei lăzi de comori care te lasă doar să ghiceşti cam ce-ai putea găsi înăuntru.

Colosul trăieşte o clipă de extaz. Dacă s-ar arunca acum pe latino-americancă, s-ar comporta asemenea unui adolescent la prima sa femeie. Rămâne ţintuit locului, căci Concita a reuşit să-i mute impulsul sexual pe creier. Dansatoarea se lasă la podea, rostogolindu-se încet, până când dispare pe sub draperia roşie. Ropotele de aplauze nu se mai opresc. Spectacolul continuă, dar pe Colos nu-l mai interesează de nici un fel. Se retrage spre bar, comandând o tequila dublă, pe care o înghite pe nerăsuflate. Mă cântăreşte o vreme din priviri, socotind dacă se poate încrede în mine sau nu. Alege varianta constructivă.

— Florine, gâfâie el, ţie pot să-ţi mărturisesc. Femeia asta m-a scos din minţi. Mă ştii, pentru mine, puicuţele reprezintă doar material didactic. Dar asta e altfel. Cred că aşa ceva mi-am dorit întotdeauna.

Sinceritatea Colosului e dezarmantă, deşi i se potriveşte ca un papion unei vaci.

— Du-te la cabine, îl îndemn eu prieteneşte. Poate cădeţi la o înţelegere.

— N-ai priceput, dobitocule! răsuflă el greoi, frecându-şi fundul lat de scăunelul din piele. Sigur că vreau s-o am. Chestia e că vreau s-o am numai pentru mine şi mereu!

E rândul meu să cer o tequila dublă, pe care o execut fără milă.

— Tu te-ai îndrăgostit? zic eu, temându-mă parcă să şi rostesc astfel de cuvinte.

— Să mor dacă îmi dau seama! flencăneşte Colosul. Sunt unele chestii despre care ştiu foarte puţin. Cert e că mi-a provocat palpitaţii, ceea ce nu a reuşit nici măcar un ucigaş tocmit să mă lichideze.

Situaţia mă amuză, dar mă şi contrariază. Deşi suntem cazaţi de două zile la hotelul *Wilson,* Sara încă nu apare. Or, asta face ca lucrurile să se complice îngrozitor. Aventura Colosalul s-ar putea să le înrăutăţească şi mai mult. Aşa că iau hotărârea să nu-i dau apă la moară uriaşului, care însă nici nu are nevoie de articolul ăsta.

Pe neaşteptate, în spatele nostru îşi face apariţia, cine alta, decât Concita! Îşi trăsese pe ea o rochie, din care, cu greu, un croitor iscusit ar fi putut confecţiona o cravată bărbătească. Părul şi l-a strâns la spate, în coadă de cal. Se petrec scene de necrezut! Colosul, se ridică şi îi sărută mâna, orbecăind după vorbe desprinse dintr-o cronică artistică, pentru că, zice el, ceea ce a văzut este artă pură. O îmbie pe latino-americancă la o masă mai retrasă, pe

care apar în timp record şi două sticle de şampanie. Din cea mai scumpă, fireşte!

— Vreau să-ţi spun ceva, glăsuieşte Concita, cu o voce guturală, dar să nu mă interpretezi greşit. Este prima oară când un bărbat mă priveşte şi altfel, decât ca pe o femeie care se dezbracă. Din cauza asta doresc să te cunosc.

În mod inexplicabil, Colosul, care a călărit cel puţin un sfert dintre curvele pământului, nu-şi dă nici un pic seama că i s-au întins nişte mreje. Fac un ultim efort să-l trezesc, însă mă înlătură, ca pe o muscă prea sâcâitoare:

— Tu de ce nu te duci să joci la ruletă? Te chem eu când e gata masa.

Renunţ să mai fac pe zâna cea bună, dar singur tot nu-l las. Concita interpretează altfel insistenţa mea, drept care cere ajutorul unei colege. Cu ocazia asta, se dublează şi numărul sticlelor de şampanie din frapieră.

— Concita, mărturiseşte Colosul, nu sunt un maestru al vorbelor. De altfel, chestia asta o las pe seama trepăduşilor.

— Vorbeşte pe limba ta, străine, îl invită Concita. Sunt lucruri care pot fi spuse numai pe jumătate, ca să fie înţelese.

— Ce s-o mai lungesc! E prima oară când nu pot să-mi strunesc pendulul! izbucneşte Colosul, dând frâu liber sentimentelor de iubire care îl încearcă.

Concita aproape că se îneacă cu şampania de atâta râs. Ba colega ei chiar se lasă cu scaunul pe spate şi vine cu tocurile în sus.

— Iartă-mă, zice Concita, ştergându-se frumos la gură, nu de tine râdeam. Ai fost… atât de plastic!

— Ai zis să vorbesc pe limba mea! exclamă Colosul, contrariat.

— Şi ai făcut-o foarte bine! îl laudă Concita. Am o idee. Ce-ar fi să mergem la mine acasă? Cred că vreau să dansez numai pentru tine.

— Ne scuzaţi o clipă! intervin eu, înhăţându-l pe Colos de un braţ.

Deşi e ditamai zdrahonul, pe care abia l-ai putea urni cu o macara, îmi pun toată forţa la bătaie şi-l iau pe sus, ducându-l la toaletă. Fără un cuvânt, îl stropesc cu apă rece ca pe un cactus aflat pe patul morţii. Îmi sare de gât, hotărât să termine cu mine, dar, imitând maimuţa care bate clopotul[21], îl plesnesc peste urechi cu muchia palmelor, cosindu-l simultan cu piciorul stâng. Mă las cu toată greutatea pe pieptul lui şi-i strig cu răutate în faţă:

— Dacă Sara a căzut în mâinile Fachirului, suntem terminaţi!

Uşa unuia dintre WC-uri se dă uşor de perete, lăsând să se vadă un individ cu pantalonii în vine, care se holbează la noi. Mă ridic, zâmbindu-i cu toată gura:

— Frăţiorul meu! explic eu. Mi-a zis mama să-l culeg de prin baruri şi să-l aduc acasă, întrucât nu şi-a terminat lecţiile pentru mâine!

Individul nu mă contrazice. Se grăbeşte să închidă uşa la loc, căutând prin buzunare după un supozitor. În vreme ce-şi aranjează hainele, Colosul găseşte răgaz să-mi tragă şi un şut în fund.

— Nu te mai căca pe tine! zice el, liniştit. Ştiu exact care-i situaţia. E ceva rău dacă mă distrez şi eu un pic?

— Dacă Sara nu apare diseară, trebuie s-o ştergem! îi şoptesc eu, înălţându-mă la urechea lui. Înseamnă că s-a întâmplat ceva.

— E-n regulă! mă asigură Colosul, cu gândul tot la păsărică fierbinte a Concitei. O să împăcăm şi capra şi varza. Tu te duci la hotel şi aştepţi, iar eu o să revin peste vreo două ore. E spre binele tuturor, pentru că, dacă nu o fac, îmi pierd parametrii calitativi.

Mi-am terminat muniţia, drept care nu-mi mai rămâne decât să bombănesc ca o plasatoare după începerea spectacolului:

— Două ore! precizez eu. Dacă nu apari, adio şi n-am cuvinte. Nu-mi risc viaţa pentru extravaganţele tale sexuale.

— Orice poţi să crezi despre mine, dar, în nici un caz, că n-aş fi un bun camarad! trâmbiţează Colosul, bătându-mă pe umăr. Consider rahatul tău de lovitură japoneză o replică la cotul cu care te-am pocnit acum câteva zile. Deci suntem chit. Orice mai încerci de-acum înainte, se lasă cu poceală! mă mai avertizează Colosul, care, când e vorba de plătit poliţe, are un loc pe podium asigurat.

Prin urmare, îl las în plata Domnului! Mai exact, îl las pe el să-i plătească tot ce trebuie Concitei, iar eu mă arunc într-un taxi. La recepţia de la hotel nu există nici un mesaj. Urc în cameră mai gânditor ca niciodată. Mă aprovizionez de la *rom-service* cu o stacană de cafea neagră şi tare, însoţită, ca să nu se plictisească, de o sticlă de tequila. Nu uit nici de un platou de sandvişuri, pe care le devorez în câteva minute.

De când ne-am despărţit în noaptea aceea în care am dansat cu Moartea, am o poftă de mâncare vecină cu bulimia. Oricât ai conştientiza că-ţi rişti viaţa în fiecare moment, în meseria pe care ţi-ai ales-o singur, gândul trecerii în nefiinţă te terorizează neîncetat. Atenuat în decursul luptei, revine cu atât mai puternic în clipele de răgaz.

După ce ne-am despărţit, am luat-o spre Vest, căutând să păstrez cât mai exact direcţia, pentru a pune între mine şi ceilalţi doi o distanţă îndeajuns de mare. Când soarele a răsărit în spatele meu, eram deja în preajma oceanului.

Am coborât pe o şosea, de unde m-a cules primul camion căruia i-am făcut semn.

— Până unde mergi? mi s-a adresat şoferul, plimbându-şi guma de mestecat prin toată gura.

— Nu prea departe! am zis eu într-o doară, căci nu voiam să mă dau în vileag.

— Te pot lăsa în Astoria! mi-a transmis şoferul coordonatele locului.

— E perfect! am zis eu ceva mai vesel. Amicii mei au hotărât să-mi facă o glumă proastă. M-au îmbătat şi m-au părăsit noaptea, pe câmp.

— Sunt glume şi mai rele, mi-a răspuns şoferul. Totuşi, aşa ceva nu prea e de râs.

— Da, dar nici ce le-am făcut eu nu le-a stârnit hazul. I-am suflat o puicuţă unuia dintre ei.

— Atunci ai scăpat uşor! a schimbat şoferul criteriile aprecierii. Pentru aşa ceva se lasă cu nasoleli.

Probabil că era păţit, căci s-a cufundat într-o posomoreală seacă, fără a-mi mai acorda vreo atenţie. Ajuns în Astoria, mi-am cumpărat o sacoşă şi câteva bulendre necesare într-o călătorie, după care am coborât direct în port. Vaporul de croazieră spre San Francisco pleca abia a doua zi de dimineaţă, dar m-am considerat, totuşi, băftos că am reuşit să găsesc un bilet. Mi-am petrecut ziua într-un bar bântuit de marinari, docheri şi târfe, iar noaptea am dormit într-un container părăsit.

Vasul „St. Denis" nu e ceea ce s-ar putea numi un iaht de lux, dar, pentru preferinţele americanului mijlociu, e tocmai potrivit. Două zile şi o noapte, cât a durat călătoria „de plăcere", cu escale foarte dese, mi-am omorât timpul cu toate prostiile pe care le poţi practica pe o asemenea navă: de la pocher la ruletă, înot în piscină şi proba de îmbătat pe alese. Cât despre văduve înainte de termen şi neveste nesatisfăcute, căcălău, măria ta! O probă însă la care nu am participat. La capitolul încurcături, aveam planul făcut pe întreg cincinalul.

Abia am pus piciorul în San Francisco, că m-am şi simţit mai uşurat. În aglomeraţie te poţi pierde mult mai repede. Am luat autobuzul până la Las Vegas. Emoţia îmi creştea pe măsură ce mă apropiam de punctul de întâlnire. Cine ştie ce mă mai aştepta şi acolo! Înainte de a merge la recepţie, am făcut o escală la bar, spre a-mi lua ceva curaj. Iar în bar se adăpa cu înverşunare chiar Colosul. Dar despre Sara n-am reuşit să aflăm nimic. Trecuseră deja două zile şi nici un semn.

Sunt la a doua ceaşcă de cafea şi la al patrulea păhărel de tequila. Asta înseamnă că s-a scurs doar jumătate din timpul pe care i l-am acordat Colosului. Nu-mi găsesc locul, căci un gând mă trage de urechi mai abitir ca un pedagog de internat: dacă Sara a căzut în mâinile lor?! Încerc să-l îndepărtez, dar nici serialul de la televizor nu mi-e de vreun ajutor.

Când sună telefonul, tresar violent, gata să vărs paharul plin ochi cu rachiu. Recunosc imediat glasul Sarei, care n-are timp de amabilităţi:

— Ia-l pe Frederick şi veniţi la Los Angeles, Coconut Street 113. L-am prins pe Andar.

— Cum ai reuşit? scap eu fără voie.

— Aş sta acum să-ţi povestesc în detaliu, dacă aş fi la fel de tâmpită ca tine! Închiriaţi o maşină şi veniţi imediat. Gândeşte-te că fiecare secundă valorează cât o bucată din pielea noastră.

N-apuc să-i transmit că Frederick e la aparate, căci îmi închide şi rămân să conversez doar cu tonul. Dau pe gât paharul salvat, blestemându-l pe Colos aşa cum n-au făcut-o nici cei mai aprigi duşmani ai lui. Însă de pierdut, nu mai pierd nici o clipă.

După ce fac plata la recepţie, o întind galop către clubul unde m-am despărţit de uriaş. Contra unei sume destul de pipărate, barmanul îmi pasează adresa Concitei. E pe undeva, pe la marginea oraşului, iar taximetristul nu e prea fericit să mă poarte pe meleagurile respective. Conform informaţiilor pe care le deţine, cartierul e un campion absolut la proba de omoruri şi tâlhării. Şoferul are chiar intenţia să mă lase în drum, aşa că trebuie să-i dublez suma înscrisă pe aparat. În ritmul ăsta, voi rămâne repede lefter.

Casa în dreptul căreia oprim se află la capătul unei străzi întortocheate, dincolo de care se vede câmpul. Şoferul îşi trage mai aproape bâta de baseball din dotare şi-mi cere banii pe cursă.

— Mă aştepţi aici! îi zic eu, coborând năvalnic.

— Îmi dai banii şi te aştept exact cinci minute! strigă şoferul, clănţănind din dinţi.

Nu am chef de complicaţii. Plătesc, apoi mă năpustesc spre uşa care abia se mai ţine în balamale. Nu apuc să bat, căci îmi deschide chiar Concita.

— N-ai mai rezistat, aşa-i? îmi zâmbeşte că panoramic. Hai, intră! Amicul tău e în refacere.

Dacă a sta dezbrăcat în vârful unui pat, cu doi ţipi care ţin automatele îndreptate spre tine, înseamnă a fi în refacere, atunci Colosul asta execută. Intru şi eu în program, pentru că, de după uşă, apare un al treilea individ

înarmat, care mă pipăie expert, aruncând tot ce găseşte pe masă. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Nu de spaimă, ci de furie! Ar fi culmea s-o păţim ca în Zambia, căzând pradă unor bandiţi de mâna a şaptea.

— Colegul tău, zice tipul care m-a cotrobăit cu un accent latin pronunţat, colegul tău a atentat la pudoarea surorii noastre. Conform regulilor familiei, trebuie să o ia în căsătorie.

— E cazul să vă spun, fac eu împăciuitor, că pe sora voastră n-am întâlnit-o la Liturghie.

— Meseria e una, iar ce s-a întâmplat e alta! mă lămureşte tipul.

— Eu nu mă opun! clămpăneşte Colosul, din vârful patului, cojind nepăsător o banană. Dacă e regulă, e regulă!

— Nu-mi rămâne decât să fiu cavalerul de onoare, trag eu linia, înghiţindu-mi o înjurătură. Avem însă o mică problemă. Hainele. Iată de ce, mirele şi cu mine vom da o fugă la cumpărături şi ne vom întoarce cât se poate de iute!

— Voi nu vă pricepeţi la obiceiurile sud-americane, pretinde cel care se autointitulează fratele mai mare. La cumpărături mergem noi. Cu banii voştri.

— Perfect, luaţi-i şi ne întâlnim…

— Va fi o nuntă ca-n poveşti, mă întrerupe fratele. Cu banii de-aici nu facem faţă.

— Spune ceva, vită! urlu eu către Colos, care asistă la discuţie cu un aer de ginerică.

— Concita e femeia vieţii mele! declară Colosul. În ceea ce priveşte banii, cărţile de credit sunt la sora mea, căci avem şi noi o soră. Ne vom întâlni cu ea, diseară, la hotel.

— Ne daţi nouă semnalmentele şi ne descurcăm noi! decide fratele.

Mă prăbuşesc pe primul scaun care-mi iese în cale, în pragul unei crize de isterie. Ochii îmi cad pe un ziar uitat pe masă. Pe prima pagină se lăfăie mutrele noastre. Clipesc de câteva ori şi mă holbez din nou. Suntem chiar noi trei – Colosul, Sara şi cu mine iar dedesubt e şi un anunţ: căutaţi de FBI – recompensă un milion de dolari. Ăsta e unul dintre neajunsurile celui care nu se abonează la un ziar: rămâne în urmă cu informaţiile. Tipii de la CIA au lucrat mai repede şi mai direct decât ne-am fi aşteptat.

Fratele mai mare îmi observă direcţia privirii şi le zice ceva în spaniolă celor doi care tăcuseră până atunci.

— E-n regulă, spune el apoi, înghiontindu-mă cu ţeava armei, n-are rost să mai continuăm jocul. Concita, du-te la hotel şi aşteapt-o pe femeie. Ia-l şi pe

Carlos cu tine.

Concita îşi întrerupe activitatea, care consta în tăierea unghiilor de la picioare şi dispare, însoţită de unul dintre tuciurii.

— *Amigo*, continuă fratele pe un ton mai oficial, nu e nimic personal. Vreau să spun că, dacă daţi voi milionul, vă lăsăm în pace. Nu facem parte dintre simpatizanţii FBI-ului.

— Nu FBI-ul ne caută, zic eu, cu un gest de lehamite. E o poveste mult mai lungă.

— Tot atâta costă, precizează fratele.

Colosul vrea detalii despre turnura pe care a luat-o discuţia. Când priveşte ziarul, prinde să înjure ca la uşa cortului. Sare din pat, gol cum este, ţopăind ca un canibal căruia i s-a servit la cină ficatul unui hepatic.

— Linişteşte-te! îi strigă celălalt tuciuriu. Nu mă face să te găuresc. Aici scrie „vii sau morţi”, aşa că nu mă deranjează să-ţi trimit un plumb în dovleac.

De afară se aude un claxon bezmetic. Atenţia celor doi pistolari e distrasă o clipă, exact cât avem nevoie Colosul şi cu mine să-i pocnim la lingurică. Tuciuriul atins de Colos cade mort, căci lovitura uriaşului i-a obturat carotida. Nu e timp de priveghi. Colosul se îmbracă mai iute decât dacă s-ar fi dat alarma în unitatea lui de *Marines,* în timp ce eu îmi recuperez banii.

Afară, taximetristul continuă să ţină mâna pe claxon, cu o privire isterizată. Câţiva derbedei, care dădeau târcoale maşinii, îşi regrupează forţele după colţ. Nici n-am apucat să trântim portierele, că taxiul a şi săltat din loc, făcând roţile să scheaune.

— Iisuse! ţipă şoferul, leoarcă de sudoare. Nu ştiu de ce nu te-am lăsat acolo! Puţin a lipsit să nu fiu linşat!

Nici noi nu veniserăm de la decernarea premiilor Oscar, dar, ce-i drept, asta era problema noastră.

— Am trei copii, continuă să se plângă taximetristul, dar nu mai vin pe-aici nici pentru o mie de dolari!

— Ţine, îţi ajunge să-l faci şi pe-al patrulea! îi zic eu, aruncându-i pe bord câteva bancnote mototolite. Du-ne la o firmă de închiriat maşini şi te poţi întoarce la pruncii tăi să le dai de mâncare.

Abia când ne vedem pe drumul spre LA, dau drumul la porcăiala pe care i-o pregătisem Colosului. Uriaşul nu protestează. Stă îmbufnat, împingându-şi scaunul mai în spate, ca să iasă din raza privirii mele. Mă umflă râsul, dar, până nu-mi eliberez târtiţa, nu mă las. Episodul cu Concita e închis, însă

Colosul are amintiri încă proaspete. Aşteaptă să-mi termin repertoriul, după care trece la microfon:

— După ce o să scăpăm din toate astea, mă întorc la ea şi o cer de nevastă. E cea mai straşnică femeie pe care am ţintuit-o vreodată în poală. Merită, crede-mă, orice sacrificiu.

— Eşti nebun! După ce i-ai omorât fratele, crezi că mai găseşti, vreo uşă deschisă?

— Care frate? zice Colosul, cu dispreţ. Ăia erau nişte buboşi. Ar fi o blasfemie ca o gagică cum e ea să aibă drept fraţi aşa nişte orătănii.

— Uit-o, îl sfătuiesc eu. Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Colosul consideră că un pârţâit din buze ar fi tocmai răspunsul potrivit la îndemnul meu. Se scarpină boiereşte sub braţ, trecând la cele sfinte:

— Cum l-o fi găsit Sara pe indian?

— Dacă ne grăbim, putem să aflăm chiar din gura ei. E o femeie pe cinste. Nu Concita sau alte panarame!

— Eşti bleg, preia iniţiativa Colosul. Ne-or fi spart ăia creierele, dar Concita mi-a spart mie pendulul! Şi fără nici o parolă sau alte trăsnăi!

Dintr-o dată îmi simt cerebelul explodând. Pun o frână care-l aruncă pe Colos cu dibla în parbriz. Mai înţelept, parbrizul cedează primul.

— Ce mă-ta crezi că faci?! urlă uriaşul, frecându-şi scăfârlia.

— Parola! strig, la rândul meu. Parola, fir-ar să fie!

— Ce parolă? zice Colosul, privindu-mă ca pe un nebun evadat din ospiciu. Nu cunosc nici o parolă. Şi de ce să-ţi dau ţie vreo parolă? Nu mă mai recunoşti?

Ies din maşină, depărtându-mă câţiva paşi. În memorie îmi revin ultimele cuvinte ale Sarei, din noaptea de pomină, înainte de a ne despărţi: „Mesajul la întâlnirea de la hotel *Wilson* este *voodoo.* Asta, în caz că unul dintre noi e prins şi pregătit pentru ceilalţi."

— Bea niţel! mă îmbie Colosul, întinzându-mi sticluţa de aluminiu. Cred că eşti cam zdruncinat. Te înţeleg. Nu ducem chiar o viaţă de bibliotecari.

Îl prind de braţ, privindu-l disperat, ceea ce-i întăreşte convingerea că am damblagit. E gata să repete figura cu cotul, dar când pronunţ parola rămâne interzis. Concita dispare din capul lui şi-şi face loc Sara.

— Nu mi-ai relatat convorbirea voastră! se stropşeşte el. De unde era să ştiu că n-a ciripit cuvântul magic? Asta înseamnă că nu Sara l-a prins pe Fachir, ci… invers!

E atât de mulţumit că a putut duce până. La sfârşit un raţionament, încât nici nu-şi mai dă seama de grozăvia celor spuse. Primul gând e să întoarcem

maşina şi să fugim, indiferent unde, cât mai departe. Afară din State. Apoi, sentimentul camaraderiei, singurul lucru sfânt care ne-a mai rămas şi ura împotriva Fachirului ne schimbă intenţiile.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi! răcneşte Colosul ca-n filme, încruntându-se amarnic. De altfel, şanse să scăpăm nu prea sunt. Mergem înainte.

— Frederick, îi ţin eu isonul, a venit, ca să zic aşa, momentul adevărului. Mai concret, suntem în găleată.

— Odată şi odată tot trebuie să murim! îi dă Colosul înainte cu preceptele, deşi pare mai mult că îşi face curaj de unul singur. Florine, bătrână cizmă găurită, oi fi eu un ticălos, dar n-aş putea trăi cu gândul că am lăsat-o pe Sara în labele Fachirului.

— Mai ales că putea fi oricare dintre noi, întăresc eu.

Totuşi, nu e foarte convins. În mansarda lui îngustă i se aprinde o luminiţă plină de speranţe, de care se agaţă cu naivitate.

— Dar, dacă a uitat să spună parola? Se mai întâmplă. Eu, de pildă, nu ştiu dacă mi-aş fi amintit.

— Tu sau eu, poate! Sara, niciodată!

N-are cum să mă combată. Sara e mai exactă ca un ceas elveţian. Rotiţele ei n-au dat niciodată greş, spre deosebire de-ale noastre, care au nouăzeci şi nouă de zimţi buni, dar al o sutălea mai face „pâc” din când în când.

— Asta e! exclamă Colosul. Cum era sloganul nostru, când se mai întâmpla să fim încercuiţi de inamici?

— „Măcar să luăm cât mai mulţi cu noi!”

Ne aducem aminte de momentele premergătoare plecării la luptă şi, ca şi atunci, ne apropiem feţele şi strigăm unul la altul:

— Eşti pregătit?

— Da, sunt pregătit!

— Te-am întrebat dacă eşti pregătit!

— Sunt pregătit!

— Eşti sigur că poţi s-o faci?

— Sunt sigur!

— Eşti gata s-o faci?

— Sunt gata!

— Te mai întreb o dată, soldat! Eşti pregătit?

— Sunt pregătit!

— Atunci, s-o facem!

Ideea care ne-a venit ar determina-o pe Sara să ne considere irecuperabili. Nici eu şi nici Colosul nu le prea avem cu calculatoarele sau cu cursele sofisticate, pregătite minuţios de alde CIA. Trebuie să ne bazăm pe ce ştim mai bine. Cuiva i s-ar părea o enormitate să confunzi Burundi cu LA, dar tocmai pe asta ne bazam noi. Un singur om ar putea ghici intenţiile noastre: Fachirul! Avem însă şi pentru el un antidot.

Hotărârea de a merge până la capăt ne-a produs o bucurie stranie, asemănătoare cu cea a unui leu care se aruncă spre puşca vânătorului, când instinctul de pradă este mai puternic decât cel de conservare.

Înainte de a ne face planul, luăm contact cu terenul. La adresa unde ne-a chemat Sara, în Coconut 113, se află o vilă cu etaj, mare cât un iaht de lux, înconjurată de un parc. Gardul de piatră e înalt de doi metri, iar din loc în loc nişte camere video transmit informaţii despre vreo tentativă de săritură celor dinăuntru. În timp ce trecem cu maşina prin faţa aşezării, nu observăm nici o mişcare printre zăbrelele porţii, nici picior de om. Datele sunt destul de sărace, dar cu ceea ce mai ştim şi noi despre sistemele de apărare, putem însăila ceva cât mai aproape de obiectul dorinţelor noastre.

Obiectul e simplu: o acţiune de comando, executată după toate regulile! Asta ştim să facem cel mai bine, asta o să facem!

Magazinul de arme şi muniţii al unui veteran aproape dus cu sorcova ne satisface şi cele mai exigente cerinţe. Când aude ce ne doreşte sufleţelul, veteranul îşi scoate clienţii din magazin şi încuie uşa.

— Sunteţi prea tineri ca să fi luptat în Vietnam, zice el, cântărindu-ne din priviri. După care, întinzând deodată mâna, se recomandă: Mark Hogart, zis Roşcatul, fost membru al Beretelor Verzi!

Suntem copleşiţi, dar nu de asta veniserăm. Putem însă vorbi aceeaşi limbă, ceea ce ne e de mare folos.

— Căruntul şi Colosul, fac eu prezentările. Nu ne putem da decât poreclele. Sper că asta n-o să te facă să ne încarci nota de plată.

— Mercenari? întreabă scurt Mark, schiţând un rânjet cu buza superioară, din care mai are doar o jumătate.

— Fireşte! zice Colosul, care s-a prins de stratagemă şi bagă cărbuni. Doar nu crezi că am venit să facem cumpărături pentru pomul de Crăciun!

Mark hohoteşte, bătându-se pe burtă. Îşi scoate înainte pieptul, pe care strălucesc tăbliţele de identificare, şoptindu-ne afectuos:

— Tăiaţi-le târtiţa!

— Crăpaţi-le boaşele! urlă Colosul pe tema dată.

— Cât mă costă să particip şi eu la acţiunea voastră? ne zice Mark, mişcându-şi ochii verzi de la unul la altul.

Propunerea ne ia prin surprindere.

— Ce te face să crezi că participăm la o acţiune? întreabă Colosul, prosteşte.

— Cum ziceaţi şi voi, n-aţi venit să cumpăraţi cârnaţi!

Pentru planul nostru nebunesc, propunerea lui Mark vine la ţanc! Nu ştiu însă dacă e o idee bună să lărgim cercul concurenţilor. Pe de altă parte, nici timp pentru analize nu prea avem.

— Mai eşti în formă, Mark? îl întreb eu, cu precauţie.

— Beretele Verzi, zice el mândru, îşi vor găsi odihna doar o dată cu moartea! Când lupţi în spatele duşmanului, n-ai cum să uiţi mirosul sângelui!

Mă prefac că mă sfătuiesc cu Colosul, deşi hotărârea noastră e luată. Un om în plus şi încă unul cu pregătirea lui Mark, e o mană cerească. Doar că nu ştim până unde putem merge cu prezentarea situaţiei. Tot Mark ne salvează.

— Cui vreţi să i-o trageţi? Unor mafioţi? ne încurajează el la destăinuiri.

— De unde ştii că nu e vorba de Africa sau de Asia? continuă Colosul seria întrebărilor tâmpite.

— Nu puteţi ieşi nici cu un briceag din State, răspunde, cunoscător, Mark, d-apoi cu mitraliere şi Bazooka!

— Mark, zic eu, coborând vocea, misiunea noastră e secretă. E vorba de recuperarea unui camarad căzut în mâinile duşmanilor.

— Am făcut asta de nenumărate ori în Vietnam! sare Mark, cu ochii în flăcări.

— Ei da, dar acum e vorba de LA!

— Cu atât mai bine! nu se lasă Mark.

— Şi nici nu vrei să ştii cine ne sunt duşmanii? întreb eu la derută.

— Cei în care vom trage? Nu, răspunde Mark, care se şi consideră înrolat. Apoi cade pe gânduri şi întreabă cu îndoială în glas: Presupun că nu vom ataca un post de poliţie!

— Nici vorbă! caută Colosul să-l liniştească. E o reglare de conturi.

— Aşadar, mă luaţi cu voi? se roagă Mark, pe un ton înduioşător.

— OK! aprob eu, îmbrăţişându-l. La urma urmei, suntem un soi de camarazi!

Caporalul Mark Hogart e un soldat fericit! Ocazia ivită îl face să retrăiască clipele după care tânjeşte în serile lungi de iarnă. Nici nu vrea să audă de bani. Tot ceea ce ne oferă se constituie drept contribuţia lui la acţiune. Iar ceea ce ne oferă e mai mult decât ne-am putea dori. Hotărâm să trecem la

acţiune spre ora două dimineaţa, când, cum spune Mark, „simţurile paznicilor sunt mai bete decât nişte curci”.

După ce lăsăm jeepul lui Mark la câteva străzi distanţă de Coconut Street, o pornim, lipiţi de garduri, către obiectiv. Un boschetar ne priveşte lung din pragul cutiei de carton în care-şi duce traiul. Mormăie ceva, aruncând cât colo sticla de whisky aproape goală. Într-adevăr, părem nişte năluci, cu salopetele noastre negre, mânjiţi pe faţă cu vopsea şi, în plus, înarmaţi până în dinţi. Chiar şi un poliţist care ne-ar întâlni la acea oră ar refuza să creadă că nu se filmează un serial de televiziune.

Îndată ce parcurgem câţiva metri pe lângă zidul care ne interesează, mărginit de un brâu de gazon, ne oprim, lăsându-l pe Colos să-şi facă treaba. În nici trei sferturi de oră, ajutându-se de lopata sa Linemann şi de experienţa câştigată în Angola şi în Cambodgia, uriaşul sapă un tunel care ne scoate în cealaltă parte a gardului. Înainte de a ne strecura prin el, ne pulverizăm pe haine un spray special împotriva mirosului câinilor. Abia ieşim din găoace, că uriaşul îmi şi face semn către nişte stâlpişori, împrăştiaţi ici-colo, aparent pentru a ajuta plantele agăţătoare.

Aparent, fiindcă sunt, de fapt, senzori de căldură, care ar declanşa alarma de îndată ce un corp uman s-ar apropia la mai puţin de un metru de ei. Deschid drumul, fixând deturnătorii care îi vor opri să reacţioneze.

La capătul gazonului ne aşteaptă însă o altă minune, pe care tot Colosul o semnalează. Este o aşa-numită alee-privighetoare. La atingerea tălpilor, minunea declanşează o serie de sunete ascuţite. Trebuie să facem un ocol destul de mare. Colosul îşi înăbuşă cu greu un ţipăt, când dă bot în bot cu un Rotweiller, care-l priveşte nedumerit. Informaţiile pe care i le furnizează văzul nu sunt susţinute de miros, ceea ce-l derutează pe animal. Colosul nu se pierde în explicaţii. Îi retează dintr-o mişcare gâtul, cu pumnalul pregătit în palmă. Ne continuăm târâş drumul, atenţi la fiecare metru de pământ. Vila e mai pustie decât malul mării în plină iarnă. Cel puţin, aşa pare. Doar la etaj se zăreşte o lumină difuză, la două dintre ferestre.

Încă nu putem lua cu asalt clădirea. Camerele video instalate mătură toată suprafaţa ce înconjoară vila. Zdupăituri mărunte şi grăbite ne fac să ne lipim de pământ. Apoi, şuieratul unui cuţit care străbate aerul şi un scheunat slab. E cel de-al doilea Rotweiller, iar trofeul îi aparţine lui Mark, care ne face semnul victoriei. Sper că nu au o crescătorie!

Mark şi Colosul o iau în direcţii diferite, ocolind clădirea. Mă uit la ceas şi, când ştiu că şi ei sunt pregătiţi, la secunda convenită, lansez cu mica arbaletă un dispozitiv optic cu ventuză, care se lipeşte ascultător de

obiectivul camerei video. Cel care priveşte acum la ecrane va avea o imagine focalizată, iar secundele în care va meşteri la butoanele lui, pentru a panarama din nou imaginea, sunt pentru noi hotărâtoare. Mă precipit spre peretele vilei, având grijă să nu păşesc pe raza îngustată a obiectivului, apoi apuc şnurul dispozitivului optic şi îl desprind de lentila camerei. Dacă tipul cu ecranele crede că n-a fost decât o dereglare, pe care a reuşit s-o îndrepte, e bine! Dacă nu, adio! Minutul care trece în linişte îmi spune că trebuie să mai amânăm chestia cu „adio". Îmi şterg bine palmele umede, după care arunc gheara de pisică pe cornişa ieşită mult în afară. Prima încercare o ratez. Abia reuşesc să prind ancora, care-mi paradeşte două degete. Îmi vine să urlu de durere, dar mai mult mă preocupă pasul pe care am fost nevoii să-l fac în afară. Îmi mişc degetele lovite şi o nouă durere mă străbate până la umăr. Probabil că sunt fracturate, lucru pentru care nu pot să mă felicit. Dar nici să-mi dau singur şuturi în fund. Baticul pe care mi-l legase Mark la gât şi care atunci mi se păruse ridicul, devine acum folositor. Îmi prind degetele într-un bandaj strâns, apoi, forţându-le puţin pe spate, mi-l leg de încheietură. Noroc că e vorba de mâna stângă.

La cea de-a doua încercare, gheara de pisică se prinde temeinic şi încep ascensiunea. Cu două degete scoase din uz nu e uşor să te ridici pe o frânghie, dar cum nu apare nici o Julietă care să-mi arunce o scară, mă înham la treabă. Nici nu apuc să-mi trec piciorul peste cornişă, că sunt gata să dau drumul unui strigăt de groază. De faţa mea se lipeşte o alta, venită parcă din întunecimile Iadului.

— O mai freci mult? îmi şopteşte Colosul, căci lui îi aparţine întruchiparea. Suntem aici de-un secol. Mă trage de braţ, rămânând cu ochii ţintuiţi pe bandajul meu improvizat. Te joci cu păpuşile? Mă boscorodeşte el.

— Gura! îi răspund laconic. Hai s-o frigem!

În vreme ce Mark se lasă pe terasa etajului, făcându-se una cu mozaicul, Colosul şi cu mine fixăm corzile de lansare, calculând cu precizie distanţa până la ferestrele prin care ne vom proiecta. Dar mai întâi îi lăsăm timp lui Mark să fixeze explozibilul de uşa terasei şi să-şi dea drumul apoi pe pământ, în apropierea uşii de intrare în vilă. Când îl vedem ridicând un deget, ne aruncăm în gol, susţinuţi de corzi şi intrăm direct prin ferestrele luminate difuz, pulverizându-le de-a dreptul.

E momentul în care Mark declanşează Bazooka, care transformă uşa masivă din metal într-o grămadă de aşchii.

Mă rostogolesc cu degetul pe trăgaciul puştii M-16, căutând disperat din priviri vreun nene rău. În afară de Sara, în cameră nu mai este nimeni! Stă

aşezată pe un fel de jilţ, de care e şi legată, în conul de lumină al unei lămpi fixate deasupra ei. Las bucuria revederii pe altă dată, căci jos s-a declanşat o adevărată canonadă. Colosul trece prin uşa camerei, uitând s-o mai deschidă şi, cu un răcnet sălbatic, se angajează în schimbul de focuri. Îl urmez fără preget, doar că nu ştiu în cine să trag. E atât de întuneric, că nu văd nici palma pusă în faţa ochilor.

Mă reped împreună cu Colosul pe scări, gata să ne frângem gâtul. Lumina care se aprinde la parter ne face să ne oprim.

— Mark! strig eu, de după colţul scării. Mark, mă auzi?

— Confirm! se aude glasul lui Mark, care încă se mai crede pe un câmp de bătălie în Vietnam.

Ne iţim, precauţi, capetele. Ceea ce vedem e altceva decât ne-am fi aşteptat. În mijlocul salonului imens, se află chiar caporalul Mark Hogart, cu mitraliera Eram agăţată de gât, iar în jurul lui maldăre de lemn şi de sticlă spartă. Pereţii sunt complet ciuruiţi. Dar nici un mort. Nici un rănit. Nici un alt om viu decât Mark.

— Unde sunt? strigă Colosul ca ieşit din minţi.

— Cine? întreabă Mark, practic.

Colosul mă priveşte aiurit. Îi citesc în ochi intenţia de a-mi crăpa capul. În viziunea lui, eu port toată vina de a-l fi angajat pe smucit.

— În cine dracului ai tras? reia Colosul, făcând un pas înainte.

— Văd că în nimeni, mărturiseşte Mark, cu sinceritate.

Într-o clipă ne împrăştiem peste tot, căutând până şi pe după mobilele făcute ţăndări, dar vila e goală, atât de goală, încât ne apucă groaza.

— Ce mai e şi asta? zice Colosul, revenit din expediţie, căci vita e destul de mare.

— Voi trebuie să ştiţi, răspunde Mark. Pe voi v-am auzit vorbind despre nişte duşmani.

Ne aflăm într-o derută totală. Minţile noastre refuză să mai priceapă ceva. Şi totuşi…

— Sara! exclam eu, repezindu-mă pe scări, cu ceilalţi doi pe urme.

Sara e în acelaşi loc, nemişcată, cu ochii închişi, în conul luminii nefireşti care vine de deasupra ei. Dau să mă apropii, dar mâna lui Mark mă înhaţă, trăgându-mă cu putere înapoi.

— Stai! Aici ceva nu e în regulă!

— Ai înnebunit? izbucneşte Colosul. E camarada noastră!

Dar Mark pare prea concentrat ca să poată răspunde. Îşi scoate din buzunar ochelarii cu infraroşii, făcându-ne să regretăm profund că l-am

cooptat în echipă. Dar nu pentru mult timp.

— Ea doua oară în viaţă când văd aşa ceva! şopteşte Mark, ţinându-şi mâinile depărtate de corp. Hon-Chine, satul în care i-am prins pe câţiva dintre şefii Vietcongului. Dar atunci se amestecase CIA!

Cuvintele lui, la început fără sens, capătă treptat logică, iar îndoiala noastră se transformă într-o uluială care ne paralizează.

— Ceea ce vedeţi voi nu e camarada voastră! E o imagine! O proiecţie! O hologramă! Aşa i-am prins la Hon-Chine, continuă Mark, cu o voce venită parcă de pe altă lume, pe câţiva dintre şefii Vietcongului. Cei de la CIA au reuşit să facă ceva asemănător cu asta. L-au proiectat pe Fam-Dong, şeful de stat-major al Nordului.

Tace câteva momente, apoi îşi scoate ochelarii, privindu-ne cu ochi famelici.

— Lumina este un declanşator, ne spune el după o vreme. În clipa în care vreunul dintre noi ar intra în conul ei, ar exploda totul în jur.

— Imposibil! îngaimă Colosul, copleşit de cele auzite.

Priveşte spre Sara şi nu-şi poate închipui că nu e decât o vedenie.

— Nu mai înţeleg nimic! zic şi eu, frământându-mi creierii. Atunci, la ce bun toată tevatura asta?

— Domnilor, spune Mark, pe un ton solemn, îmbăţoşându-se dintr-o dată, vă pot spune cu certitudine că am fost atraşi într-o capcană!

Masa la care suntem aşezaţi e lungă şi îngustă, pe potriva camerei în care ne aflăm. Suntem toţi trei, din nou împreună – Sara, Colosul şi cu mine. Apoi, uşa se deschide şi apare şi cel de-al patrulea. Fostul nostru comandant, Andar Prajepa, aduce cu el un aer de veselie. Dar nu numai atât. Pune pe masă sticla de whisky şi cele patru pahare, în care toarnă cu măsură, cu gesturile unui barman care îşi dă examenul de capacitate.

— Să ciocnim! zice el, ridicând paharul. Pentru învingători şi pentru învinşi, căci numai lupta lor face ca lumea să meargă mai departe! Dă de duşcă, apoi reia pe un ton părintesc: Ei, hai, nu mai fiţi supăraţi! Asta e viaţa! Pentru ca unii să câştige, alţii trebuie să piardă!

— Te poţi considera printre cei care au pierdut! zice Sara, fără să se atingă de pahar. În câteva zile, caseta şi dischetele vor ajunge la ziare.

Fachirul croncăneşte ca o cioară gâdilată la tălpi:

— Aş putea să vă supun la unele teste, prin care, de altfel, aţi mai trecut şi să aflu unde ţineţi minunile alea. Materialul vostru prezintă însă prea puţină importanţă.

— Să spunem că nu te mai poţi atinge de creierele noastre pentru că au fost prelucrate după o metodă pe care nu o cunoşti, replică Sara, zâmbind dispreţuitor. Îşi zornăie lanţul de la mâna cu care, asemenea nouă, e prinsă de scaun, silabisind cu dicţie: Cât despre materialul atât de lipsit de importanţă, să nu uităm că mai conţine şi discheta de legătură cu Boise.

La auzul veştii, Fachirul se strâmbă, de parcă tocmai ar fi înghiţit o stacană cu untură de peşte. Îşi transformă schimonoseala într-un zâmbet, dar nu mai înşală pe nimeni.

— E anulată de mult! zice el într-o doară. Îmi pare rău, Sara, dar moneda voastră de schimb e falsă. Nu poţi cumpăra cu ea nici un *hot-dog.* O să fie poate ceva agitaţie în presă, dar se va muşamaliza repede. Fără dovezi concrete, totul nu e decât o poveste de adormit copiii.

— Dacă o să-mi cazi vreodată în mână, prezice Colosul, rupt de realitate, n-o să te omor. O, nu! În schimb, te voi beli de piele, până ce o să te fac să arăţi ca puţa unui evreu!

— Poate într-o altă viaţă! zice Fachirul, sigur pe el. Sincer să fiu, îmi pare rău că trebuie să vă omor. Soldaţi ca voi găseşti din ce în ce mai rar. Însă trebuie să fiţi mulţumiţi. Cu, sau fără vrerea voastră, aţi contribuit la reuşita unui experiment cu ajutorul căruia va putea să fie stăpânită întreaga lume! Şi asta fără a trage măcar un cartuş!

Colosul sparge gheaţa cu o băşină răsunătoare, în modul lui personal de a arăta că nu dă doi bani pe meritele care i se conferă.

— Eşti urât, Fachirule, continuă el să creadă într-o minune, dar când îmi vei ieşi din mâini, îl vei speria până şi pe Scaraoţchi!

De când Colosul şi cu mine ne-am predat, ieşind din vila de pe Coconut Street cu mâinile ridicate, gândul uriaşului se îndreaptă doar spre Mark Hogart, despre a cărui existenţă nimeni nu avea habar. Dar ce-ar putea să facă un fost caporal, fie el şi membru al Beretelor Verzi, împotriva unui sistem bine pus la punct?! Totuşi, nu-l descurajez pe Colos. E bine să păstrezi în tine o speranţă, cât de mică, despre care să crezi că-ţi poate prelungi viaţa.

— Pe Sara să nu aveţi pică! spune Fachirul, ridicându-se de la masă. I-am scanat vocea, pe când o interogam. Ai vorbit cu un robot, Florine. Ştiam că trebuie să existe şi o parolă, dar m-am bazat pe spiritul vostru de camaraderie şi pe tâmpenia voastră. Nimănui altcuiva nu i-ar fi trecut prin cap să atace în plin LA ca în junglă!

— Vom avea privilegiul să ne fii chiar tu călău? îl întreb, mişcându-mi degetele rănite, care încep din nou să mă doară.

— Oh, Doamne! protestează Fachirul, pe un ton fals. Sunt de mult apuse timpurile când se trăgea un glonţ în ceafă. Cum nimeni nu ştie de existenţa voastră pe-aici, o să vă ardem în crematoriul pentru gunoi. Un sfârşit ca pentru voi! Mai aruncă el peste umăr, pregătindu-se să iasă. Se răzgândeşte însă şi i se adresează Sarei, cu voioşie: Mai e ceva. E-adevărat, metoda prin care v-au fost salvate creierele îmi este necunoscută. Dar nu pentru multă vreme. Un comando, pe care voi avea onoarea să-l conduc personal, va pleca curând în Burundi. Îi voi transmite salutările voastre vraciului *voodoo* care ne face concurenţă neloială!

Pleacă, trântind uşa şi lăsându-ne mai demoralizaţi ca niciodată.

— E vina mea, rupe Sara tăcerea care se lăsase după plecarea indianului. Dar acum e târziu, prea târziu să-mi caut bube în cap.

Colosul profită din plin de sticla de whisky. Nici în situaţii limită nu-şi pierde apetitul. Viziunea morţii nu-l sperie pe-atât pe cât îl irită eşecul.

— Babacu' meu, latră el, bătând cu pumnul în masă, ori de câte ori ieşea dintr-o cârciumă, se ruga lui Dumnezeu să n-o mierlească până ce nu avea să ajungă în următoarea. Drumul era, de altfel, foarte scurt, dar îl umplea cu toată credinţa lui. De când un amic de-al său sfârşise într-un şanţ, era obsedat de inutilitatea vieţii, pe care el o constata doar pe drumul ăla dintre două cârciumi.

— Frederick, băiete, îl plâng eu, de parcă aş fi avut bilete la lojă, nu te mai văd intrând în vreo cârciumă.

Sara se apleacă peste masă. Instinctiv, ne apropiem căpăţânile. Îi distingem cuvintele mai mult după mişcarea buzelor:

— Hai să-i păcălim! Mai am în tivul bluzei un ac otrăvit! E destul pentru noi trei!

Nu e o idee care să-ţi aducă bucurie în suflet, dar rânjetele noastre o primesc ca pe un musafir neaşteptat. Ne privim în ochi, căutând să pătrundem dincolo de ei, în adâncul nostru, scormonind după acea părticică din noi, care, conform savanţilor, ar fi nemuritoare. Omul speră într-o minune chiar şi când e cu ştreangul de gât. Nouă însă, mirosul inconfundabil al morţii, cu care suntem atât de obişnuiţi, ne spune că am ajuns la capătul drumului.

Sara apucă cu dinţii tivul bluzei, atentă să nu se înţepe înainte de a fi scos acul. Privim cu toţii mica aşchie de lemn care poartă în vârful ei ceea ce a mai rămas din destinul nostru, dar nici unul nu se încumetă să fie primul. Alternativă însă nu există şi o ştim prea bine. Cu un gest hotărât, Sara îşi

întinde braţul liber peste masă, pasându-i acul Colosului. Vocea nu-i tremură nici un pic, atunci când i se adresează:

— Haide, începe cu mine!

În timp ce Colosul şi cu mine ieşeam cu mâinile ridicate din vila de pe Coconut Street, Mark s-a strecurat prin spate şi a dispărut în noapte. S-a întors la magazin şi şi-a schimbat hainele. Dar nu a întârziat nici un minut în plus.

Acum, străbate barurile în căutarea foştilor camarazi, încercând să dea de o urmă pe care amintirile sale i-o aduc pe tavă.

Abia spre seară ajunge în *Viet,* un bar ţinut de sergentul sub comanda căruia luptase în Asia de Sud-Est. Barul e o scorneală care-i procură sergentului retras venituri nesperate. Mesele sunt înconjurate de decoruri închipuind o junglă, pardoseala este îngustată de culoare strâmte, împrejmuite cu pancarte pe care scrie: „Atenţie! Teren minat!” De pe pereţi, arme de toate tipurile îşi îndreaptă ţevile brumării către clienţi. Dacă mai punem la socoteală şi faptul că ospătarii sunt vietnamezi autentici, naturalizaţi în America, putem să ne imaginăm de ce locanta e atât de vizitată, mai ales de veterani.

Sergentul Steve Lamberto îl ia pe Mark chiar în separeul lui, meşterit să semene cu un adăpost de tranşee. Îi oferă cel mai bun whisky, privindu-l cu căldură. Mark are dreptul la acest tratament special datorită faptului că sergentul i-a salvat viaţa. Conform principiului Beretelor Verzi, cel care salvează viaţa altuia îi rămâne dator pentru totdeauna.

Mark Hogart este însă în criză de timp, aşa că lasă amintirile pe altă dată şi intră direct în subiect.

— Hon-Chine! exclamă Steve Lamberto, după ce află ce-l frământă pe caporal. Cum să nu-mi amintesc?! L-am mai întâlnit pe tip, ai dreptate, Boise îl chema. Chiar a încercat să mă recruteze pentru o operaţiune, dar nu şi-a găsit omul. Se ştie, cine apucă să lucreze pentru CIA poate să spună adio vieţii personale.

— Ajută-mă, îmi eşti dator! îi aminteşte, fără ocolişuri, Mark.

— Cunosc un tip care a ţinut legătura cu el. E tot ce pot să fac pentru tine.

Dispare ca să dea un telefon, lăsându-l pe Mark pe jăratic. Când revine, toarnă o nouă porţie de whisky, lăsându-şi vocea să valseze:

— Ai noroc, Mark! Tipul mi-a dat chiar adresa unde locuieşte Boise. Stai! strigă el, apucându-l de braţ pe Mark, care s-a şi ridicat în picioare. Nu ştiu

ce ai în cap, dar e de datoria mea să te avertizez că te bagi în cazanul cu smoală.

— Steve, doar mă cunoşti!

— Îndeajuns de mult ca să ştiu că faci parte dintre frumoşii ţicniţi frumoşi ai blestematului ăsta de pământ, care încă mai cred în dreptate. Te descurci singur? adaugă Steve, mai mult din camaraderie, decât din dorinţa de a fi de ajutor.

— E o chestie personală! zice Mark, zâmbind când faţa sergentului se luminează. Nu-ţi face griji, nu mi se poate întâmpla nimic. După tot ce-a fost acolo, în Vietnam, nu mi se mai poate întâmpla nimic.

E aproape ora nouă seara când Mark sună la uşa blindată. Legitimaţia înzorzonată, aleasă dintre multele legitimaţii pe care le ţine în magazinul său, o convinge pe femeia înaltă să deschidă.

— Domnul Boise e pe drum, zice Mark, aruncând priviri conspirative în jur. Mi-a ordonat să-l aştept aici.

— E prima oară când procedează aşa, spune femeia, pe un ton neîncrezător. Nu ştiu ca până acum să fi chemat pe cineva acasă. Vreau să spun, cineva care să aibă legătură cu slujba.

În loc de răspuns, Mark scoate de sub mantaua largă o carabină Smith & Wesson, pe care nu întârzie să o doteze cu cartuş pe ţeavă. Fiul de optsprezece ani şi mama lui sunt aşezaţi pe canapeaua moale şi obligaţi să privească la televizor. Mark întoarce un fotoliu cu speteaza spre uşa de la intrare şi se cuibăreşte în el, ţinându-şi carabina pe genunchi.

— Nimeni nu va păţi nimic, dacă veţi face exact ceea ce vă spun eu, anunţă acesta, mângâindu-şi barba nerasă.

În ochi i s-au aprins luminiţe stranii, care bagă groaza în cei doi ostatici. Femeia regretă acum că i-a deschis, în pofida tuturor avertismentelor pe care soţul i le dă aproape zilnic. Situaţia însă nu mai poate fi schimbată. Încă îl mai poate avertiza pe Boise, căci telecomanda pentru alarmă se află lângă cea a televizorului, dar nu vrea să rişte viaţa fiului ei. Individul în manta lungă n-ar ezita să-i împuşte pe amândoi, la prima mişcare greşită.

Boise se întoarce de obicei puţin înainte de ora zece, aşa cum face şi acum. Se dezbracă la cuierul din hol şi intră radios în salon, îndreptându-se, ca de fiecare dată, către soţia sa, pentru a-i da obişnuitul sărut pe frunte. Mark îl lasă să-şi îndeplinească ritualul, după care îşi face cunoscută prezenţa. Surpriza e totală. Chiar şi un şef înalt, de genul lui Boise, are limitele lui în ceea ce priveşte siguranţa pe care o conferă locuinţa.

Caporalul Mark Hogart îl lămureşte în două cuvinte asupra intenţiilor sale. Nu vrea decât eliberarea celor trei, pe care-i consideră camarazii săi, în schimbul vieţii membrilor familiei. Degeaba încearcă Boise să-l ameninţe, degeaba încearcă să-l cumpere, cum tot degeaba încearcă să-l facă să înţeleagă că, prin acţiunea sa, Mark compromite un program guvernamental de siguranţă naţională.

— Mi-am riscat viaţa pentru America, zice Mark, ca răspuns la toate astea. Acum, poate şi America să facă ceva pentru mine. Îi vreau pe cei trei. Atât. Restul nu mă interesează.

— Mi-e imposibil, spune Boise, căutând disperat o cale de salvare. La ora asta, cred că sunt deja morţi.

Nebunia din ochii lui Mark îşi aprinde din nou faza lungă. Fără nici un avertisment, îndreaptă arma spre tânărul de optsprezece ani, trimiţându-i un glonţ în coapsă. Îşi reîncarcă liniştit puşcociul şi ţinteşte iarăşi, privind întrebător spre Boise.

— După cum vezi, nu glumesc! Tu decizi!

Panica soţiei şi a fiului său îl zăpăceşte complet pe Boise. Îşi scoate mobilul, concentrându-se să formeze un număr.

— Îi vreau în Mexic, în El Lago Seco. O singură maşină, cu un subaltern de-al tău la volan. La prima greşeală, te împuşc. Dacă mi se pare că sunt urmăriţi, te împuşc. Dacă am impresia că întindeţi o capcană, te împuşc.

Boise greşeşte numărul. Se află în pragul unei crize de nervi. Situaţia l-a prins total nepregătit. Pur şi simplu nu poate accepta că un mare şef al CIA se află la cheremul unui veteran sonat. Nici măcar nu-l interesează cum i-a aflat adresa şi cum a reuşit să intre.

— Ascultă, Hogart, parcă aşa ai spus că te cheamă… Ascultă, ţi-i predau în locul pe care l-ai stabilit. Voi ordona să se procedeze exact cum ai spus. Dar, dacă vreunul dintre colegii mei are ideea tâmpită să-mi încalce ordinele, nu te poţi răzbuna pe mine.

Mark nu e de acord cu argumentele lui Boise. Ale lui sunt mai convingătoare. Un al doilea glonţ străpunge braţul fiului.

— A treia oară trag în plin! precizează el, mânuind închizătorul.

Boise nu mai greşeşte numărul. Vorbeşte clar şi răspicat, folosind codul de urgenţă de maximă securitate, cu caracter obligatoriu. Este codul care interzice oricărui agent CIA, indiferent de funcţie, să ia vreo iniţiativă personală.

În minutul următor, Boise se află deja la volanul Oldsmobilului său, avându-l în dreapta pe caporalul Mark Hogart, cu carabina aşezată pe

antebraţul stâng. Trec graniţa pe la Mexicali, înscriindu-se pe autostrada spre Chihuahua. Nu mai e mult până ce apar zorile. Ajunşi în deşertul El Lago Seco, mai rulează până la kilometrul dat ca punct de reper, apoi Oldsmobilul părăseşte şoseaua şi o ia direct printre cactuşii care se înalţă spre cer asemenea unor statui ale unei civilizaţii apuse. Din punctul în care se opresc, se poate vedea de jur-împrejur, până la linia orizontului, fără ca privirea să întâlnească vreun obstacol.

Stau aşa două ore întregi, fără să-şi adreseze vreun cuvânt. Doar din când în când, Mark face un tur cu binoclul său de infanterie, în vreme ce Boise sudează ţigările, până îşi termină pachetul. Când observă o trombă de praf ridicându-se la orizont, Mark se luminează la faţă. Pe cer nu există nici un punct care să indice apropierea vreunui elicopter, iar automobilul care se îndreaptă spre ei nu e urmărit de nici o altă maşină.

— Rămâi aici, zice Mark, apoi coboară, lăsând portiera deschisă.

Carabina îl ţinteşte în continuare pe Boise, care a rămas cu mâinile pe volan, privind înainte cu ochi goi. Automobilul se opreşte la câţiva metri.

— Coborâţi cu mâinile ridicate şi depărtaţi-vă de maşină! strigă Mark, crăcănând şi mai mult picioarele.

Urmăm exact indicaţiile date. Când îl recunoaştem pe caporal, simţim cum cerul se apropie de noi dintr-o dată. Şoferul, care ne-a purtat spre ceea ce credea el că e locul execuţiei, rămâne la fel de surprins. La îndemnul lui Mark, îşi lasă pistolul la pământ şi ne desface cătuşele.

— Coboară şi du-te, îi spune Mark lui Boise, după care ne strigă: Voi veniţi încoace!

Ne face semn să intrăm în Oldsmobile, dar nu se grăbeşte să încheie jocul.

— Mi-ai dat cuvântul tău de soldat! strigă Boise, privind cu teamă spre carabina Smith & Wesson care-l adulmecă hulpav. Eu mi-am ţinut promisiunea.

— Boise! urlă Mark, îndreptându-şi umerii. E timpul să afli că un veteran nu-şi calcă niciodată cuvântul. De aceea a câştigat America toate războaiele. Cât despre noi patru, şterge-ne din memorie. Dacă ni se întâmplă ceva neplăcut, foştii mei camarazi au mână liberă în ceea ce te priveşte. Iar de ei, ştii prea bine, n-ai unde să te ascunzi.

O dată cu ultimele cuvinte, îşi face puşcociul să cânte. Dezumflă cauciucurile automobilului care ne adusese şi-i găureşte radiatorul. Apoi se urcă alături de noi, ţocăindu-şi buzele către Boise şi şofer, rămaşi să dea de mâncare la cactuşi.

Fără un cuvânt, Mark îşi goleşte buzunarele în faţa noastră. A scos toate economiile din bancă, iar cu banii ăştia, pare el să ne zică, avem ocazia să plecăm oriunde în lume. Când aude de conturile noastre, la care putem, în sfârşit, să umblăm, se posomorăşte brusc. Nici dacă ar fi luptat două vieţi în Vietnam nu ar fi reuşit să strângă atâţia bani. Onoarea de a lupta pentru ţara ta nu are preţ decât în sânge. Dar când aude de următorul nostru obiectiv, posomoreala îi trece la fel de repede cum i-a venit. Se roagă ca un copil să fie şi el inclus în echipă. Nu contează că-şi va risca din nou viaţa. Pentru el, mult mai important e să redevină luptătorii de odinioară. Vietnamul i-a schimbat complet destinul. L-a marcat pentru totdeauna, făcându-l să înţeleagă un singur lucru: că nu poate fi util societăţii decât ca soldat.

La urma urmei, Mark Hogart ne-a salvat viaţa, aşa că, în conformitate cu deviza Beretelor Verzi, ne este dator!

Noi nu vom putea fi niciodată oameni ca toţi ceilalţi. Măcar şi pentru faptul că n-am fost niciodată astfel. Încă de la naştere am fost însemnaţi cu stigmatul lui Cain. Am fost educaţi şi instruiţi să ucidem, să executăm orice fel de ordin, fără crâcnire. Am fost învăţaţi să gândim într-un singur mod şi să nu ne abatem de la principiile care ne-au fost implementate. Iar ca noi, vor exista întotdeauna alţii şi alţii, întrucât aceia care vor să conducă lumea nu o pot face fără cei ca noi. Sistemul va avea întotdeauna dreptate, fiindcă sistemul există în afara oricărei voinţe individuale. Tentaţia puterii ia minţile oamenilor, înrobindu-le şi înlănţuindu-le sufletele. Blestemul însă nu vine de pe pământ. Vine din altă parte, din Universul pentru care moartea, aşa cum o concepem noi, este un alt mod de existenţă. Singurul mod de existenţă… Andar Prajepa, mercenarul indian, pe care-l porecliserăm Fachirul, ne spusese odată câteva cuvinte, neînţelese la acea vreme; „Totul este un văl pictat. Dar numai cel care reuşeşte să ridice un colţ al vălului ştie asta.”

(Din „Jurnalul unui mercenar”, scris de Florin Zamfir)

VI

Bătrânul vas, pe care localnicii se încăpăţânează să-l denumească feribot, străbate apele lacului Tanganyika asemenea unui peşte prins în lansetă. Am rămas toţi patru pe punte, rezemaţi de balustradă. La răstimpuri, mai aruncăm câte un scuipat în apa tulbure, ca nişte marinari plictisiţi de rutina zilnică.

— Urăsc apa sub toate aspectele! Am urât-o încă de când eram un puştan! se strâmbă Colosul.

Spre a nu exista nici un dubiu, soarbe un gât prelung de votcă, slobozind o râgâitură ce aduce neaşteptat de mult cu sirena ruginită a vasului.

— Cu toate acestea, reia el, ceva mai înveselit, am făcut armata la *Marines*. Mă luasem după babacu' meu care, din experienţă, în vreme ce-şi mânca votca de dimineaţă, susţinea cu tărie sloganul: „Cui pe cui se scoate!" Era convins că frica şi oroarea de apă urma să-mi dispară de îndată ce aveam să mă înrolez pe un vas. Pe vremea aceea, recruţii erau trimişi pe un transportor care trecuse cu brio prin luptele celui de-al doilea război mondial. Acolo domnea comandantul Ironwood, supranumit şi Cricul, din cauză că, deşi era un năpârstoc de un metru jumate, putea ridica greutăţi la care un halterofil nici n-ar fi putut visa. Cum era de aşteptat, am devenit pe loc ţinta preferinţelor sale. După ce a luat cunoştinţă de prezenţa mea, Cricul s-a înfundat într-o bibliotecă, din care a mai ieşit abia după o săptămână. A venit direct la mine, prinzând să-mi expună noile sale cunoştinţe dobândite în acest timp: „Recrut Sheldon, am studiat toate tratatele de anatomie şi de zoologie, toate referatele ştiinţifice şi observaţiile marilor exploratori despre fiinţele întâlnite în decursul călătoriilor lor, începând cu scrisorile lui Cristofor Columb, în care sunt descrise creaturi ciudate, fără cap, sau cu ochii în piept şi cu coadă şi terminând cu literatura de avangardă. Dar despre specia căreia îi aparţii tu n-am găsit nici cea mai mică referire."

Colosul trage un flit drept în capul unui peşte ieşit după aerosoli, după care îşi continuă povestea:

— Nu m-am simţit descurajat de primirea făcută, ba chiar căutam să-mi îndeplinesc cu osârdie îndatoririle de recrut al infanteriei marine. O vreme, am reuşit să mă pierd printre ceilalţi, dar numai până la instrucţia de naufragiu. Cu ocazia asta, Cricul a aflat că nu ştiu să înot. Lucrul ăsta l-a mirat atât de tare, încât era cât pe-aci să ia din nou drumul bibliotecii. În loc de asta, s-a prins cu mâinile de cur şi a început să sară pe punte, de parcă

tocmai ar fi înghiţit o broască vie. *„Marines* vine de la apă”, îmi striga el în timp ce ţopăia, „iar pe apă nu poţi nici să mergi, nici să te târăşti şi nici să stai în mâini.” Ca urmare, m-a înscris cu de la sine putere la cursul intensiv de înot care se practica prin partea locului, după o metodă mai veche, dar îmbunătăţită de el, personal. Pe scurt, am fost legat de o funie şi aruncat în urma vasului, printre rechinii care dădeau insistent târcoale, de parcă ar fi fost informaţi de deschiderea cursului respectiv. După cum se ştie, rechinii nu atacă îndeobşte oamenii, aşa că m-am speriat mai mult de contactul cu apa, decât de vecinătatea aripioarelor dorsale. Dar aici venea îmbunătăţirea gândită de Cric şi care consta într-o halcă de carne, îmbibată în sânge, care mi-a fost aruncată drept în cap. Vă puteţi închipui că, în mai puţin de un minut, eram pe punte, proaspăt absolvent al celui mai rapid curs de înot. Dar Cricul era departe de a fi mulţumit.

Colosul se întrerupe şi aruncă o privire fioroasă către un negru. Care se apropiase la aproximativ cinci metri de el. Negrul nu ţine să afle şi explicaţiile verbale, aşa că face stânga-mprejur şi dispare pe după un tambuchi. Colosul îşi mută privirea la noi, cântărindu-ne din ochi ca pe nişte dovleci aduşi prea devreme la piaţă.

— Drept urmare, continuă el, Cricul a comandat, pentru mine special, un soi de curs de perfecţionare, menit, în opinia lui, să-mi cizeleze mişcările abia deprinse. „După cum ai putut vedea”, mi s-a adresat el, ajungând cu gura exact în dreptul paftalei de la centura mea, „noi, aici, nu avem bazin pentru copii. De asemenea, putem consemna cu rigurozitate şi lipsa oricărui profesor de înot. Iată de ce vei învăţa, cu ajutorul nostru neprecupeţit, scufundarea şi revenirea la vasul-mamă.”

M-a dotat cu tot echipamentul de debarcare, doar că în rucsac, în loc de efectele obişnuite, a pus nisip. Apoi mi-a făcut vânt în apă. De obicei, puşcaşii marini sunt debarcaţi în apropierea ţărmului, dar, pentru a face economie de combustibil, am fost azvârlit chiar acolo, în mijlocul oceanului, într-un loc ocolit până şi de scafandri. Evident că m-am dus ghiulea la fund. De pe punte, Cricul privea cu interes bulele de aer care mai anunţau încă prezenţa mea pe fundul oceanului. Dar nu-şi găsise fraierul. M-am debarasat rapid de tot echipamentul şi am ieşit la suprafaţă exact în dreptul elicei care, spre norocul meu, se afla într-un moment de repaus. Nici acum nu pot să vă relatez cum am reuşit să mă caţăr la bord, dar cert e că m-am dus direct la bucătărie, unde am consumat jumătate din provizia personală de rom a ofiţerilor. Asta, cred, mi-a salvat viaţa, căci am uitat să vă spun că tot instructajul se petrecea în toiul iernii. Oleacă refăcut, am ieşit pe punte. Aici,

preotul care era repartizat unităţii noastre tocmai îmi cânta prohodul, conform regulilor marinăreşti. Când a dat cu ochii de mine, Cricul şi-a scăpat proteza în ţoiul cu apă sfinţită. Nici de astă dată n-am avut însă parte de vreo hârţoagă care să ateste absolvirea cursului de perfecţionare. După ce am ieşit de la bulău, unde efectuasem zece zile pentru pierderea efectelor statului, mi s-a oferit o ocazie în exclusivitate, după cum susţinea Cricul, de a urma un fel de postuniversitare. Mi s-a dat o barcă găurită şi am fost lăsat în mijlocul oceanului. În timp ce priveam jalnic către transportorul care se îndepărta, făcându-mi semne de adio cu pupa, nu mai pridideam să scot apa cu gamela din barcă.

— Să nu zici că ai înhămat o balenă la luntre, că nu te cred! îl întrerupe Mark, frecându-şi gâtul amorţit.

— Nici vorbă, îl linişteşte Colosul, privind cu suspiciune către caporal. După o zi şi o noapte de lopătat la gamelă, am fost observat de un vas de linie, care m-a luat la bord. Cum nu puteam trăda secretele militare, n-am scos un cuvinţel despre cursurile intensive de înot la care fusesem supus. Am inventat, în schimb, o poveste despre un naufragiu al transportorului, cu încercările mele disperate de a-mi salva camarazii, încheind cu o rugăciune înălţată Domnului, care mă alesese pe mine să fiu unicul supravieţuitor. Îndată ce a auzit povestea, căpitanul vasului s-a şi grăbit s-o telegrafieze spre portul cel mai apropiat, ceea ce a declanşat o adevărată isterie la statul-major al Amiralităţii. Au mers până acolo încât au considerat transportorul condus de Cric şi care se găsea bine mersi într-un port militar, drept un vas trimis de cubanezi ca să se infiltreze în armata americană. Cricul a trebuit să muncească din greu pentru a scoate adevărul la lumină, fiindcă superiorii lui, care, de altfel, îl cunoşteau foarte bine, nu au vrut să-şi aprindă paie în cap cu cei de la Amiralitate. Lucrurile au intrat pe făgaşul normal o dată cu mărturisirile complete pe care le-am făcut în faţa comisiei însărcinate cu ancheta. În loc să fiu decorat pentru păstrarea secretului militar, am fost trimis la Alcatraz, sub acuzaţia de trădare şi răspândire de zvonuri mincinoase. De acolo, am fost mutat într-un batalion disciplinar, cu toate că Cricul făcuse pe dracu-n patru să-i convingă să fiu repartizat tot la el. Pesemne că prinsese drag de mine, sau considera că încă nu puteam fi socotit un înotător perfect.

Feribotul acostează pe ţărmul burundez, unde ne aşteaptă coada de la vamă. Poliţiştii de la frontieră compară figurile noastre cu cele ale preşedinţilor americani de pe bancnotele verzi pe care le puseserăm în paşapoarte, declarându-se satisfăcuţi de asemănare. Ne urcăm într-un

Renault, care cunoscuse şi vremuri mai bune, îndemnându-l pe şofer să ne poarte către guvernatorul neoficial al ţinutului. Ajutat de câţiva dolari peste plata cursei, negrul pricepe repede ce vrem. Ne lasă în poarta principalului mafiot care făcea lucrurile să se învârtească prin zonă.

Doi paznici, îmbrăcaţi de gală, cu Kalaşnikovurile ţinute în lesă, ne invită ceremonios înăuntru. Nu trece mult până ce apare şi gazda, un negru cu o burtă care ar fi ţinut în şah şi cea mai vestită maternitate.

— Maurice! se prezintă el, întinzându-ne un deget împodobit pe jumătate cu un ghiul de aur.

Nu ştim prea bine care sunt obiceiurile: să-i sărutăm ghiulul, sau să ne strângem degetele? Alegem cea de-a doua variantă. Sara îi prezintă în câteva cuvinte doleanţele noastre.

— Un tanc T-34 nu vă trebuie? întreabă, graseiat, Maurice.

Colosul crede că suntem luaţi peste picior şi e gata să se zborşească, dar, îndată ce păşim pe urmele gazdei, ne convingem cu ochii noştri că tancul există, chiar dacă oleacă ruginit şi cu o şenilă în suferinţă. După ce străbatem curtea interioară, Maurice ne conduce către un fel de pivniţă, iar ceea ce găsim acolo ne încântă privirile. Totuşi, marfa nu se ridică la parametrii calitativi pe care-i apreciasem în magazinul lui Mark. Armele sunt cam vechi, multe decalibrate, iar grenadele nu prezintă prea multă siguranţă. Cotrobăim îndelung, alegând, renunţând, revenind, fără să ne hotărâm.

Dregându-şi vocea, Sara pune problema în termeni reali:

— Suntem profesionişti. Ar fi păcat ca talentele noastre să se piardă din cauza vechiturilor ăstora.

Maurice zâmbeşte ca la fotograf. Ne deschide o uşă de metal, aflată în celălalt capăt al pivniţei, dar nu ne lasă să pătrundem până nu ne anunţă schimbarea programului:

— Ceea ce se găseşte aici e la cu totul alt preţ. Numai pentru privit trebuie să plătiţi o taxă!

Colosul, care, în treacăt fie spus, n-ar rezista nici cinci minute într-un post diplomatic, îi plimbă pe sub nas un teanc barosan, după care îl forţează să-şi sugă burta şi dă buzna în încăpere. Cine spune că nu poţi găsi nisip la Pol şi zăpadă în Sahara ar avea cât de cât dreptate, dar cine ar susţine că într-o ţară săracă şi înapoiată economic nu ar exista arme de ultimă generaţie s-ar înşela profund!

Alegem numai bijuterii, arme noi, de pe care nu s-a luat nici unsoarea, făcându-l pe Maurice să-şi încingă la roşu calculatorul de buzunar. Suma pe

care ne-o comunică are mai multe zerouri decât toate WC-urile din partea asta a lumii.

— Bine, zice Mark, ştergându-şi mâinile de vaselină, înţeleg că vrei să ne faci cunoscut, din motive numai de tine ştiute, bugetul ţării tale pe anul în curs. Acum, să discutăm despre preţul fiarelor.

Negocierile se poartă în mai multe reprize, cu pauze de votcă. Date fiind sumele puse în joc, se exclude problema *oulampei.* De câteva ori ne ridicăm, hotărâţi să găsim un alt furnizor, după cum, în câteva rânduri, Maurice ia armele şi le aduce înapoi, în încăperea secretă. Târguiala se termină târziu, când şi unii şi alţii suntem pe jumătate beţi.

Satisfăcut pe deplin de afacerea căzută din cer, Maurice ne face cadou şi un jeep de teren.

— Din partea casei! zice el, mângâind cu gesturi de părinte rabla ostenită. Ne ajung din urmă cuvintele pline de regret ale lui Maurice: Şi chiar nu aveţi nevoie de un T-34?

Deşi a făcut o singură dată drumul, Sara are întipărit în minte întregul traseu. Nu ezită la nici o răscruce, cu toate că indicatoarele lipsesc cu desăvârşire. Siguranţa ei ne îmbărbătează. Dar cel mai fericit dintre noi este Mark. La răstimpuri, trage fermoarul sacoşei şi mângâie mitraliera Grizzly cu gesturi de doică.

— Abia aştept să mă întâlnesc cu bulendrele de la SEALS. Le voi dovedi ce înseamnă un veteran al Beretelor Verzi! strigă el cu glas crâncen.

— Câţi galbeni ai căsăpit în Vietnam? îl întreabă Colosul, oferindu-i, cu un gest galant, o sticlă de votcă ce supravieţuise negocierilor cu Maurice.

— Cine ştie? În multe momente trăgeam la nimereală, fără să ştiu dacă sunt sau nu în spatele frunzişului. Alteori, îi mitraliam din elicoptere. Oricum, în luptă directă, am împuşcat vreo cincizeci, la care ar trebui să mai adaug încă zece, cărora le-am luat gâtul cu pumnalul.

— Pfiu! fluieră, admirativ, Colosul. Şi ăia nu erau negrişorii de pe-aici.

— Vietcongul avea trupe de elită care s-ar putea compara cu oricare altele din lume, confirmă Mark. Unde mai pui că deţineau armament ultramodern primit de la ruşi. Am participat la câteva acţiuni de recuperare, iar ce mi-au povestit cei pe care i-am salvat nu întâlneşti nici în cărţile horror. Vietnamezii sunt poate cei mai cruzi locuitori ai pământului, i-au întrecut până şi pe coreeni. Ei nu luptă ca să se sacrifice pentru patrie, ci ca să omoare cât mai mulţi inamici. Iar dacă ai căzut prizonier la ei, cel mai bine e sa te gândeşti cum te poţi sinucide mai repede.

— Am auzit şi eu de ruleta rusească, mă bag tam-nisam în vorbă.

— Ruleta rusească! pufneşte, cu dispreţ, Mark. Asta era un fel de şotron pentru ei. De pildă, un infanterist mi-a descris jocul care le plăcea cel mai mult şi la care se făceau pariuri fabuloase. Trăgeau la sorţi prizonierii, pe care îi agăţau după aceea de picioare în copaci şi le scoteau ochii. Cel care făcea primul o combinaţie de cinci culori diferite câştiga toată suma.

— Fugi de-aici! face, neîncrezător, Colosul, care nici el nu crescuse într-o mănăstire.

— O altă distracţie, continuă Mark, neatent la întrerupere, era bătutul cartuşelor în ţeastă. Cine reuşea să bată cele mai multe, după scurgerea timpului, era declarat câştigător.

Parcă mi se face dor de poveştile Colosului. Dar Mark nu mai poate fi oprit. Este transfigurat, doar câteva trăsături mai amintesc de caporalul care a sărit în ajutorul nostru.

— Pentru vietnamezi, nimic nu este prea de tot! zice el, ştergându-şi firicelul de salivă care-i curge prin cerul gurii. Ruleta vietnameză o întrece cu mult pe cea rusească. Ei îi spun *kinoi.* Îşi alege fiecare câte un prizonier, pe care-l leagă de un stâlp. Apoi prind să tragă în el de la douăzeci şi cinci de metri distanţă. Dar nu în punctele vitale, căci de câştigat, câştigă cel al cărui prizonier rămâne ultimul în viaţă.

— Mark, intervine Sara, ce-ar fi să te opreşti?! Îţi respectăm amintirile, înţelegem ce ai trăit, dar nu cred că acum e momentul.

Mark Hogart pare că se trezeşte dintr-un vis urât. Clipeşte către noi, ca ieşit din transă, închizându-se apoi într-o tăcere rece.

— Tot mai bun un pocheraş! zbiară Colosul, dintr-o dată, sperând să mai destindă atmosfera.

— De ce oare nu i-a venit lui Cric al tău ideea de a te împuşca pur şi simplu? spune Sara pe un ton visător.

— Nu era prea inteligent, rage Colosul. Dovadă că şi în zilele noastre, a rămas tot pe transportorul ăla, să miroasă vânturile recruţilor.

Drumul prin pădure se termină pe neaşteptate. Sara ne pune să camuflăm jeepul, apoi o ia într-o direcţie numai de ea ştiută.

— Şi dacă nu-l găsim pe vraci? mormăie Colosul, mereu gata să-i încurajeze pe ceilalţi.

— Nici nu trebuie să-l găsim, spune Sara, privind cu atenţie în jur.

Remarca ei ne lasă perplecşi.

— Atunci după cine cotrobăim? dă Colosul glas nedumeririi noastre.

— Nu noi trebuie să-l găsim pe vraci, răspunde Sara pe un ton iritat. El ne va găsi pe noi… Aşa cum un tată îşi găseşte copiii.

— Asta e o aiureală! exclamă Colosul.

Dar Sara nu-i mai răspunde. Ne face semn să ne oprim, aşezându-se la rădăcina unui copac.

— Vom aştepta aici. Vraciul va veni în scurt timp, şopteşte ea cu o voce pe care nu i-o mai recunosc.

Am hotărât să nu-i ieşim din cuvânt, aşa că ne-am tolănit şi noi la umbră. De altfel, căldura zilei şi oboseala ne-au moleşit.

Mă las pe spate, indiferent la gâzele care-mi dau târcoale. O linişte nefirească pentru împrejurările date pune stăpânire pe mine, înstrăinându-mi trupul, pe care-l simt ca pe o masă de materie inertă. Este exact senzaţia dintr-un vis, când vrei să fugi de cineva sau de ceva, dar picioarele nu mai ascultă comanda creierului şi te prăbuşeşti în tine însuţi, ca într-un fel de implozie. Plămânii mi s-au dezumflat, ca nişte baloane, asemenea plămânilor caşaloţilor, care pot atinge adâncimi de mii de metri, fără să simtă presiunea apei. Sunt în continuare treaz, dar altfel decât într-o stare de veghe obişnuită. Mâini dibace îmi masează muşchii, cu gesturi care se transformă în mângâieri… mângâierile mamei, pe care eu, sărmanul orfan abandonat într-un spital mizer, nu le simţisem niciodată, dar care existau în mine ca un fel de instincte atavice. Sunt, din nou, fătul nenăscut încă, trăindu-mi viaţa doar în iluzia visului, am redevenit fiinţa separată încă în ovul şi spermatozoid, aşteptând ca reunirea lor să-mi confere identitate. Sunt chiar spaima, nu cea din clipa morţii ce urmează vieţii, ci spaima faţă de lumea de dinainte de naşterea mea, când am existat într-o mulţime de lucruri, fără să fiu.

Nu văd lumina puternică a soarelui, căci sunt chiar o particulă din ea şi nu aud suspinul Creatorului, căci sunt chiar o părticică din El. M-am dezintegrat la cumpăna dintre întuneric şi lumină, devenind un răsărit sau un amurg perpetuu.

Mângâierile s-au transformat acum în aripi. Sunt chiar zborul, lipsit de senzaţii de bine sau de rău, sunt uitarea care-şi aduce aminte. Apoi mă materializez într-un dangăt de clopot şi îmi aud propriul strigăt de disperare.

Deodată mă ridic în capul oaselor. Transpiraţia îmi intră în ochi, dar nu fac nici un gest pentru a o îndepărta. Mă aflu într-un cort, alături de camarazii mei, în jurul unui foc care seamănă mai mult a butaforie. Preotul *voodoo* priveşte dincolo de noi. Nici nu cred că ne-ar putea vedea, căci ochii lui sunt ca nişte oglinzi. Buzele îi murmură o incantaţie nesfârşită. Nici unul dintre noi nu are curajul să-l întrerupă. Suntem aici de la începutul lumii, aşteptând cuminţi sfârşitul ei. Glasul vraciului păstrează intonaţiile incantaţiei:

— Sufletele leoparzilor morţi m-au anunţat despre venirea voastră. De ce nu sunt lăsate aceste suflete să se odihnească în pace?

— Ţi-am urmat sfaturile, am fost pe cale să câştigăm, dar n-am câştigat, răspunde Sara, fixând cu privirea focul.

— Mai fericiţi sunt cei care rămân pe calea de a câştiga, decât cei care câştigă, răspunde vraciul. Mai fericiţi sunt cei care nu se nasc, decât cei care trebuie să moară.

— Nu pentru noi am venit, vraciule, ci pentru tine!

Bătrânul negru zâmbeşte, arătându-şi dinţii lungi şi ascuţiţi.

— Doar v-am spus că Istanim îşi va trimite supuşii să mă omoare. Ştiam. Tu, femeie, ai rostit însă doar jumătate din adevăr.

Sara stă o clipă în cumpănă, apoi lasă ochii în jos, fără să răspundă. Tot vraciul e cel care vorbeşte:

— Vreţi să-l întâlniţi pe cel care v-a stăpânit creierele şi să-l prindeţi. La ce ajută răzbunarea, dacă nu face ca lucrurile să fie mai bune?

— Ascultă, vraciule, zice Sara, renunţând la tăcere, oamenii despre care spui că sunt trimişii lui Istanim nu pot fi stăpâniţi de tine. Supuşii tăi nu-i vor putea învinge cu săgeţile lor otrăvite şi cu suliţele. Acei oameni sunt soldaţi foarte bine pregătiţi, cu arme ce pot extermina întreg tribul tău. Fără noi, îţi va fi greu să te aperi.

— Tribul meu va dispărea o dată cu lumea. Nici soldaţii aceia şi nici altcineva nu poate pătrunde în ascunzătorile noastre.

— Ba pot cuceri şi un adăpost antiatomic! intervine Mark, în cunoştinţă de cauză.

— Oare am îmbătrânit eu prea mult?! zice vraciul, înclinându-şi capul. Oare tăbliţele nu spun adevărul? Acolo scrie că vă veţi ucide între voi, că lumea va deveni un pustiu imens, dar şi că ultimul om care-şi va da sufletul va fi un membru al tribului Hoara, tribul în care s-au născut primii oameni.

— Vraciule, îţi datorăm viaţa! zice Sara, hotărâtă. Crede-ne că te respectăm şi ne plecăm în faţa înţelepciunii tale. Respectăm tradiţiile tribului tău şi pe membrii lui. Te rugăm doar să ne laşi pe noi să-i întâmpinăm pe soldaţi.

— Dacă ar fi doar atât, v-aş opri, răspunde vraciul, punându-şi mâinile pe genunchii osoşi. Ştiu că respectaţi legile tribului meu şi de aceea vi le respect şi eu pe-ale voastre. O să vă las să luptaţi pe pământul meu. Membrii tribului Hoara vă vor ajuta săıi prindeţi pe cel care v-a schilodit mintea. Amestecul vostru ne va aduce o mare suferinţă. Când veţi sfârşi ce aveţi de făcut, să plecaţi de-aici şi să nu mai reveniţi niciodată.

— A fost rândul tău să spui doar o jumătate de adevăr! face Sara, cu îndrăzneală.

Bătrânul o priveşte pentru prima oară cu mai multă atenţie, dar nu-i cere explicaţii şi nici el nu dă vreo lămurire. Se ridică, părăsind cortul cu paşi uşori, care aproape că nici nu ating pământul.

— Ce-ai vrut să spui? o întreb pe Sara, de îndată ce vraciul a ieşit.

— Că nu ne vom putea aminti nimic despre el şi despre tribul lui! răspunde evreica, trecându-şi degetele prin părul care a început să se onduleze. Ne va şterge memoria asta. Luaţi-o ca pe o măsură de protecţie din partea lui.

— Iarăşi? sare Colosul, care ar trebui să fie cel mai puţin deranjat că ni se va umbla din nou la creier. Dar ce suntem noi? Păpuşi? Roboţi?

— Încetează! scrâşneşte Sara. Nu fi stupid. La urma urmei, are tot dreptul. Fără el, am fi fost morţi.

— Eu nu-i datorez nimic, se trezeşte Mark să remarce.

— Eşti intrat şi tu! îi aminteşte Sara. Şi apoi, pentru a-l prinde pe Fachir, preţul e ridicul de mic.

Angola şi Cambodgia m-au învăţat toate regulile luptei în junglă. Despre caporalul Mark Hogart, nici nu mai trebuie să amintesc. Beretele Verzi au făcut din el un profesionist al luptei de gherilă. Dar mereu ai câte ceva de învăţat.

Capcanele pe care le pun membrii tribului Hoara sunt noutăţi chiar şi pentru noi. Nici vorbă de gropi marcate, lasouri împletite din liane sau săgeţi declanşate de piedici ascunse. Prima oară, negrii înconjoară teritoriul cu pânze uriaşe de păianjen, desprinse din locurile unde fuseseră împletite şi redispuse între copaci, asemenea unor perdele protectoare. Păianjenii nu se bucură dacă cineva le rupe plasa, iar muşcăturile lor sunt rapide şi mortale. Apoi, negrii împrăştie peste tot cuiburi de viespi otrăvitoare, în jurul cărora toarnă un lichid vâscos, făcut chiar din larvele viespilor, atenţi să nu-l ia în picioare, căci ar declanşa valuri ucigaşe zburătoare. Aduc şerpi veninoşi, ale căror cozi le ţintuiesc în pământ, cu ţăruşi de lemn, acoperindu-i apoi cu frunzişul căzut. Dar ceea ce ne stârneşte admiraţia sunt câteva moviliţe din lut, închise ermetic, care conţin substanţe volatile ce degajă un gaz letal. Toate acestea sunt dispuse în cercuri concentrice, cu mare grijă ca nimic din decor să nu indice intervenţia omului, pentru că soldaţii cu care ne vom înfrunta sunt, la rândul lor, specialişti ai luptei în junglă.

În ceea ce ne priveşte, ne fixăm posturile dispuse în cele patru puncte cardinale, legate prin formaţii ale membrilor tribului Hoara, înarmaţi cu

tuburi şi ace otrăvitoare. În copaci sunt urcate şi câteva simulatoare de foc.

— Prea multe pregătiri, se arată nemulţumit Colosul. Nu pot fi mai mult de zece-cincisprezece inşi.

— Aici s-ar putea să te înşeli, prietene, îl contrazice Mark. Dacă e vorba de SEALS, cum presupun, pot trimite şi un desant întreg. Să nu uităm că flota din Oceanul Indian dispune de elicoptere cu rază lungă de acţiune şi de avioane de luptă cu decolare verticală.

— Acum n-or să ne trimită toată armata pe cap! zic eu, făcându-mi curaj.

— Nu e nevoie, spune Mark, care ştie mai multe. O trupă de elită are puterea unui batalion. Dacă vin şi cu artileria uşoară, teamă mi-e că o să ne pulverizeze.

— Ceva veşti bune ai? latră Colosul, căruia perspectivele negre îi produc dureri de burtă.

— Va fi o luptă pe cinste! îi strigă Mark, cu bucurie în glas.

— E timpul să trecem la posturi! zice Sara, agăţându-şi de umăr cureaua mitralierei uşoare. În clipa în care depistăm direcţia atacului, ne repliem în evantai. După ce vor trece de capcane, vor mai rămâne destui în viaţă, aşa că vă sfătuiesc să evitaţi lupta deschisă.

— Şi ce propui? o întreabă Mark.

— O să ne infiltrăm printre ei.

— Ne-am putea omorî unul pe altul, remarc eu.

— E un risc, recunoaşte Sara, dar trebuie să ni-l asumăm. Ca să ne recunoaştem, vom purta emiţătoare cu laser.

— Le vom servi drept ţinte pe tavă! spune Mark, pe un ton dezaprobator.

— Stai liniştit, îi răspunde sec Sara, nu vor trage în luminiţe. Nu ne cred chiar atât de proşti, încât să ne descoperim singuri. Iar când ne vor descoperi, să sperăm că va fi prea târziu.

Un singur lucru mă căznesc să înţeleg, un lucru pe care mi l-ar putea lămuri chiar Sara, dar evit să o întreb, nici eu nu ştiu de ce. Şi anume, de unde era evreica atât de sigură că Fachirul va ajunge după noi în Burundi?

Sosesc chiar în acea noapte. Emiţătoarele acustice, pitite printre ciorchinii de banane, ne aduc în căşti gemete înăbuşite, jelanii întrerupte brusc şi şoapte precipitate. Au nimerit drept în „maşinăria de război” meşterită de negri şi nu pricep ce se petrece. Sunt decimaţi, fără să se producă nici un zgomot, fără să se tragă nici un singur foc de armă. Totuşi, încă nu-i putem localiza cu precizie.

Tresar violent când o armă se descarcă chiar în faţa meu. O rafală scurtă, pe care doar o aud, căci ascunzătorul de flăcării nu mă lasă să văd direcţia.

Dar nici o ţiuitură de glonţ ricoşat în jurul meu, ceea ce mă face să cred că a fost o declanşare accidentală, a unui soldat căzut într-o capcană.

Liniştea se reinstaurează pentru scurtă vreme. Când aud tirul lung al mitralierei Grizzly, mânuită de Mark şi câteva grenade care explodează la mică distanţă în faţa mea, ştiu că a început! Mă deplasez mult în stânga, până când reuşesc să observ o siluetă pe jumătate aplecată îndreptându-se spre mine. Îmi pun puşca M-16 la treabă şi intru în horă. La o distanţă apreciabilă, observ luminiţa unui emiţător laser luând-o razna prin pădure, ceea ce mă face să dau buzna înainte, direct spre cei din faţa mea, care prind şi ei să păcăne. E o luptă oarbă, căci ochelarii cu infraroşii nu sunt de prea mare ajutor în pădure. Mă reazem cu spatele de un bananier, schimbând automat încărcătorul gol. Îmi ciulesc urechile, atent la orice zgomot care ar însoţi pârâielile sacadate. Abia îndrăznesc să mai respir, când copacul se clatină uşor, dându-mi de înţeles că, în partea cealaltă, se află un combatant care, ca şi mine, schimbă încărcătorul puştii. Clinchetul închizătorului îmi confirmă supoziţia. Las ţeava în jos, scoţându-mi pumnalul de luptă. Bananierul nu e prea gros. Îl înconjor cu mâna şi lovesc cu putere, fără să văd în ce. Pumnalul nu întâmpină rezistenţă şi atunci ştiu că mi-am nimerit ţinta. Fac un pas lateral, cu puşca pregătită să scuipe foc, dar nu mai e nevoie. Ţintuit încă în pumnalul meu, un soldat cu masca pe figură scoate un ultim horcăit.

Îmi recuperez pumnalul şi fac un salt înainte, exact când cadavrul e ciuruit de un snop de gloanţe care-l fac să tresalte ca o păpuşă dezmembrată. Mă rostogolesc pe partea dreaptă, trăgând rafale scurte printre doi copaci răscrăcăraţi, aflaţi la vreo zece metri de mine. Aerul se umple cu miros de praf de puşcă, cu strigăte şi vaiete. Împuşcăturile devin tot mai dese, transformându-se în rafale lungi, întrerupte doar de exploziile grenadelor. Peste toate se aude zbieretul sălbatic al lui Mark, care pare să vină de pretutindeni:

— Omorâţi-i pe strigoi! Smulgeţi-le urechile!

Şi, imediat, strigătul de luptă al Colosului:

— *Fuck America!*

Sunt nebuni, se descoperă singuri, dar febra luptei mă cuprinde şi pe mine. Mă feresc la timp de o namilă care se năpusteşte asupra mea. Cu o mişcare circulară, îi înfig de câteva ori pumnalul în gât. Slobod un strigăt prelung, adăpostindu-mă cu iuţeală după trupul uriaş, care primeşte, stoic, o ploaie de gloanţe. Din spatele meu, mitraliera lui Mark dă replica. Sunt prins între două focuri. În vreme ce mă târăsc pe coate şi pe genunchi, mă rog lui

Dumnezeu să nu depăşesc centura de siguranţă din faţa capcanelor puse de negri. Un glonţ te poate doar răni, cu ceva baftă, dar o muşcătură de tarantulă sau de viespe te trimite direct la Belzebut. Arunc două grenade şi alerg aplecat, trăgând fără oprire şi schimbând încărcătoarele din mers. Mă opresc abia când mă împiedic de un cadavru, făcându-mă una cu pământul. Ţeava puştii s-a încins la roşu. O arunc şi-mi trag de pe spate cele două UZI, pe care le pot ţine în pumni.

Aproape că strig de groază când un trup se prăbuşeşte peste mine. Lovesc sălbatic cu bocancii, ţintindu-i capul, dar e inutil, căci mă bat cu un mort. Mă hotărăsc să aştept câteva momente, pentru a putea să apreciez, oarecum, situaţia.

Împuşcăturile s-au rărit dintr-o dată. Am impresia chiar că se depărtează. Gândul că invadatorii se retrag îmi dă curaj. Caut prin întuneric luminiţele laser purtate de camarazii mei, dar nu disting nimic. Probabil că şi le-au scos, ceea ce mă grăbesc să fac şi eu. Panica soseşte în grabă, frecându-şi fericită mâinile, dar îi dau bilet de voie. Nu pe ea o aşteptam.

— Bau! aud în spatele meu şi, după primul moment de groază, îmi răsună în urechi hohotul sinistru al Colosului. Te ascunzi, otreapă şi-i laşi pe alţii să lupte pentru tine!

E mânjit de sânge din cap până în picioare. În mâna stângă ţine un laţ de, oţel, din care plesneşte vesel aerul, făcându-l să şuiere.

— Să nu mai faci glume de-astea, cretinule! zbier eu, surescitat. Era să te omor!

— Scârţ! Încă nu s-a născut ăla care să-l dovedească pe Colos! Îmi dă de ştire uriaşul. Crăcănează-ţi compasul şi ţine-te după mine! Supravieţuitorii vitejilor soldaţi se retrag în graba mare, călcându-se pe picioare.

Preţ de câteva sute de metri, merg ca teleghidat în spatele Colosului, până ce dăm de Sara şi de Mark. Evreica ţine în mânii o staţie de emisie-recepţie capturată, căutând cu atenţie o frecvenţă anume. Cade exact pe ţiuitul alternativ al unui semnal codificat. Zâmbeşte mulţumită, luând-o din loc în graba mare. Se orientează prin întuneric mai ceva decât un liliac. Curând ajungem la marginea unui luminiş. Ne aruncăm fulgerător la pământ, căci acolo, în faţa noastră, mişcă ceva! Ne târâm laolaltă cu un şir de furnici, plecate şi ele într-o expediţie de noapte. Scopurile însă ne sunt diferite.

Uruitul îndepărtat al unui avion ne spune câte ceva despre o acţiune de recuperare în curs de desfăşurare. Sara ne împarte de la ea câte un încărcător de UZI. Cartuşul care se iţeşte în capătul încărcătorului nu este unul obişnuit, dar efectuez cuplarea fără să mai cer detalii.

Pe neaşteptate, pe cer apare umbra uriaşă a avionului. Se opreşte deasupra noastră, încercând o aterizare pe verticală. Trei siluete se ridică din iarbă, rămânând încovoiate. Tragem simultan, fără să mai aşteptăm vreun ordin, apoi ne repezim spre trupurile prăbuşite la pământ. Sunt trei soldaţi care şi-au păstrat masca de gaze pe figură. Îi aruncăm în spate şi ne retragem rapid în pădure.

Avionul s-a oprit la mică distanţă de pământ, ezitând parcă să ia contact cu solul. Din el sar câţiva soldaţi care iau rapid poziţie într-un dispozitiv de luptă. Dar n-avem de gând să ne batem cu ei. Fugim printre copaci, croindu-ne drum prin pădure. Un drum care nu se mai termină. Îmi salt mai bine în spate trupul inert pe care-l car, căutând să nu rămân de căruţă. Din urmă se aud rafale de arme automate, dar soldaţii nu au de gând să pornească în scotocire.

Cine mai poate ştii cât timp a trecut de când tot alergăm? Când, în fine, vine momentul opririi, abia mai pot pune frână.

— Ăştia nu-s morţi! strigă Colosul, nervos, cu mâna la carotida celui pe care-l cărase.

— Frederick, nu te dezminţi deloc! îl apostrofează Sara, între două gâfâieli. V-aş fi pus să căraţi nişte cadavre? Cartuşele pe care vi le-am dat erau cu tranchilizante.

Misterul se dezleagă îndată ce le scoatem măştile de gaze. Pe doi dintre ei nu-i recunoaştem, dar al treilea este chiar Fachirul!

— Şi ăştia? întreabă Colosul, arătând spre cei doi soldaţi necunoscuţi.

— Omoară-i! spune Sara, cu nepăsare.

Din două mişcări iuţi, Colosul le-a şi tăiat gâturile cu pumnalul, pe care-l plimbă apoi peste obrajii săi aspri, ştergându-l de sânge. Destupă bidonaşul şi toarnă de-a dreptul în gură votca amestecată cu sângele care i se scurge pe faţă.

— Mi-am făcut plinul! urlă el, rânjind cu toată gura.

Nu se referă la votcă. Dă cu piciorul în cele două cadavre, îndreptându-şi atenţia spre Fachir.

— Cât o să mai doarmă? întreabă el, niţeluş nemulţumit.

— Misiunea ta s-a încheiat, Frederick! îl anunţă Sara. Opreşte-ţi motoarele şi ia o pauză!

Parcurgem din nou câmpul de luptă, dar nu ne oprim, nici măcar pentru a constata ce pierderi au suferii atacatorii sau membrii tribului Hoara. Nu ne oprim decât atunci când ajungem la jeepul camuflat, unde ne debarasăm de haine şi de arme, îmbrăcând veşminte noi. Chiar şi Fachirul are parte de o

nouă costumaţie. A primit trei gloanţe tranchilizante, dar are inima puternică. Îşi revine abia la câteva ore după ce am pus jeepul în mişcare, luând cap-compas capitala Bujumbura.

— Îmi pare rău că s-a sfârşit, mormăie Mark, frecându-şi umărul umflat. M-am lovit singur, ca prostul, de un copac.

— La dracu', prietene! strigă Colosul. Asta e doar începutul! Doar nu vrei să te întorci în State şi să-ţi reiei slujba, de altfel, onestă, de vânzător, fie şi într-un magazin de arme!

O rază de lumină trece peste figura întunecată a caporalului.

— Adică pot rămâne cu voi?

— Ţi-ai câştigat tot dreptul! trâmbiţează Colosul. Va trebui să te botezăm şi pe tine, după toate regulile şi să-ţi găsim o poreclă.

— Memoria ta e mai scurtă decât trompa unei albine, îl gratulez eu. Caporalul Mark Hogart, veteran al Beretelor Verzi, e supranumit Roşcatul.

Mark este emoţionat. Ochii îi joacă în lacrimi. Îl îmbrăţişează şi-l sărută cu foc pe Colos.

— O clipă! zice Colosul, îndepărtându-l, bântuit de amintiri destul de recente, nu tocmai plăcute. Faci cumva parte din rasa poponarilor?

— Eu? se ofuschează Mark. Pot să declar cu îndreptăţită mândrie că singurele locuri de taină pe care le-a vizitat scula mea sunt cele pe care le poartă femeile între picioare!

— E-n regulă! face Colosul, care nu e, totuşi, convins pe deplin. Va trebui ca, la prima ocazie, să faci dovada!

Fachirul şi-a revenit complet. Nu citesc nici o umbră de disperare în ochii lui. Nici măcar resemnare. Ai putea crede cu suntem din nou camarazii care am fost înainte!

Ajunşi la Bujumbura, întrebăm de sediul Agenţiei comerciale Cobra. Evident, burundezii nu vor să dea nici cea mai mică informaţie fără a primi ceva în schimb, aşa că Sara trebuie să se scarmene la portofel.

— Ce naiba facem aici? întreabă, cu voioşie, Colosul, de îndată ce jeepul opreşte în preajma unei clădiri albe, cu etaj. Vrem să cumpărăm ceva?

— Vrem ca tu să taci! zice Sara, sărind din maşină şi dezmorţindu-şi trupul mlădios. Scuteşte-ne de întrebările tale nătoade. Ţi-am mai spus, misiunea ta s-a încheiat.

— Dacă misiunea mea s-a încheiat, zice Colosul, căruia a cam început să-i placă treaba cu silogismul, înseamnă că nu mai eşti comandantul meu şi, în consecinţă, nu trebuie să-ţi mai ascult indicaţiile.

Sara face un gest de lehamite, adresându-mi-se cu fermitate:

— Florin, dacă pe uşa aceea iese oricine în afară de mine, îl împuşti, după care îl cureţi şi pe Andar şi dispăreţi în lume.

— E-n regulă! zic, frecându-mi neliniştit fundul de scaunul maşinii. Dar n-ar trebui să aflăm şi noi câte ceva?

— Acum nu e timp, mă expediază Sara, intrând în clădire.

Îmi armez pistolul Bereta de 9 mm, singura armă pe care am luat-o cu noi, aruncând o privire Fachirului, care poartă un plasture pe gură şi cătuşe la mâini.

— Miroase a pute! declamă Colosul, neîmpăcat cu situaţiile bizare. Poate ar trebui să ne băgăm şi noi nasul prin dugheană.

— Zexe! îi răspund, iritat. Deocamdată aşteptăm!

— V-aţi trezit toţi şefi peste noapte! se zbârleşte Colosul.

— Căruntul are dreptate, zice Mark, căruia folosirea poreclelor îi aduce aminte de zilele frumoase. O secundă de neatenţie şi tot ce am făcut până acum poate fi zadarnic.

— Bine, Roşcatule, face Colosul pe acelaşi ton. O gură de votcă însă nu poate însemna secunda despre care vorbeai.

Când Sara ne face semne de la etajul clădirii, invitându-ne să intrăm, ne grăbim să tropăim cu vrednicie. La parter nu e nimeni, deşi pe biroul micuţ e desfăcut un ziar, lângă care se lăfăie o jumătate de hamburger şi o cutie de bere. Urcăm scara din spatele biroului şi intrăm direct în camera de unde ne chemase Sara. Încăperea e la fel de sărac mobilată ca şi parterul. În plus, doar un dulap de metal şi o măsuţă cu un calculator. Fereastra în dreptul căreia stă Sara e tot deschisă, iar în dreapta ei se găseşte o uşă care dă, probabil, într-un oficiu.

Aşteptăm lămuriri, dar Sara are alte gânduri. Râzând, se apropie de Fachir, scoţându-i plasturele cu o mişcare bruscă.

— Bine-ai venit, Andar! face ea oficiile gazdei. Problema ta e simplă: ai de ales între a lua legătura cu Boise sau cu Scaraoţchi, îmi cere pistolul, pe care-l plimbă prin faţa Fachirului, precizându-i: Asta ar fi mesajul pentru Scaraoţchi. Pentru Boise, e ceva mai complicat: ai reuşit să îndeplineşti misiunea şi eşti singurul supravieţuitor. Conform celor stabilite, încetezi orice legătură cu şefii tăi şi te pierzi în lumea largă. Definitiv!

Mârâiala Colosului îi aduce aminte Sarei că nouă nu ne-a citit nimeni rezumatul filmului.

— Suntem într-o filială CIA aflată sub acoperire, se simte ea datoare să ne explice. De aici, fostul nostru camarad ne va da paşaportul spre libertate, sau şi-l va lua pe-al lui spre infern.

Mânat de instinctul său de luptător, Mark deschide uşa oficiului, să se asigure că nu ne tulbură nimeni. Cei doi tipi care zac pe mozaic nu ne pot întrerupe. Micile ace înfipte în gâtlejuri vorbesc în numele oricărui medic legist.

— Mai e unul la parter, sub scară, ne anunţă Sara lista completă. Iar acum să ne vedem de-ale noastre.

Fachirul e aşezat în faţa calculatorului şi i se scot cătuşele.

— Atenţie la parolă! îl avertizează evreica. Pentru noi, glonţul în ceafă nu e încă desuet.

Indianul găseşte că s-a copt vremea să deschidă şi el gura. Mormăie morocănos:

— Ne-ai dus de nas ca pe nişte copii. Îşi merită soarta, n-au vrut să mă asculte.

— Aşa este, întăreşte Sara. Pe asta m-am şi bazat. Dă-i drumul înainte de a mă lua somnul.

— Iar voi, ne zice Fachirul, măcar ştiţi ce dans aţi dansat?

— Andar, îl întrerupe Sara, gâdilându-l cu ţeava pistolului, lasă vocalizele şi treci la treabă!

Armează Bereta, apăsând încet pe trăgaci. Dintr-un moment într-altul ne aşteptăm să auzim împuşcătura. Fachirul nu pare însă impresionat. Îşi încrucişează braţele, dându-ne de înţeles că n-are de gând să se atingă de tastatură. Cu o lovitură de picior, Sara îl trimite la plimbare cu scaunul prevăzut cu rotile. Lovitura este atât de puternică, încât Fachirul iese în viteză pe uşa deschisă, prăvălindu-se pe scară. Dăm buluc după el, să nu ne scape. Nu e cazul. Deşi nu s-a ales cu daune majore, Fachirul abia se mai poate mişca. Scena se mută, astfel, la parter.

Sara îi întinde lui Mark pistolul, spunându-i:

— Fă-ne tu oficiul să-l cureţi! Nu vrem să ne mânjim pe mâini cu sângele unui fost camarad.

— Cel puţin o să mor cu satisfacţia că aceia care te vor vâna vor fi chiar ai tăi! murmură indianul, privind-o fix pe evreică.

— Trage odată, ce mai aştepţi? strigă Sara, făcându-l pe Mark să tresară.

De astă dată sunt însă ceva mai iute. Îi dau lui Mark peste braţ, exact când porneşte glonţul.

— O clipă! zic eu, încercând să-mi pun ideile în ordine. Ceva nu se leagă în toată tevatura asta!

— Am zis eu! urlă şi Colosul, luând o poziţie ameninţătoare. Mirosul meu de ogar nu m-a înşelat niciodată.

— Nu e nici o grabă să-l lichidăm pe Fachir. S-ar putea să aibă unele veşti care să ne privească personal.

Sara face o mişcare bruscă spre Mark, încercând să-i smulgă pistolul, dar Colosul e deja în spatele ei. Îi întoarce un braţ la spate, prinzându-i gâtul în cravaşă.

— Uşurel, micuţo! mârâie el, căutând s-o domolească pe Sara, care se zbate ca o pisică sălbatică prinsă într-un năvod.

— Dă-mi drumul, ucigaşule! strigă ea. Ce-aveţi, aţi înnebunit cu toţii?

— Varsă tot, Fachirule! zic eu, încordat ca un arc. Ce-i povestea asta cu şefii ei şi şefii tăi?

— Sunteţi mai proşti ca nişte buturugi uscate, face indianul, dezolat. Sara e în slujba Mossadului.

— A fost! scap eu.

— Ba este! Proiectul MK ULTRA, despre care aţi apucat să aflaţi şi voi câte ceva, i-a pus pe evrei pe jar.

— Asta e o tâmpenie! zic eu, umezindu-mi buzele uscate dintr-o dată. Dacă era aşa, Sara ne-ar fi predat de la început celor de la CIA. Toată plimbarea noastră prin America nu are nici un chichirez.

— MK ULTRA e proiectul exclusiv al americanilor, zice Fachirul. E adevărat, lucrez pentru ei, dar n-am vrut să vă pierd. Nu s-a pus nici o clipă problema să fiţi lichidaţi. Hotărârea asta aparţine în exclusivitate Mossadului, care şi-a băgat coada în toată afacerea.

— Chiar tu ai spus că suntem destinaţi morţii! îi amintesc eu un episod nu prea îndepărtat.

— Teatru! Voiam s-o descoperim pe Sara. Nu v-a invitat ea să vă înfruptaţi din acul otrăvit? Atunci şi-a găsit şi americanul ăsta, adaugă el, arătând spre Mark, să se joace de-a v-aţi ascunselea cu Boise.

— Nu ţine! zice Sara, care s-a domolit între timp. Eu am fost prima care m-am oferit să fiu injectată!

— Pentru că îşi luase şi antidotul! strigă Fachirul, strâmbându-se de durere.

— Vrei să spui că Sara a vrut să ne lichideze? îngaim eu, căzut din lună.

— Exact! punctează Fachirul.

— Prostii! exclamă Sara. Încerci să-ţi salvezi târtiţa cu fantezii de doi bani.

— V-a folosit ca pe nişte proşti, continuă indianul. Dacă acum aş fi luat legătura cu Boise, Sara ne-ar fi ucis pe toţi, ca să şteargă orice urmă a amestecului israeliţilor.

— Şi atunci la ce dracu' ne-a mai purtat înapoi la vraciul voodoo?

— Ca să măi prindă pe mine. Singură n-ar fi putut. Apariţia americanului care v-a făcut scăpaţi i-a stricat planurile. Altfel, aţi fi mierlit-o demult, în State.

— Ai şi ceva dovezi, sau e doar o istorie?

— Raportul Sarei către şefii ei. Îl poartă pe o dischetă lipită de piele.

E momentul când Sara, profitând de uluiala Colosului, care a slăbit strânsoarea, îl loveşte violent cu capul dat în spate. Îşi eliberează braţele şi, înainte ca unul dintre noi să apuce să reacţioneze, scoate din sertarul întredeschis al micului birou un pistol, descărcându-l instantaneu în trupul slăbănog al Fachirului, care o ia direct spre podea.

Mark trage aproape simultan cu Sara. Evreica se clatină ca un spic de grâu sub greutatea boabelor. Cade încet, aidoma unei frunze toamna, cu privirile mirate îndreptate spre Mark.

— Iisuse! scapă Colosul, împietrit, căci glonţul i-a trecut la câţiva milimetri de bostan.

— Nu trebuia, Mark! zic eu, apropiindu-mă de american.

Dar caporalul Mark Hogart îmi aruncă o privire isterizată, făcând un pas înapoi, cu pistolul îndreptat spre mine.

— Stai pe loc! Şi tu! urlă el către Colos.

— Ce mai e şi asta? se stropşeşte Colosul, total derutat. Mai rămâne să ne spui că şi tu eşti în slujba nu ştiu cărui serviciu secret!

— Nu mă interesează, zice Mark, clănţănind din dinţi. Sunteţi nişte diavoli! M-aţi tras pe sfoară! Diavoli!

— Mark, potoleşte-te! încerc eu să-l calmez.

— Nu mişcaţi! continuă să urle Mark, ţintuindu-ne cu Bereta. Nu vreau să mai fiu sclavul nimănui! Vă omor pe toţi, câinilor!

Sunt lăsat fără replică. În schimb, Colosul, molipsit de isteria caporalului, prinde să răcnească şi mai abitir, făcând spume la gură:

— Vrei să mă împuşti? Dă-i drumul, ce mai aştepţi? Du-te dracului! M-am săturat de circul ăsta! Sunteţi nebuni cu toţii! Trage, poftim! Să terminăm odată!

Mark tremură tot. O transpiraţie urât mirositoare îi udă bluza. Arată de parcă ar fi făcut duş îmbrăcat. Ochii i se mişcă haotic în cap, în vreme ce obrajii capătă, treptat, o nuanţă verzuie.

— Hon-Chine… Hon-Chine… Hon-Chine! rosteşte el sacadat – căscându-şi gura schimonosită.

Apoi, luându-ne prin surprindere, îşi introduce ţeava pistolului în gură şi apasă pe trăgaci. Pe peretele din spatele lui, sângele închipuie o pictură abstractă.

Întind automat braţele spre Colos, respirând din greu, ca un scafandru rămas fără provizia de oxigen.

— Calm, calm! îngaim eu, adresându-mă mai mult mie. Să nu ne pierdem controlul.

Colosul spumegă încă, dar găseşte antidotul ideal: sticla de votcă, pe care o golim din două sorbituri.

— Să plecăm de-aici, zice, într-un târziu, Colosul. Nu ştiu care dracu' e adevărul în chestia asta şi nici nu vreau să ştiu. Babacu' meu avea dreptate când spunea că într-un fel se vede lumea printr-o sticlă de whisky plină şi altfel printr-una goală!

— Ce bine e să ai părinţi! zic eu, liniştindu-mă brusc. Eu am fost orfan. Nu-mi cunosc nici mama, d-apoi tatăl!

— A avea babaci nu reprezintă un avantaj. Uneori e mai bine să nu ştii cine ţi-a făcut pocinogul să te nască! S-o ştergem!

— Mai stăm o clipă! zic eu, urmându-mi un gând.

O pipăi pe Sara, făcându-l pe Colos să se crucească.

— Eşti necrofil? mă întreabă el, ducându-şi mâna la inimă.

În loc de răspuns, ridic triumfător discheta găsită sub un plasture aplicat în interiorul coapsei.

— A, nu! zbiară Colosul, aruncând cu un scaun după mine. Nu iarăşi! Gata! M-am săturat! M-am săturat de maşinăriile împuţite, care aduc numai necazuri!

— Ai răbdare, îl potolesc eu. Dacă tot suntem aici, e păcat să nu vedem şi sfârşitul spectacolului.

Urcăm la etaj, unde computerul primeşte discheta cu supuşenie, prezentându-mi o parolă de legătură cu Anaconda şi un fişier închis. Legătura nu mai are importanţă pentru noi, dar, în schimb, fişierul îmi trezeşte interesul. Încerc să-l deschid, însă îmi dă cu tifla: „Accesul interzis!" înjur în gând, gata să renunţ. Deodată îmi vine în minte parola pe care o rostise Sara în legătură cu Coconut Street. Apăs într-o doară pe clape, formând cuvântul *„voodoo"*.

Minunea se produce! Pe monitor apare un raport succint, adresat unui pion H: Iar cele ce sunt scrise în raport iau asupra mea efectul unei măciuci în moalele capului!

E o descriere a proiectului MK ULTRA şi a obiectivelor lui. Printre altele, spălarea creierelor pe cale telepatică, pentru scoaterea din uz a cadrelor de conducere ale inamicului. Se mai aminteşte şi de încercări de anulare artificială a timpului – modificări ale structurii spaţio-temporale umane – care „înghit" rachetele aflate în zbor, făcându-le să explodeze undeva, în trecutul nostru îndepărtat! Pentru transmiterea acestor informaţii, care să influenţeze conştiinţa umană, sunt utilizate unde electromagnetice de frecvenţe extrem de joase. „Receptorul" nu e nici măcar conştient de faptul că gândurile i-au fost induse de o sursă străină!

Abia acum îmi explic pe deplin scena uciderii lui Babu şi a soldaţilor săi. Ceea ce se urmăreşte este identificarea conexiunilor funcţionale dintre activităţile creierului şi cele ale computerului. Exact cum ne spusese Ohalele: creierele pot fi „sparte" aşa cum se „sparg" computerele.

Sistemele de arme psihotronice şi psihocinetice care mi se dezvăluie mai cuprind un aspect: influenţarea de la distanţă a contactelor de declanşare mecanică şi electronică a armelor inamicului, ca şi incendierea pe cale mentală, sub formă unor lovituri pirocinetice care ard depozitele de muniţii. Rămân de-a dreptul împietrit când computerul îmi proiectează schiţa unui aparat emiţător de energie, un soi de staţie de bruiaj spiritual! Este un imens amplificator care produce radiaţie electromagnetică, corespunzând exact frecvenţei cerebrale a inamicului şi inducându-i orice fel de stare emoţională!

Simt în ceafă răsuflarea Colosului care, ca şi mine, a rămas cu ochii lipiţi de monitor. Dau să mă ridic, când ecranul se înroşeşte dintr-o dată, redevenind alb după câteva secunde. Treptat, apare conturul unui ceas care nu are decât secundarul. Dedesubt se poate citi clar: „Mesaj primit. Ordin de autodistrugere!"

Efectuez un salt în sus, împins ca de un resort, apucând brutal braţul Colosului.

— Sări! mai apuc să spun, năpustindu-mă spre fereastră.

Suflul exploziei ne prinde în aer, aidoma unei tornade iscate din senin, transformându-ne în păsări fără aripi.

Sunt chiar zborul, lipsit de senzaţia de bine sau de rău, sunt uitarea care-şi aduce aminte!

În loc de epilog

„Către toate filialele şi rezidenţii CIA din străinătate.
Cod secret de importanţă naţională.
Satelit MQX, 702 gear.

Opriţi toate acţiunile care au ca obiect experimentul MK ULTRA. Ştergeţi din memoria martorilor şi a subiecţilor toate datele legate de experiment. Ordinul de lichidare se suspendă până la noi dispoziţii. Agenţii descoperiţi se vor întoarce imediat la bază. Confirmaţi primirea."

Pionul H îşi închide mulţumit laptop-ul conectat la satelit. Cu ajutorul mesajului primit din partea „cârtiţei" infiltrate în CIA, a putut descifra codul circularei trimise de americani. Este momentul aşteptat de ani de zile. Retragerea CIA era singura condiţie care mai trebuia îndeplinită.

De acum, planul COD B[22] putea fi pus în aplicare!

MIKE HASSEL

59

Una dintre cele mai infernale operațiuni este pusă la cale, la sfârșit de mileniu, de către cel mai puternic serviciu secret din lume: o operațiune de control al minții, prin care o armată inamică este determinată să se autodecimeze.

ISBN 973-569-424-7

www.nemira.ro

[1] Vezi *Kosovo – drumul Golgotei, de acelaşi autor (n. trad.).*

[2] Soţia lui Florin Zamfir, căreia acesta îi promisese că renunţă la mercenariat (n. trad.).

[3] Camarazii lui Florin Zamfir, mercenari la rândul lor (n. trad.).

[4] Serviciul secret francez (n. trad.).

[5] Vezi *Kosovo – drumul Golgotei, de acelaşi autor (n. trad.).*

[6] Personaj din romanele anterioare ale autorului, comandant de mercenari, mort în războiul din Kosovo (n. trad.).

[7] Capitala Tanzaniei (n. trad.).

[8] Vestit comandant de mercenari. Vezi *Conspiraţia Sfârşitului Lumii, de acelaşi autor (n. trad.).*

[9] Râu în Tanzania (n. trad.).

[10] Vezi *Kosovo – drumul Golgotei, de acelaşi autor (n. trad.).*

[11] Capitala statului Burundi (n. trad).

[12] Divizie formată din soldaţi infestaţi cu HIV, care violau bărbaţi, femei şi copii, pentru a răspândi SIDA. Existenţa ei nu a fost niciodată dovedită. Se presupune doar că ar acţiona sub comanda unui grup de militari americani, interesaţi în studierea efectelor bolii asupra capacităţii de apărare a unui stat (n. trad.).

[13] Străzi în Chicago (n. trad.).

[14] E o supă miraculoasă. (Tapioca este un tubercul al rădăcinii de manioc, din care se prepară *tapioca au gras.) (n. trad.).*

[15] Vezi Pentru bani, înainte, de acelaşi autor (n. trad.).

[16] Este vorba de viespea Pepsi, a cărei înţepătură e mortală (n. trad.).

[17] Rugăciune pentru morţi la evrei (n. trad.).

[18] Călăuza (lb. spaniolă, în orig.), (n. trad.).

[19] Cu siguranţă, domnişoară! (lb. spaniolă, în orig.), (n. trad.).

[20] Carnet de conducere (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).

[21] Figură specifică stiloului Shaolin Kung Fu (n. trad.).

[22] NOTA AUTORULUI: Despre planul COD B nu se ştie aproape nimic. Singurele informaţii deţinute se referă la existenţa unei „chei” care ar conduce la declanşarea simultană a tuturor arsenalelor nucleare din lume, fie că ele se găsesc în Rusia, în America, în India, în China, sau oriunde în altă parte, ceea ce ar duce nemijlocit la deviaţia axei de înclinare a Pământului. Iar de-aici, dezastrul final! Se mai ştie că semnalul acestei adevărate şi definitive Apocalipse va fi dat de intervenţia brutală şi surprinzătoare a unei mari puteri într-un conflict local, de importantă minoră. Si se mai ştie un lucru: COD B vine de la CODIFICAREA BIBLIEI!

Table of Contents